

NO.6

#6

ASANO ATSUKO

Dương Thục Tuyên dịch

**NHÀ XUẤT BẢN
HỒNG ĐỨC**

tetsu.

Tập 6

Để cứu Safu, Shion và Nezumi đã xuống tận thành phố dưới lòng đất, nằm bên dưới Trại cải tạo, và gặp một người bí ẩn là Lão. Lão là người đặt tên cho Nezumi, và có liên quan mật thiết đến việc khai sinh ra No.6, cũng là vật chủ đầu tiên của ong kí sinh, ông rủ rỉ kể ra một quá khứ khiến người ta bàng hoàng về No.6, cũng vì thế mà càng khiến Nezumi và Shion quyết tâm vạch trần bộ mặt thật của thành phố này.

Cùng lúc, cư dân No.6 đang háo hức tụ tập ở quảng trường Tòa thị chính để dự ngày lễ Thánh, không ngờ rằng ong kí sinh đột ngột tấn công, các nạn nhân mau chóng già nua, khô kiệt đến chết, tình trạng khủng khiếp khiến mọi người nháo nhác tháo chạy, cả thành phố ngập tràn sợ hãi và bất an. Nội bộ No.6 cuối cùng cũng đã bắt đầu rung chuyển. Đây phải chăng là thời cơ để Shion và Nezumi giải cứu Safu?

Chương 1: Thà mất ý thức còn hơn

Ta thà mất đi ý thức còn hơn ngấm lại tội lỗi đã gây ra.

Hãy giúp ta, thức tỉnh Duncan bằng âm thanh ấy. Ta mong nàng có thể làm được!

- Macbeth, *William Shakespeare*

Shion nghe thấy tiếng gió. Khô khốc và náo nề.

Không thể nào...

Cậu dừng chân, chậm rãi chớp mi. Tối quá. Dù mắt đã quen với bóng tối nhưng vẫn chỉ thấy một màu đen kịt như mực. Chẳng có chút gió nào cả.

Nơi đây là lòng đất sâu thẳm, là bóng tối bao trùm thành phố Thánh NO.6, là tầng hầm của Trại cải tạo. Gió không thể len lỏi vào đây, nên làm sao có tiếng gió được. Nhưng Shion thực sự đã nghe thấy tiếng gió rít “vù vù” rất rõ, dù chỉ trong thoáng chốc.

Tiếng gió này không giống tiếng gió ở N0.6, nơi cậu từng sinh sống. Không phải làn gió khẽ khàng lướt qua tán cây rậm rạp, cũng không phải làn gió mang theo hương thơm của muôn hoa rực rỡ.

Mà là cơn gió sinh ra từ chốn hoang tàn, giống hết cơn gió rít gào lùa qua khách sạn bỏ hoang nằm trơ trọi giữa đồng đồ nát ở một góc West Block.

Cơn gió lạnh lẽo như cát da cắt thịt, khoan vào tận xương tủy. Cơn gió sẽ giết chết những người già ngất xỉu bất động bên vệ đường hay lũ trẻ kiệt sức vì đói.

Thế nhưng Shion lại thấy nhớ.

Cậu nhớ những cơn gió mùa đông rét buốt hung tợn thổi qua khu đồ nát hơn hẳn làn gió khẽ khàng êm ái ở NO.6!

Shion tự hỏi giờ này Inukashi đang làm gì. Đồ thức ăn thừa vào cái nồi lớn, nhanh nhẹn chuẩn bị bữa ăn cho đàn chó cưng? Hay lại đang bận rộn tính toán xem hôm nay kiếm chác được bao nhiêu? Shion thấy nhớ Inukashi gầy gò có làn da bánh mật và mái tóc đen dài.

Shion đã gửi gắm một đứa bé cho Inukashi, bất chấp nó có đồng ý hay không.

Này Shion, một vừa hai phải thôi. Tôi kinh doanh khách sạn chứ không phải mở cô nhi viện làm từ thiện!

Trong đầu Shion hiện ra khuôn mặt cau có của Inukashi.

Xin lỗi nhé, Inukashi. Ngoài cậu ra, tôi chẳng nhờ cậy ai được cả. Chậc!

Inukashi tặc lưỡi tỏ vẻ khó chịu.

Phiền toái quá. Thôi được rồi, chăm thì chăm! Tôi vẫn còn chút lòng nhân ái mà. Trời ạ, cái lòng nhân ái ấy quăng cho chó gặm chúng nó cũng chẳng thềm. Thôi, hết cách rồi. Dù sao Thăng nhóc cũng được con chó cưng của tôi liều mình bảo vệ, tôi không thể để mặc được... Sao mà tôi dễ xiêu lòng thế này? Bực mình quá đi.

Inukashi, cảm ơn cậu.

Tôi chả ham lời cảm ơn của cậu, có đổi lấy cơm ăn được đâu! Shion, tôi sẽ chăm sóc thằng nhóc, nhưng chỉ là chăm hộ thôi, hiểu chưa? Cho nên cậu phải quay về đón nó. Cậu nhặt nó về thì tự đi mà nuôi, rõ chưa? Phải quay về đón nó đấy...

“Shion.”

Nezumi quay lại, gọi tên cậu.

Shion lập tức bắt gặp đôi mắt xám sáng ngời của Nezumi. Trong không gian tối tăm, đôi mắt ấy dường như có thể hút lấy mọi ánh sáng rồi tỏa rạng giữa màn đêm. Hay là...

Một suy nghĩ chợt lóe lên trong đầu Shion.

Hay là, dù cho bốn phía mịt mù, không một tia sáng, mình vẫn có thể tìm thấy đôi mắt của Nezumi? “Đừng dừng lại. Cố mà bám theo đấy.”

“À, ừ. Xin lỗi nhé, tôi hơi lơ đãnh một chút.”

“Lơ đãnh?”

“Hình như tôi nghe thấy tiếng gió, giống tiếng gió thổi qua khách sạn của Inukashi. Tôi biết là mình nghe nhầm, nhưng... Nezumi!”

“Hử?”

“Không biết bây giờ Inukashi đang làm gì nhỉ?” Nezumi chớp mắt một cái. Hình như nó vừa nín thở trong chốc lát.

“Cậu phi thường thật đấy.”

“Hả?”

“Chẳng ai dám lơ đãnh trong tình cảnh này cả, chỉ có hàng tá người thất thần do căng thẳng cực độ thôi. Cậu không những có tâm trạng nghe tiếng gió, mà còn nhớn nhỡ nghĩ tới người khác,

không phi thường thì là gì? Sự phi thường của cậu có thể sánh ngang thánh thần rồi đấy. Hay từ giờ trở đi tôi nên sớm tối cung phụng khẩn vái cậu như người ta thờ thần linh nhỉ?”

“Cậu lại châm chọc tôi!”

“Làm gì có. Tôi nào dám châm chọc thánh thần chứ? Tôi thật lòng khâm phục cậu mà. Có điều...” Nezumi bỗng nắm chặt cánh tay Shion.

Đau quá!

Từng móng tay nó bấm sâu vào da thịt cậu.

Shion biết rất rõ những ngón tay mảnh khảnh này mạnh đến mức nào. Đã bao lần Nezumi bóp chặt tay cậu, khiến mặt cậu rúm ró vì đau đớn. Nhưng cũng nhờ thế mà cậu đã vượt qua tai ương vô số lần... Nếu không có Nezumi, Shion sẽ không tìm được đường sống từ cõi chết, nắm lấy hi vọng trong tuyệt vọng, bỏ lại ảo cảnh và đối mặt với hiện thực.

“Từ giờ trở đi, cậu làm ơn suy nghĩ giống người bình thường cho tôi nhờ. Inukashi đang làm gì cũng được, không phải việc của cậu. Lo nghĩ cách tự bảo vệ bản thân đi.”

“Hiểu rồi.”

“Hiểu thật không?”

“Hiểu mà, chắc chắn.”

“‘Chắc chắn’ à? Tôi hoài nghi sự ‘chắc chắn’ của cậu lắm.”

Nezumi chợt bật cười. Dù chỉ khe khẽ, nhưng là tiếng cười vô cùng sáng khoái.

“Ở một nơi thế này và trong hoàn cảnh thế này mà tôi lại thản

nhiên đứng tán dóc với cậu. Xem chừng đi với cậu thêm ít lâu nữa, tôi có thể đắc đạo thành tiên luôn.”

Dứt lời, giọng Nezumi chợt trở nên gay gắt. Các ngón tay nó ghim sâu hơn vào da thịt Shion.

“Cho dù xảy ra chuyện gì, cậu cũng phải theo sát tôi, bằng mọi giá! Tôi cảnh cáo cậu rồi đấy, và không nhắc lại nữa đâu.”

Shion gật đầu.

Chẳng biết là nhìn thấy hay cảm nhận được cái gật đầu này, Nezumi xoay mình cất bước. Shion hiểu rõ hơn ai hết, muốn người đang đi phía trước cậu ngoái đầu nhìn lại, không phải là chuyện dễ dàng gì.

Nếu cậu không đủ nghị lực, không khao khát được tiếp tục sống, Nezumi sẽ chẳng quay lại giúp cậu hết lần này đến lần khác.

Nezumi không đời nào tôn sùng một vị thần vô tâm và vô dụng.

Shion hít một hơi chứa đầy bóng tối rồi sải chân tiến bước.

Có một lối nhỏ dẫn lên trên, nằm giữa hai vách đá nứt vỡ, chỉ đủ cho một người lớn đi qua. Xem ra hẹp hơn con đường bê tông với những ngọn đèn đều tăm tắp ban nãy, cũng không dài dằng dặc như đường bê tông, nhưng do có nhiều ngã rẽ quanh co chằng chịt nên khiến người ta cảm thấy đích đến xa vời vợi.

Tuy nhiên, ít ra thì...

Shion đưa mu bàn tay quệt mồ hôi trên trán.

ít ra thì nơi đây không tanh tưởi.

Không nồng nặc mùi máu như con đường ban nãy, không có tiếng la hét, rên rỉ của hàng chục nạn nhân xấu số đang vật lộn với

tử thần.

Nơi đây chỉ có bóng tối mà thôi.

Dù chỉ trong khoảnh khắc, dù thứ đang đón chờ Shion ở nơi tận cùng bóng tối kia là một hiện thực khủng khiếp ngoài sức tưởng tượng khác, nhưng chí ít, lúc này cậu không còn ngửi thấy mùi tanh nồng tỏa ra từ những con người bị giày vò tàn nhẫn cho đến chết rũa.

Shion thấy biết ơn vì điều đó, giống như tâm trạng của một người lạc bước giữa sa mạc cần cỗi bỗng tìm thấy ốc đảo trù phú.

Thật ngây thơ!

Shion cắn chặt môi dưới.

Không cần Nezumi nói ra, Shion cũng biết mình ngây thơ đến mức nào.

Chỉ là không ngửi thấy mà thôi. Chỉ là không nghe thấy mà thôi. Chỉ vì cách một bức tường, nên mát thường mới không nhìn thấy mà thôi.

Trên thực tế, cái địa ngục ấy gần trong gang tấc.

Ở đó, mấy chục mạng người kể cả trẻ sơ sinh bị chà đạp giày xéo một cách tàn nhẫn. Ngay lúc này đây, địa ngục ấy vẫn đang vận hành, đang tồn tại sát nơi Shion đứng.

Cho dù không ngửi thấy, không nghe thấy, không nhìn thấy, nó vẫn tồn tại. Cũng như dấu đến được ốc đảo thì sa mạc xung quanh vẫn cứ trơ gan cùng tuế nguyệt.

Shion biết, mình chỉ đang trốn chạy hiện thực mà thôi. Chỉ muốn

lãng quên cơn phần nộ khi chứng kiến cảnh đồ sát khốc liệt, chỉ muốn xóa nhòa cảnh tượng thê thảm từng in sâu vào đáy mắt, chỉ muốn vô tư lự cuộn tròn người trong chăn ấm rồi say giấc nồng.

Mình quá ngây thơ, cũng quá yếu đuối.

Shion lần tay theo vách đá, cố gắng bám sát Nezumi.

Điều quan trọng nhất lúc này là phải bắt kịp Nezumi. Từ trước đến giờ, Shion vẫn luôn theo sau nó.

Lần đầu tiên đối mặt với bóng đêm ở West Block, Shion từng chạy hộc tốc. Nếu không có những trải nghiệm đó thì giờ đây cậu sẽ chẳng bước đi nổi trong bóng tối đen kịt mà tưởng đâu hai mắt mù lòa này.

Nghĩ vậy, Shion chợt thấy dường như mình đã lão luyện hơn chút đỉnh.

Cậu tự nhủ phải tin vào bản thân. Mình cũng có sức mạnh tiềm ẩn mà. Cho nên, hãy thử tự tin tưởng đi nào.

Trong hoàn cảnh này, con người rất dễ rơi vào trạng thái chán ghét bản thân và run rẩy sợ hãi trước thắc trở. Nhưng những cảm xúc đó hoàn toàn vô ích.

Tin vào chính mình là một nguồn sức mạnh, nó giống như lương thực tiếp tế, như vũ khí hỗ trợ, giúp con người đạp bằng gian khổ.

Shion dồn mọi sức lực xuống đôi chân, tiếp tục tiến bước.

Chợt, cậu trông thấy ánh sáng. Vàng sáng le lói phía xa hiện rõ dần trước mắt cậu.

Bóng lưng Nezumi chìm dần vào vàng sáng ấy. Thấy vậy, Shion vội bám theo bèn gót.

“A.” Hơi thở nghẹn lại nơi cổ họng cậu.

Cả hai vừa tiến ra một quảng trường rộng lớn, rộng hơn nhiều so với nơi giao chiến giữa Nezumi và người đàn ông toàn thân nhuộm màu xám của cát sa mạc. Vòm trần cao ngất, ngang ngửa chiều cao của ba tầng lầu. Bao bọc bốn phía vẫn là vách đá gồ ghề lồi lõm.

“Mới đây vốn 'là 'một hang động khổng lồ có cấu trúc phức tạp.” '

Nezumi từng nói thế. Nếu vậy thì quảng trường hay là tác phẩm của tự nhiên. Trên vách đá, ngoài nền còn có cả bóng đèn. Ánh sáng lù mù nhưng lại rất ấm áp, đẹp rực rỡ như những đoà hoa nở rộ sắc lửa trong hốc đá. hốc đá?

Shion nheo mắt nhìn. Cậu nín thở, tập trung nhìn thật kĩ. Hơi thở tưởng như đông lại.

Có những cái bóng đang động đậy.

Một, hai, ba, bốn...Không phải bóng chuột hay sinh vật nhỏ nào khác. Những cái bóng ấy đứng bằng hai chân, xì xào to nhỏ. Đứng bằng hai chân, xì xào to nhỏ..

Là con người!

Hơi thở nghẹn lại. Trống ngực đập dồn.

Là con người. Có người ở đây. Những người đó

đang thò đầu ra khỏi hốc đá, sầm soi, bàn tán về Shion và Nezumi.

Shion nheo mắt nhìn kĩ hơn. Cậu phát hiện phía sau những ngọn nền lập lòe trên vách đá có những miệng hang to, nghĩa là hang động khổng lồ này còn chứa nhiều hang khác. Chắc hẳn mấy bóng

người kia chui ra từ những cái hang đó.

Shion không thể nhìn rõ ai với ai, chỉ biết họ khác biệt về chiều cao và dáng vóc. Ất là có cả nam lẫn nữ, người già và trẻ nhỏ? Bọn họ đồng loạt nhoài người ra, cúi xuống nhìn chăm chăm vào cậu và Nezumi. Nhìn lại họ đủ lâu, cậu cảm giác có thể thấy được ánh sáng yếu ớt lóe lên trong mắt họ.

“Nezumi, những người này...”

“Là ai? Cậu nghĩ xem?”

“À thì... Là những người sống sót và thoát khỏi khu hành hình như chúng ta?”

“Không phải,”

Nezumi chậm rãi lắc đầu, điệu bộ uể oải trông chẳng giống nó thường ngày tí nào.

“Họ đã sống ở đây từ trước rồi.”

“Từ trước... Ý cậu là sao?”

“Cậu sẽ hiểu ngay thôi.”

Cậu sẽ hiểu ngay thôi. Thật vậy ư? Chắc là thế...

Sẽ hiểu ngay thôi. Chỉ cần có đủ ý chí và sức mạnh.

Shion siết chặt nắm tay.

Đặt câu hỏi là chuyện rất dễ dàng. Từ trước đến nay, Shion chỉ biết hỏi, chỉ biết bắt Nezumi đưa ra lời giải đáp mà không chịu thử tìm hiểu hiện thực trước mắt.

Tình hình đó sẽ không tiếp diễn nữa.

Phải tự mình tìm câu trả lời, nắm bắt và đào bới ngọn ngành vấn đề. Cho dù rất gần gũi như Nezumi đi chăng nữa, người khác vẫn

không phải là bản thân. Mãi dựa dẫm vào lời nói của người khác sẽ chẳng thể nhìn rõ sự thật, sẽ vô phương đối mặt với chân tướng ngoài sức tưởng tượng. Và như vậy, cậu mãi mãi không thể đứng ngang hàng với Nezumi.

Phải tự mình tìm hiểu mọi thứ.

Nezumi rời ánh nhìn khỏi Shion, đôi mắt xám tối sầm lại. Nó chớp chớp mi, xua đi mây đen trong đồng tử, rồi ngửa tay ra. Đó là cử chỉ tao nhã riêng có ở nó.

“Nhìn xem, không phải rất hoành tráng sao? Tất cả ùa ra để chào đón.”

“Ở tận đây mà cậu cũng nổi tiếng đến thế cơ à?”

“Đồ ngốc. Shion, mọi người chào đón cậu đấy.”

“Tôi e?”

“Vì cậu vô cùng đặc biệt. Chưa có người ngoài nào vào được đây, lại còn là cư dân của NO.6 nữa chứ.”

“Cụu cư dân thôi. Bây giờ khác xưa rồi. Tôi đã vứt thẻ ID từ lâu. Tôi không còn là cư dân của thành phố đó nữa.”

“Đừng có chấp nhận mấy từ ngữ cón con ấy.”

“Tôi cứ chấp nhận đấy. Hơn nữa đó cũng không chỉ là mấy từ ngữ cón con. Tôi không yếu đuối như cậu nghĩ đâu, và tôi cũng không bị NO.6 ràng buộc.”

Dù chỉ cố ra vẻ nhưng Shion vẫn ưỡn ngực đứng thẳng lưng.

Cả thể chất lẫn tinh thần tôi đều yếu đuối, nhưng quyết tâm của tôi thì không gì lay chuyển, mong ước của tôi cũng không gì thay đổi được.

Quyết tâm sống bên ngoài những bức tường NO.6 và mong ước được sống bên Nezumi sẽ luôn kiên định và vững chãi.

“Ai bảo cậu yếu đuối?”

“Cậu chứ ai vào đây.”

“Không đời nào. Cậu mạnh mẽ nhất trần đời. Vừa

rồi tôi đã bảo cậu thật phi thường còn gì? Bây giờ thì phục cậu sát đất luôn.”

Nezumi nhún vai.

“Trong tình cảnh này mà cậu còn bắt bẻ từng câu từng chữ của tôi được cơ đấy.”

Chít, chít, chít.

Một con chuột cống bò lên người Shion, ngồi chễm chệ trên vai cậu. Nó nặng hơn Hamlet và Cravate, lại bốc mùi tanh, nhưng điều bộ khít mũi nghiêng đầu thì y hệt. Một con chuột khác trườn lên bên vai còn lại, vùi mặt vào mái tóc trắng của Shion. Rồi một con khác bé hơn chạy tới dụi đầu vào chân cậu. Lũ chuột cứ thế kéo đến tới tấp, chạy lên chạy xuống trên cơ thể Shion, kêu chít chít liên hồi ra chiều thân thiết.

Chít, chít, chít. Chít, chít, chít.

Chít chít, chít chít, chít chít.

“Này, thôi đi nhé! Tao có phải là câu trượng phu mà bọn mày cứ trườn mãi thế. Dừng lại, nhột quá!”

Shion nhột đến mức toàn thân run lên.

Không khí chợt xao động, màn đêm dợn sóng. Shion bỗng cảm nhận được rõ rệt sự hiện diện của những cư dân sống trong các

hốc đá kia, nghe thấy tiếng thở, lời xì xầm to nhỏ và cả ánh nhìn chòng chọc của họ.

“Một cậu bé thật thú vị.”

Từ trên cao vọng xuống một giọng nói, trầm mà rất vang. Tuy khác với giọng hát của Nezumi, nhưng giọng nói ấy như lắng đọng vào con tim, như rót mật vào tai, dễ chịu vô cùng. Hình như là giọng của người đã nói “Hãy kể đi” giữa màn đêm dày đặc ban này?

Shion ngẩng đầu lên.

Trên vách đá có một khoảng nhô ra trông như ban công. Ở đó, một người đàn ông đang ngồi trên ghế.

Chắc là... một người đàn ông, là một ông lão râu tóc bạc phơ, dài rũ rượi, khoác một tấm áo choàng lê thê gần chấm đất. Bốn phía tối mù, Shion không thể nhìn rõ gương mặt ông ta.

“Một cậu bé thật thú vị, có thể khiến lũ chuột không hề phòng bị hay thù địch. Cho ta biết tên cậu nào?”

“Tôi là Shion ạ.”

“Shion... Ồ, một cái tên thật đẹp.”

“À... vâng, cảm ơn lời khen của ông. Còn ông?”

“Ta ư? Ta thì sao chứ, Shion?”

“Tên ông là gì ạ?”

Xì xào, xì xào, xì xào.

Không khí như lay động. Lũ chuột trên vai Shion

kêu chít chít liên hồi. Từ các hốc đá, vô vàn tiếng cười rả rích đổ dồn vào Shion.

Ha ha ha!

Nó hỏi “tên” kìa.

Hô hô hô.

Nó dám hỏi “tên” cơ đấy.

He he he. Hê hê hê. Hi hi hi.

Shion không hiểu vì sao mình lại bị cười nhạo. Cậu chỉ hỏi tên thôi, lẽ nào việc ấy nực cười đến thế?

HỒ hồ hồ. Khả khả khả.

Những trận cười vẫn râm ran, lên bổng xuống trầm.

Shion quay sang nhìn Nezumi đang đứng cạnh cậu. Nó đứng bất động, không cười, gương mặt vô cảm, hệt như một bức tượng.

“Lão.”

Giọng nói sang sảng vang lên, khiến mọi âm thanh khác ngừng bật. Cả hang động bỗng chốc lặng phắc như tờ, giống hệt cảm giác cô liêu khi lạc bước vào một khu rừng tĩnh mịch vắng cả tiếng gió. Giữa không gian im ắng đó chỉ có giọng nói già nua chậm rãi vang lên.

"Mọi người thường gọi ta là Lão."

"Lão... Đó là tên ông à?"

“Nói sao nhỉ? Có lẽ nó chỉ để biểu thị ta là một ông lão mà thôi.”

“Vậy đấy không phải là tên thật của ông?”

Vài giây im lặng.

“Cậu bé, ở đây không ai đặt nặng vấn đề tên tuổi cả. Không một ai... Nezumi vẫn chưa nói với cậu điều này ư?”

Nghĩ lại thì...

Shion thờ dài.

Nghĩ lại thì mình vẫn chưa biết tên thật của Nezumi.

“Lão.”

Nezumi cuối cùng cũng cử động. Nó tiến lên một bước.

“Xin hãy nghe chúng tôi nói.” 11

“Được thôi, mọi người sẽ cùng nghe.”

Lão ngồi thẳng người lại.

“Nezumi, kẻ mà ai nấy tưởng sẽ không bao giờ quay về nơi này, giờ lại đang hiện diện trước mắt ta. Ất hẳn mọi người đều muốn nghe lý do.”

“Cảm ơn.”

“Cảm ơn? Nezumi, con đã thành ra yếu đuối sau những tháng ngày chống chọi với phong ba bên ngoài ư?”

Có điều, cho dù con thay đổi thế nào, chắc cũng không quên quy định của chúng ta.”

“Tất nhiên là không.”

“Những kẻ rời bỏ nơi đây không được phép quay về. Con phá vỡ quy định đó thì phải nhận hình phạt thích đáng.”

“Tôi sẽ chịu phạt. Thế nên làm ơn nghe tôi nói đã.”

Lão búng tay.

Đến lúc này Shion mới nhận ra có hai thanh ngang nổi lên vào chân ghế Lão đang ngồi, khiến nó trông giống kiệu hơn là ghế.

Hai người đàn ông đi tới, nắm lấy hai thanh ngang, nhấc bổng chiếc kiệu lên.

Chân của ông ta?

Lão đã mất cả hai chân, từ đâu gối trở xuống. Vạt áo lê thê gần chạm đất rũ xuống không chút sức sống.

Hai người đàn ông khiêng chiếc kiệu men theo bờ đá, chậm chậm đi xuống. Đi trước họ là một người với mái tóc dài buộc gọn sau lưng, nhìn vóc dáng có vẻ là nữ, tay cầm một vật tựa tựa cái hót rác lùa lùa quét quét. Xem chừng đang dọn sương đọng trên lối đi.

Lối đi ấy vừa đủ để hai người đi lướt qua nhau. Tuy

di chuyển khá khó khăn, nhưng hai người khiêng kiệu vẫn tiến bước không hề nao núng.

Lối đi đó tuyệt đối không phải tác phẩm của tạo hóa, mà là sản phẩm của con người, được tạo nên bằng cách đục khoét vách đá. Nhìn kĩ sẽ phát hiện, trên vách đá chằng chịt những lối đi tương tự, chắc để giúp cư dân ở đây di chuyển thuận tiện hơn.

Nơi này là một... thị trấn sao?

Shion đảo mắt quan sát bốn phía, đồng thời sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Người tụ tập trong hang hốc, những lối đi chằng chịt trên vách đá, quảng trường này và cả khoảng không tăm tối nằm sâu trong nó, mùi nấu nướng thoang thoảng đâu đây, tất cả đều là dấu hiệu của sự sống. Và dù chỉ thoáng qua, nhưng Shion đích thực cảm nhận được một làn gió nhẹ. Không khí đang lưu chuyển, nghĩa là nơi đây thông lên mặt đất... Quả thật là một thị trấn có người sinh sống.

Dưới lòng đất có một thị trấn?

Shion cố sắp xếp lại các dữ kiện đang loạn cào cào trong đầu mình.

Nezumi từng nói cư dân ở nơi tăm tối này không phải là những kẻ sống sót sau cuộc săn người, ở một nơi không thấy ánh mặt trời, điều kiện sống khác nghiệt mà lại có người cư trú ư? Bản chất con người vốn chỉ thích nghi với môi trường trên mặt đất, làm sao sinh tồn được ở một nơi tối tăm, thiếu hụt dưỡng khí và hoàn toàn không có các yếu tố tự nhiên khác? Thế nhưng, trước mắt Shion giờ đây là một đám đông, nơi chốn của họ cũng đầy ắp vết tích sự sống.

Những vết tích ấy chắc chắn không thể hình thành chỉ trong một đêm, vậy thì đám đông này đã sống ở đây đủ lâu để trở nên thích nghi với điều kiện hạn chế, với hoàn cảnh khắc nghiệt và xây dựng được cả một cộng đồng dân cư. Shion cảm thấy chỉ có thể lý giải như vậy mà thôi.

Cậu bất giác thở dài.

Nơi đây là đâu? Chẳng phải là lòng đất bên dưới trại cải tạo ư? Tại sao lại có cả một thị trấn? Lẽ nào chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

Lẽ nào...

Muôn vàn suy đoán như muốn nổ tung trong đầu, Shion cố gắng đến đâu cũng không tìm ra manh mối, cứ mãi quẩn quanh với giả thuyết, "Lẽ nào..." Nhưng chính vì vậy, cậu càng phải suy đoán và liên tục tính đến các khả năng khác nhau.

Lẽ nào trước kia từng có người sinh sống trong hang động khổng lồ này?

Tộc người bản địa...

Nếu như có người an cư tại đây, trước khi thành phố Thánh NO.6 ra đời...

West Block cũng từng là một thành phố nhỏ tươi đẹp. Tháng ngày của bao nhiêu người đã trôi qua ở đó, như Rikiga, như mẹ cậu. Người cha mà cậu chưa hề biết mặt chắc cũng là cư dân West Block. Thế nhưng, thành phố ấy đã biến đổi, làm cái nôi sản sinh ra NO.6. Không, thứ biến đổi không phải thành phố mà là con người. Dưới bàn tay con người, một thành phố mới ra đời, bao quanh là những bức tường sừng sững đúc bằng hợp kim đặc biệt. Bên ngoài tường, tàn dư của thành phố cũ biến thành West Block hoang tàn cần cỗi. Thế nhưng, đó mới chỉ là mé Tây của NO.6 mà thôi.

Liệu khu vực phía Tây có phải là nơi duy nhất bị NO.6 tàn phá? Rừng núi phía Bắc, thảo nguyên xanh ngắt trải dài từ Nam sang Đông, ao hồ rải rác từ Đông sang Tây? Với diện tích hiện nay của NO.6, ắt hẳn nó đã thôn tính cả bốn phía để bành trướng bản thân.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng Shion.

Đâu đó trong núi rừng phía Bắc, thảo nguyên phía

Nam, vùng trũng phía Đông, từng tồn tại không chỉ mà có thể là nhiều tộc người Shion chưa hề biết đến H định cư giữa rừng sâu núi thẳm, trên thảo nguyên bát ngát, và cả trong hang động này nữa...

Tộc người bản địa, các thổ dân đã sống trong hang động từ thuở xa xưa.

Có những con người ăn uống hít thở ở một thế giới khác biệt

hoàn toàn với thành phố mà Rikiga và mẹ cậu đã sống. Có lẽ họ chưa bao giờ tiếp xúc với “người trong thành phố”, chỉ yên phận loanh quanh ở lãnh thổ của mình, không xâm phạm lẫn nhau, có khi còn chẳng biết đến sự tồn tại của nhau.

Vùng đất này vốn là rừng rậm bạt ngàn. Trên hành tinh, chỉ có vốn vẹn sáu khu vực đủ điều kiện để con người sinh tồn.

Con người xây dựng thành phố tại sáu khu vực đó. Về sau, những thành phố ấy dần phát triển thành quốc gia đô thị. Thấm nhuần những bài học từ lịch sử, các nhà cầm quyền lúc bấy giờ nhất trí rằng, xóa bỏ chiến tranh giữa các quốc gia, giải trừ hoàn toàn vũ trang là điều kiện tối thiểu để con người tiếp tục sinh tồn. Chính vì vậy, họ lập nên Hiệp ước Babylon mà theo đó, các quốc gia phải bãi bỏ toàn bộ quân sự và vũ khí. Đồng thời từ bỏ tên gọi vốn có, đồng loạt thay thế bằng hệ thống chữ số đơn giản, từ NO.1 đến NO.6.

Sáu thành phố liên kết chặt chẽ với nhau dựa trên nguyên tắc tôn trọng tính độc lập của nhau. Sáu thành phố trở thành một thể thống nhất, đó không chỉ là mục tiêu của các nhà cầm quyền, mà còn là niềm mong mỏi của từng cư dân.

Những mảnh đất này là tài sản cuối cùng còn sót lại của loài người, tuyệt đối không được phá hoại nữa. Chiến tranh là tội ác, sẽ gây nguy hại đến gốc rễ tồn vong của nhân loại. Vì tương lai của tất cả, nhất định phải giải trừ vũ trang.

Với tư tưởng đó, con người đã xây dựng nên sáu thành phố trên nền tảng thân thiện, thấu hiểu và tin cậy.

Từ NO.1 đến NO.6.

Khu vực thứ sáu được tạo hóa ưu ái một điều kiện tự nhiên phong phú hơn hẳn các khu vực khác. Vì vậy, con người đã tận dụng triệt để những điều kiện tự nhiên đó, kết hợp với trí tuệ và công nghệ khoa học để xây dựng một thành phố lý tưởng bậc nhất hiếm thấy trong lịch sử.

Thành phố Thánh NO.6 đã ra đời như vậy đấy.

Đây là khái lược lịch sử mà Shion từng hấp thụ khi còn được coi là nhân tài ưu tú. Cậu đã ghi nhớ từng bài một trong phòng học đầy đủ trang thiết bị tối tân.

Cơ ớn lạnh càng lúc càng rõ rệt, các đầu ngón tay như tê cứng cả lại.

Chỉ cần nhắm mắt, không, cho dù đang mở mắt, cảnh tượng của cuộc săn người vẫn hiển hiện trong tâm trí cậu. Đó là hiện thực mà cậu tận mắt chứng kiến.

Các khu nhà đổ sập, lều bạt bị thổi bay, đám đông hoảng loạn tháo chạy bị tàn sát. Đàn ông lẫn đàn bà, già trẻ lớn bé, thậm chí cả đứa bé còn nằm nường cũng không thoát khỏi số kiếp. Những con người bất lực chỉ biết chống cự bằng cách chọi đá, phút chốc đã mất mạng dưới uy lực của món vũ khí tối tân. Đó là một cuộc tàn sát từ một phía.

Giải trừ vũ trang cái quái gì cơ chứ?

Shion bất giác cắn chặt môi dưới. Mùi máu tanh lan trong miệng, hòa cùng nước bọt trôi xuống cổ họng. Shion không rõ tình hình của các thành phố khác, nhưng...

ít nhất thì NO.6 đang từng bước trở thành một quốc gia với sức

manh vũ trang toàn diện và áp đảo.

Từ khi nào nhỉ?

Shion nuốt nước bọt lẫn mùi máu tanh lần nữa.

Thành phố manh nha thay đổi từ khi nào? Bắt đầu đi chệch khỏi tư tưởng và lý tưởng của Hiệp ước Babylon từ khi nào?

Rốt cuộc là từ khi nào...?

Không lẽ là ngay từ đầu?

Shion bỗng thấy gai người, ai đó đang nhìn cậu chăm chăm. Bắt gặp ánh mắt Nezumi, cậu tưởng như mình đang được bao bọc trong một tấm màn xám tuyệt đẹp. Trống ngực cậu đập dồn, muôn vàn suy nghĩ quấy tung đầu óc chợt bình lặng trở lại.

Chỉ tích tắc, tâm hồn Shion ngập tràn vui sướng.

Thật lạ lùng! Ánh mắt của Nezumi khiến cậu thấy mình vừa như bị xua đuổi, vừa như được bao bọc.

Nhưng giờ không phải là lúc chìm đắm vào cái ý nghĩ ngây thơ và ích kỷ như vậy. Một khi ngừng tư duy, con người sẽ dễ dàng buông xuôi rồi lạc lối trong lời nói của người khác, đánh mất bản ngã giữa thời đại.

Nezumi sẽ chẳng bao giờ bao bọc một kẻ chỉ biết trốn tránh và buông xuôi.

Thế nhưng...

Shion ngẩng cao đầu.

Tôi không muốn được bao bọc, cũng chưa hề buông xuôi. Tôi sẽ tự mình tìm hiểu xung quanh, cũng sẽ mặt với hiện thực của thế giới này và chống lại bản chất xấu xa của nó. Nezumi, cậu vẫn hay

nói, như thế mới là “chiến đấu”, đúng không?

Shion không nhìn Nezumi nữa. Cậu nhắm mắt, tiếp tục ngẫm nghĩ.

Từ khi nào nhỉ?

Không lẽ là ngay từ đầu?

Phải, ngay từ đầu, từ khi ra đời, thành phố NO.6 đã đi ngược lại lý tưởng chung sống hòa bình.

Trên mảnh đất này từng có người dân sinh sống. Thế nhưng, NO.6 đã xâm chiếm nơi ở của họ, tựa như một con dã thú ăn tươi nuốt sống con mồi, không chừa một mẩu xương. NO. 6 đã mở rộng lãnh thổ, xây dựng nền tảng của một thành phố lớn mạnh như thế đấy. Chung sống hòa bình ư? NO. 6 cười nhạo những từ này bằng cách dùng vũ lực áp đảo chiếm lĩnh các khu vực xung quanh, đúng như cách nó tàn phá West Block và sát hại cư dân ở đó.

Nhưng mà... Không đúng. Những ngọn đèn LED kia, những bóng đèn đi-ốt phát sáng khi dòng điện chạy qua nơi tiếp giáp của hai khối bán dẫn đặc biệt kia là sản phẩm của khoa học chứ không thuộc về giới tự nhiên. Lẽ nào những ngọn đèn đó là của NO.6? Hay là... Hay là ở nơi này từng tồn tại một nền văn minh khoa học tương đương, thậm chí tiến bộ hơn NO.6? Nhưng thế thì NO.6 dễ gì xâm lược, chiếm lĩnh được nơi này. Tất nhiên, cậu biết khoa học không phải là thế lực vạn năng, thiên hạ vô địch...

Thật không tài nào hiểu nổi.

Shion thấy mình như đang đi giữa biển sương mù, dần có suy nghĩ, tìm tòi bao nhiêu đi chăng nữa, cũng chẳng thể đến gần sự thật. Càng nghĩ ngợi, suy đoán, cậu càng thấy hoang mang, mơ hồ,

phải chôn chân mãi mãi trong mê cung này, mò mẫm trong vô định.

Rối quá.

Chít.

Con chuột cống nhảy khỏi vai Shion, mấy con chuột nhỏ khác cũng chạy biến vào sau các khe đá.

Có chuyện gì thế?

Đang mãi nhìn theo lũ chuột, Shion bất thành lình bị tấn công. Một cái bóng lướt tới, vịn hai tay cậu ra sau, bịt miệng cậu lại. Trong chớp mắt, cậu đã bị trói bằng dây thừng. Ai đó đẩy mạnh vào lưng khiến cậu ngã nhào, hai vai va mạnh xuống mặt đất.

“Làm gì vậy?”

“Shion, yên nào.”

Nezumi cũng bị trói, đang quỳ trên mặt đất. Nó đấu với Shion.

“Đừng kháng cự. Cứ ngồi yên đấy.”

“Nhưng tại sao chứ... Đồng dây này làm tôi đau quá!”

“Hít thở sâu rồi thả lỏng cơ thể, cậu sẽ thấy khác hơn.”

Shion làm theo thì thấy quả có khác hơn thật. Nhưng người này cũng tài ghê, chỉ vài giây đã trói nghiêng cả cậu và Nezumi. Có điều...

“Không sánh được với cậu.”

“Gì cơ?”

“Bất kể là dùng dao hay dây thừng, cậu cũng cao tay hơn nhiều.”

“Cảm ơn vì lời khen. Tôi thật vinh dự khi nhận được lời tán thưởng của cậu.”

“Tôi vẫn luôn khâm phục cậu mà... Ồi.”

Một sợi dây thừng thắt vào cổ Shion, khiến hơi thở cậu nghẹn lại.

“Cầm lên tiếng.”

Giọng nói đều đều vô cảm vang lên bên tai.

Là người đàn ông ban nãy ư? Kẻ có mái tóc, làn da, đôi mắt nhuộm màu xám xịt của sa mạc?

“Còn huyền thuyên nữa tao sẽ vặn cổ mày ngay tức khắc.”

Sợi dây thừng siết chặt hơn. Shion cảm thấy cổ mình như bị thít lại, khí quản tưởng chừng biến dạng, đầu trướng lên như muốn nổ tung. Không thở được. Khó chịu quá!

“Thôi cái trò đó ngay đi.”

Nezumi nói, giọng bình thản nhưng cũng đầy uy lực.

“Định trả đũa vụ ban nãy à? Lâu rồi không gặp, hóa ra anh đã học được cái thói trút giận lên một người không có khả năng kháng cự rồi cơ đấy, Sasori[*] nhỉ.”

[*] Bọ cạp.

Sợi dây thừng bỗng được nói lỏng. Shion chỉ thấy đầu óc trống rỗng, cậu ngã nhào xuống, ho sặc sụa. Cùng lúc, bên tai cậu vang lên tiếng da thịt đập đất, cậu liền gượng đứng dậy.

Nezumi đang ngã gục cạnh Shion. Tên đàn ông kia đập vào vai nó. Đôi dép hắc mang trông như được kết từ vỏ cây.

“Mày cũng vậy, Nezumi.”

Hắc gằn giọng.

“Ngưng mĩa mai đi. Mày vẫn chưa hiểu tình hình hiện tại của mình thì phải? Tao sẽ giúp mày hiểu ra ngay đây.” thì Hắc giờ chân

bồi thêm một cú đá vào vai Nezumi.

“Bọn mày là những kẻ ngoại lai xâm nhập vào đây, có bị giết cũng đáng kiếp.”

“Dừng lại!”

Shion vặn vẹo người, hét thật to. Nezumi ngẩng lên, lắc đầu với cậu, như thể bảo cậu hãy giữ im lặng.

Làm sao mà im lặng cho được!

“Đồ hèn hạ! Nezumi nói không sai chút nào. Trói chúng tôi, khiến chúng tôi mất khả năng kháng cự rồi ra tay đánh đập, đúng là hành động của đồ cặn bã!”

“Shion.”

Nezumi nhăn mặt. Mấy dòng máu rỉ ra từ bên thái dương, lăn xuống má. Shion dồn hết sức lực, ngẩng lên nhìn trừng trừng vào người đàn ông tên Sasori.

“Nơi này là chỗ quái quỷ nào vậy? Chẳng khác gì NO.6 cả.”

“Mày bảo sao? Chẳng khác gì NO.6 ư?”

Sasori giận run người, đôi mắt xám xịt lóe lên tia hung tợn như muốn giết người. Nhưng Shion vẫn phải nói tiếp. Toàn thân cậu run lên, nhưng không phải vì sợ hãi mà vì phẫn nộ. Cơn phẫn nộ đang sôi sùng sục trong cậu.

“Đúng vậy. Anh hành động như đúc khuôn từ NO.6 luôn. Anh đàn áp kẻ yếu bằng vũ lực, hành hạ người ta một cách tàn nhẫn. Như thế có chỗ nào khác với NO.6 chứ?”

“Tôi không phải kẻ yếu đâu nhé.”

Nezumi nhún vai, hai tay vẫn còn bị trói ở phía sau.

“Shion, tôi hiểu cậu muốn nói gì, nhưng hãy thôi đi. Nói nữa chỉ tổ bị đá chết thôi. Đá người khác là sở trường của tên này.”

“Tao phải giết mày!”.

Sasori gầm lên.

“Mày là thứ ma quỷ tà ác. Nếu không kết liễu mày ngay bây giờ thì tai họa sẽ ập tới.”

“Anh thật có mắt nhìn người, Sasori ạ.”

Nezumi thở dài.

“Anh nói đúng đấy, cậu ta là tai họa. Không những thế mà còn là tai họa chết người nữa.”

“Nezumi, tai họa là chỉ... tôi đấy à?”

“Cậu chứ ai vào đây.”

Nezumi cười khúc khích.

“Nó là ác quỷ sẽ gieo rắc tai họa. Nezumi, mày từng nói nó là cư dân của NO.6, đúng không?”

“Chính xác hơn là cựu cư dân. Cách đây không lâu, cậu ta từng sống trong thành phố đó.”

“Cho nên nó mới tà ác tới mức ấy... Không, Thăng nhóc này... chính là hiện thân của NO.6!”

Nezumi nheo mắt, vẫn lười liếm vết máu bên khóe miệng.

“Hiện thân của NO.6 ư? Hóa ra trong mắt anh, cậu ta là hiện thân của NO.6.”

“Chắc chắn là như vậy. Nhất định! Nhất định phải giết nó ngay. Nếu không thì...”

Sasori sẵn tới. Shion bất giác lùi lại để né tránh luồng sát khí toát ra từ hắn.

Hắn nói thật...

Hắn sẽ giết mình.

Sasori bỗng ngã nhào. Nezumi đã ngáng chân hắn. Nezumi vọt lên. Sợi dây thừng tuột khỏi người nó, hết như một trò ảo thuật. Tay nó lăm lăm một con dao nhỏ.

Sasori toan gượng dậy, nhưng bụng lãnh trọn một cú lên gối của Nezumi. Hắn rên khẽ, người ngã ra sau vì đau, kề sát bên cổ là lưỡi dao bén ngọt.

“Vất vả lắm tôi mới đưa được cậu ta đến đây, chưa gì đã bị anh giết thì phiền cho tôi quá.”

“Tại sao... lại đưa thứ tai họa này... tới? Mà muốn hại chết mọi người ở đây sao?”

“Ngược lại mới đúng;”

Nezumi nhếch mép cười.

“Tôi muốn tiêu diệt NQ.6. Đó là lý do tôi mang cậu ta đến.”

“Tiêu diệt NO.6? Thằng nhóc này có khả năng ấyư?”

“Ai biết. Không thử thì chưa khẳng định gì được. Cho nên trước khi chúng tôi bắt tay vào việc, anh không thể giết cậu ta. Với lại, anh không thấy mất mặt khi ganh tị với cậu ta sao?”

“Ganh tị?”

“Đúng vậy, anh ganh tị với Shion, bởi vì cậu ta dễ dàng thân thiết với lũ chuột cống của anh. Tôi nói đúng chứ?”

Sasori nghiêng răng ken két.

“Nezumi, mày vẫn khó ưa như ngày nào, nhìn mặt là thấy buồn nôn. Tao sẽ bóp chết mày trước.”

“Một lời hứa hẹn tuyệt vời. Tôi sẵn sàng chờ anh thực hiện lời hứa. Nhưng trước hết...”

Nụ cười nhạt trên môi Nezumi biến mất. Máu lẫn xuống cằm nó, rỉ xuống ngực Sasori, nhuộm đỏ một khoảng áo.

“Hãy thề đi, Sasori. Hãy thề rằng anh sẽ không làm hại Shion nữa.”

Lưỡi dao nhún xuống. Yết hầu Sasori cũng chuyển động.

“Thề đi!”

Sasori vẫn một mực im lặng.

“Đủ rồi.”

Một giọng nói trầm trầm vang lên. Dường như trong giọng nói còn xen lẫn ý cười.

“Con chẳng thay đổi chút nào, Nezumi ạ. Cách dùng dao và giọng điệu cay nghiệt... vẫn y như ngày nào. À không, nên nói là đã sắc sảo hơn trước nhiều.”

Ông lão ngồi trên kiệu nở nụ cười ôn hòa hết như giọng nói của mình. Chiếc kiệu nhẹ nhàng hạ xuống.

“Lão.”

“Con trưởng thành rồi. Suýt nữa ta không nhận ra. Ai mà ngờ ta được nhìn thấy bộ dạng con lớn khôn.” Nezumi buông Sasori ra rồi quỳ xuống, con dao trên tay thoát cái biến mất như làm ảo thuật. Sasori lau máu rồi lại nghiêng răng. Lũ chuột cống chạy qua đầu gối Shion.

“Ta cứ ngỡ con đã biến mất ở vùng đất xa xăm nào từ lâu rồi. Chẳng phải ta đã nói với con rằng, hãy rời khỏi nơi này, quên đi tất cả, vứt bỏ mọi thứ, sống cuộc đời tự do tự tại sao?”

“Lão, xin hãy nghe tôi nói.”

“Con không nên quay về đây. Dù xảy ra chuyện gì đi chăng nữa, con cũng không nên quay về.”

“Tôi không thể tự do được.”

Nezumi siết chặt nắm tay.

“Chừng nào NO.6 còn tồn tại, tôi còn chưa được tự do, không thể quên cũng không thể buông bỏ.” “Nezumi!”

“Ông biết mà. NO.6 đang lù lù ra đó. Nó vẫn tác oai tác quái thì làm sao tôi sống tự do tự tại được?”

“Ta đã bảo con đừng tự ràng buộc bản thân, cứ tiếp tục sống, đừng bận tâm gì cả. Nếu không giải phóng tâm

trí, sinh tồn sẽ rất khổ sở. Ta biết rõ như thế nên mới cho con ra thế giới bên ngoài. Nào ngờ con lại quay về đây * “Bởi vì tôi đã nhận ra.”

“Nhận ra?”

“Nhận ra rằng những lời ông nói toàn là dối trá.” Bàu không khí chợt xáo động. Từ các hốc đá, những người đang cúi xuống dòm ngó bắt đầu thì thầm to nhỏ.

“Những lời ông nói toàn là dối trá, vô nghĩa. Tôi chẳng thể nào sống tự do tự tại được. Trái lại, tôi càng phải buộc mình nhớ kỹ mọi thứ. Dù có tự lừa dối bản thân rằng mình đang tự do, tôi vẫn sẽ thấy tù túng. Tôi muốn đoạt lấy tự do thực sự bằng chính đôi tay mình,

muốn giải thoát bản thân khỏi tất cả gông cùm. Vì vậy, tôi phải trở về đây.”

“Đối với con, ‘tự do’ chính là chống lại NO.6 sao?” “Chống lại và chiến thắng. Tôi phải xóa sổ nó khỏi thế gian này. Chỉ khi tận mắt chứng kiến thời khắc diệt vong của thành phố Thánh, thân này mới được giải thoát, sống đúng nghĩa tự do tự tại, và có thể... rời khỏi đây theo chính ý nguyện của mình.”

“Nezumi!”

Shion kêu lên, tóm lấy vai Nezumi.

“Cậu nói gì vậy? Rời khỏi đây... là ý gì...”

“Shion. ”

Nezumi chớp mắt liên hồi.

“Sợi dây... Bằng cách nào mà CẬU...?”

“Hả?”

“Làm sao cậu tháo được dây thừng? Cậu đâu có mang theo dao.
”

“Sao cơ? À, là các bạn chuột cống cắn dây giúp tôi đấy.”

“Lũ chuột cống? Không thể nào...”

Shion giơ một đầu dây thừng ra, hươ hươ trước mặt Nezumi.

“Nhìn này, các bạn chuột cùng nhau cắn đứt đấy, loáng cái là xong. Thật đáng khâm phục.”

Nezumi nhìn đoạn dây bị gặm cắn lung tung, không khỏi nhú mày.

“Cậu sai khiến được cả lũ chuột à?”

“Tôi e? Tôi làm gì có cái tài ấy. Các bạn chuột tự giúp tôi đấy

chứ. Tất cả đều rất dễ mền và thông minh.” “Dễ mền và thông minh à? Gặm đứt dây thừng chính tay chủ mình trôi, lũ chuột của anh dễ mền và thông minh thật nhỉ, Sasori.”

Người đàn ông tên Sasori chỉ hơi cựa mình nhưng nói gì thêm. Lão thì thở dài.

“Châm chọc thế đủ rồi, Nezumi. Lớn bằng từng này mà vẫn không chịu bỏ cái thói xấu đó, thật khiến người ta phải đau đầu.”

Giọng ông lão trở nên ấm áp, như một người cha chỉ biết cười trừ trước trò nghịch ngợm của con trai mình. Sự ấm áp đó bắt nguồn từ tình yêu thương.

Người này yêu thương Nezumi.

Shion nhìn ông lão đang ngồi trên kiệu. Cậu thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên mình gặp một người đối xử tử tế và trù mền đến vậy với Nezumi.

Trước nay Nezumi vẫn luôn cô độc.

Nó sống một mình, chẳng ai kề cận, cũng không dựa dẫm vào ai. Shion khao khát tinh thần kiên cường, sự dịu dàng và vẻ đẹp của Nezumi, mong mỗi được ở cạnh nó. Những xúc cảm ấy tồn tại trong trái tim cậu như một sự thật hiển nhiên không thể khước từ. Nhưng cậu lại thấy hoang mang, khi không biết nên gọi những xúc cảm ấy là gì.

Ngưỡng mộ, hữu hảo, tôn trọng, hay là yêu... Cậu không khỏi bối rối.

Nhưng điều cậu cảm nhận được từ Lão đích xác là lòng thương yêu trù mền của một người cha dành cho con mình.

Thật không ngờ lại có một người quan tâm đến Nezumi như vậy.

“Shion.”

Lão bỗng gọi cậu.

“Vâng.”

“Đến đây.”

“Vâng.”

“Khoan đã.”

Sasori bước ra tóm lấy tay Shion.

“Lão, thằng nhóc này rất nguy hiểm, nó là ác quỷ, không thể để nó tới gần được.”

“Ác quỷ... Cậu bé này ư?”

“Nó không phải là cậu bé, mà là ác quỷ. Nó sẽ phá hủy tất cả. Tôi còn thấy rõ, sao ngài lại không thấy chứ, Lão?”

Nghe những lời lẽ xúc phạm đó, Shion không chịu nổi nữa. Cậu cố giằng tay ra khỏi vòng kiềm tỏa của Sasori, nhưng hắn lại siết chặt cổ tay cậu hơn.

“Không sao cả. Shion, qua đây.”

“Lão!”

“Chẳng sao hết. Thiện hay ác, chính hay tà, chân hay giả... tất cả đều như nhau thôi, rất khó tách biệt rằng, Đúng không, Nezumi?”

“Phải.”

“Cậu ấy là người mà con dẫn về, chắc phải thuần khiết chứ không thể nào đầy rẫy tà ác được. Bây giờ thì, Shion, lại đây!”

Sasori buông Shion ra, vừa làm bầm vừa lùi ra sau, thân hình

màu xám chìm vào bóng tối. Shion chậm rãi tới gần chiếc kiệu. Vài con chuột nhốt nháo chạy vòng quanh chân cậu.

Đôi mắt Lão đen tuyền và sáng ngời nhìn chăm chăm vào Shion.

Người này... có vẻ trẻ hơn hình dung ban nãy của cậu. Biệt hiệu và mái tóc bạc khiến cậu chắc mẫm rằng Lão là một ông già lụ khụ, nhưng người già không thể có đôi mắt sáng ngời, khỏe khoắn đến thế.

Lão đưa tay về phía Shion. Bàn tay gầy và nhợt nhạt.

“Tóc...”

“Dạ?”

“Cho ta sờ thử mái tóc của cậu được không? Màu tóc đặc biệt quá!”

Shion khom lưng, cúi đầu xuống. Lão chạm vào tóc cậu, lòng bàn tay khê day tròn khiến cậu thấy nhột. Cảm giác như mình đang được xoa đầu an ủi, tự dưng cậu đắm ngượng.

“Tại sao thế?”

Lão cất tiếng hỏi, giọng trầm khàn hơn hẳn, không còn hiền từ trìu mến mà trở nên căng thẳng.

“Tại sao tóc của cậu lại...”

“Không chỉ có tóc thôi đâu.”

Nezumi nhanh chân bước tới.

“Shion, cho ông ấy xem con rắn đỏ của cậu đi.”

“Gì chứ? Không được.”

“Tại sao?”

“Muốn cho xem thì phải cởi áo ra. Tôi không muốn trần như

nhộng trước mặt cả đồng người kia.”

“Đồ ngốc.” Nezumi tặc lưỡi.

“Bộ cậu là công chúa của quốc gia nào hả? Giờ không phải lúc then thùng e ấp đâu! Nhanh lên! Cho ông ấy thấy cậu đã trải qua những gì đi.”

Nezumi vươn tay tóm lấy gấu áo Shion, khiến cậu giật mình lùi lại.

“Biết rồi! Để tôi tự cởi! Tôi không tệ tới mức chẳng cởi nổi một cái áo sơ mi.”

“Tuyệt vời, xin gửi tới cậu lời khen chân thành nhất.”

Ánh mắt Nezumi không cợt nhả như ngôn từ. Mắt nó ánh lên sự căng thẳng và sắc bén. Shion cởi áo ra rồi tiến thêm nửa bước về phía Lão.

Lão hít một hơi thật sâu, ngón tay run run lần theo vết sẹo đồ vòng quanh ngực Shion.

“Cái này... những vết sẹo này...”

Nezumi hát cảm như thể thúc giục Shion.

Nói ra có ổn không nhỉ?

“Sao lại có những vết sẹo này... Không, không thể nào như vậy được...”

“Sẹo đây đều là do ong kí sinh tặng cho.”

“Ong kí sinh...”

“Một loài ong kí sinh trong cơ thể người, sau đó giết vật chủ rồi phá kén thoát ra. Tôi... đã may mắn sống sót, hậu quả để lại là vết sẹo và mái tóc bạc trắng này.” Khóe miệng Lão co giật. Đôi mắt đầy

vết chân chim lóe lên tia khác thường. Nezumi nắm chặt lấy vai Shion.

“Lão, NO.6 nhất định sẽ sụp đổ, không chỉ bởi sức công phá từ bên ngoài, mà sức mạnh trong lòng thành

phố cũng sẽ đẩy nó tới bờ diệt vong. Và chuyện xảy ra với cậu ta chính là điềm báo.”

“Loài ong kí sinh trên cơ thể người... Ta hiểu. Chúng bắt đầu xuất hiện bên trong thành phố rồi.”

“Đúng vậy. Có lẽ là bộc phát ngẫu nhiên. Việc này đã vượt ngoài tầm kiểm soát của đám cầm quyền NO.6. Đã có một vài người dân tử vong bất thường nhưng chính quyền vẫn chưa tìm được cách ngăn chặn. Mà cái đáng nói là bọn chúng cũng chẳng có vẻ gì là cố gắng ngăn chặn cả. Xem chừng chúng vẫn chưa ngộ ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Rặt một lũ tự mãn!”

“Tự mãn...”

“Tự mãn cho rằng thế giới rồi sẽ lại đầu vào đáy theo ý mình, rằng mình là kẻ thống trị tối cao... Mờ mắt trước ảo tưởng, chúng đánh mất khả năng quan sát, không còn nhận biết được sự thật nữa.”

Giọng Nezumi trầm thấp như đang lướt trên mặt đất, nhưng vẫn đủ rành rọt để truyền tới tai người nghe. Đó cũng là âm thanh duy nhất trong bóng tối lúc này.

“Thành phố vẫn rất yên bình, như chưa có gì xảy ra. Nhưng tình trạng này hết như cái ly đã đầy ắp, có thể trào nước bất cứ lúc nào. NO.6 chỉ đang gắng gượng duy trì trạng thái cân bằng mà thôi.”

“Ý con là, chỉ cần một tác động nhỏ, nước sẽ lập tràn ly?”

“Nước sẽ làm vỡ ly và tuôn ào ạt, giống như vỡ đê vậy.”

Lão lẩm bẩm gì đó, mười ngón tay đan xen như đang cầu nguyện.

“Hãy kể tường tận cho ta biết, tất cả mọi việc từ lúc bắt đầu cho đến nay.”

Đôi mắt sáng ngời nhìn xoáy vào Shion.

Chương 2: Ai đã chứng kiến?

Ai giết Chim Cỏ Đỏ?

“Tôi.” Chim Sẻ đáp, “Bằng chính cung tên của mình, tôi đã giết Chim Cỏ Đỏ!”

Ai chứng kiến cái chết của Chim Cỏ Đỏ?

“Tôi.” Ruồi đáp, “Bằng chính đôi mắt tinh nhạy của mình, tôi đã chứng kiến cái chết của Chim cơ Đỏ!”

- Ai đã giết Chim Cỏ Đỏ-[*]

[*] Đồng dao Anh

Gương mặt gầy gò, cầm lưỡi cày, người đàn ông nhìn chăm chú vào đồng tiền vàng Inukashi vừa đưa cho.

“Là vàng thật đấy.”

Inukashi ghé tai gần thì thầm. Nó cố ý hạ giọng thấp nhất có thể để câu nói nghe thực sự thuyết phục.

L Đồng dao Anh.

“Là vàng thật... là thật đúng không?”

Gã nuốt nước bọt.

“Cứ chiêm ngưỡng bao lâu tùy thích. Đã là vàng thật thì ngấm nghĩa thế nào đi nữa cũng như nhau thôi.*

“Phải, phải, đúng là vàng thật rồi.”

“Nó là của anh đấy.”

Lần này Inukashi nói thật nhanh. Gã đàn ông nọ giật bắn.

“Của tôi?”

“Đúng thế. Tôi cho anh.”

“Nhưng... sao lại cho tôi nhiều tiền như vậy? Những một đồng vàng...”

“Tất nhiên là tôi chẳng cho không rồi. Tôi có phải nhà hảo tâm giàu sụ đâu cơ chứ. Đây là thù lao cho công việc của anh. Thế nào, anh sẽ nhận chứ?”

“Công việc?”

Ánh mắt của gã đàn ông chuyển từ đồng tiền vàng sang Inukashi. Trong đôi mắt tròn xoe giống hệt mắt con thú nhỏ đang sợ sệt đó xen lẫn một tia nghi hoặc.

Lúc này đây!

Inukashi siết chặt tay.

Lúc này chính là thời khắc quyết định. Không được

để gã có thời gian nghĩ ngợi hay đắn đo. Phải dùng đồng vàng làm mồi câu. Dễ gì mà kiếm được một đồng vàng. Nhà gã lại đang rất cần tiền nữa... Thực tình, ngoài kẻ sắp tắt thở ra thì ai mà chẳng cần tiền.

Cứ lấy thứ người ta thèm khát nhất ra làm mồi nhử, thêm vài lời ngon ngọt, con mồi sẽ ngoan ngoãn chui vào tròng. Chỉ cần cẩn thận bắt chước cung cách của Nezumi là mọi chuyện sẽ trót lọt hết.

Nghĩ lại chính mình cũng từng mắc lõm Nezumi y như vậy, Inukashi tức điên người.

Ha ha.

Bên tai Inukashi như vang lên tiếng cười của Nezumi, trong đầu hiện lên vẻ mặt mỉa mai cổ hữu của nó.

Học hỏi và vận dụng tốt lắm, bé ngoan Inukashi. Rồi tao sẽ thưởng cho mày.

Câm mồm đi, Nezumi. Tao làm việc không phải là vì mày, mà vì đồng vàng thôi. Chỉ vì muốn có được đồng vàng đó nên tao mới chơi canh bạc mạo hiểm này.

Inukashi lắc đầu nhằm xua đi ảo ảnh.

Đừng có tự tiện nhảy ra nhảy vào đầu tao như thế, thằng khốn kiếp!

“Công việc... là sao?”

“Thì là công việc thôi. Tôi thuê anh làm việc, thù lao là đồng vàng.”

Inukashi bẻ khớp ngón tay. Gã đàn ông chớp chớp mắt, tỏ vẻ ngờ vực.

Gã đàn ông này tên là Getsuyaku, người quen của Inukashi, hiện đang làm quét dọn ở Trại cải tạo. Suốt thời gian vừa qua, Inukashi thu mua rác thải và thức ăn thừa của Trại cải tạo thông qua Getsuyaku. Tất nhiên chỉ là giao dịch chợ đen phi pháp. Cứ ba ngày Inukashi lại đến gặp Getsuyaku một lần, nhận thức ăn thừa và đồ bỏ đi rồi trả cho gã một khoản tiền tương xứng. Thường là vài xu một lần, khi nào có món tốt hiếm thấy mới trả gã một đồng bạc.

Tuy hợp tác làm ăn đã lâu nhưng đây là lần đầu tiên Inukashi và Getsuyaku nói chuyện nhiều đến vậy. Thông thường họ chỉ trao đổi

một, hai câu đại loại như “Của cậu đây”, “Cảm ơn nhé, tiền của anh”, “ừ”... còn chẳng đủ để gọi là một cuộc đối thoại hoàn chỉnh. Hai người thậm chí chưa nhìn mặt nhau lần nào. Từ trước đến nay vẫn luôn như vậy.

Công việc của Getsuyaku là quản lý, thiêu hủy rác thải của Trại cải tạo, đồng thời điều khiển bọn robot dọn dẹp. Cả ngày gã quanh quẩn trong gian phòng nhỏ sát bên khu thu gom rác thải và lò thiêu hủy.

“Những lúc làm việc ở đây, tôi phải im lặng suốt, không gặp gỡ cũng chẳng trò chuyện với ai. Thực sự rất cô đơn. Lắm lúc tôi còn hoang mang chẳng biết mình là người hay máy móc nữa.”

Không rõ từ lúc nào, Getsuyaku bắt đầu than thở với Inukashi. Đó là một lần hiếm hoi gã nói nhiều đến thế. Bấy giờ Inukashi chỉ gật đầu rồi đáp qua quýt rằng “Khổ cho anh quá”. Dù vậy, trong lòng nó lại vô cùng khinh bỉ.

Đúng là một gã dở hơi.

Phòng điều khiển quản lý rác thải thức ăn thừa nằm sâu trong Trại cải tạo. Tất cả rác thải của Trại cải tạo đều được thu gom về đây. Máy móc sẽ làm hết mọi công đoạn, từ phân loại rác thải, chuyển tới lò đốt cho đến tăng giảm nhiệt độ của lò và xử lý phần tro.

Cả quy trình gần như hoàn toàn tự động, Getsuyaku chỉ phải điều chỉnh và kiểm tra chế độ vận hành của máy móc mà thôi. Ngân ấy việc thì một nhân công là đủ. Tất nhiên, làm việc trong môi trường thiếu người trò chuyện quả là rất cô đơn. Nhưng thế thì đã sao? Không khua môi múa mép một ngày có chết ai đâu.

Ông anh có muốn thử cuộc sống mà lúc nào bụng cũng đói meo, cả ngày chỉ nghĩ tới thức ăn, phải bò ra liếm láp sỏi đá ven đường để quên cơn đói không? Cô đơn e? Đó chẳng qua là món đồ chơi xa xỉ của những kẻ đã ních căng bụng mà thôi.

Tuy nhiên, Inukashi cũng chỉ khinh bỉ trong bụng, chứ ngoài mặt vẫn vờ tỏ vẻ đồng cảm, xót thương thay cho hoàn cảnh của Getsuyaku. Gã là mối làm ăn quan trọng, chọc gã điên lên chả ích lợi gì hết.

Dù tất cả các khâu phân loại, thiêu hủy, dọn tro đều được tự động hóa nhưng giai đoạn trước khi phân loại vẫn cần đến bàn tay con người.

Chẳng biết vì nguyên nhân gì mà khâu vận chuyển rác từ khu thu gom sang khu băng chuyền lại không được tự động hóa. Vì vậy, Getsuyaku phải đích thân đưa rác thải lên băng chuyền bằng một chiếc máy xúc cỡ nhỏ. Đôi lúc gã còn phải dùng đến dụng cụ thô sơ như xẻng để xúc rác. Trong khâu này, gã sẽ lén lọc đồ ăn thừa và những bộ quần áo còn sử dụng được rồi đem giấu đi. Inukashi mua tất cả những món đó từ Getsuyaku và bán lại cho các hàng ăn, cửa tiệm đồ cũ ở West Block, thu về một khoản tiền đáng kể.

Đối với Inukashi, khâu cần đến sức người trong cả quy trình tự động hóa là một cơ hội trời cho. Nhờ vậy nó mới kiếm được mối làm ăn này.

Nơi làm việc của Getsuyaku không lắp đặt máy quay giám sát và hệ thống an ninh. Nếu có bất trắc xảy ra, Getsuyaku phải tự nhấn nút báo động nằm ở góc bảng điều khiển.

“Tôi nghĩ dù có nhấn cái nút đó cũng chẳng ai tới giúp đâu.”

Inukashi nhớ có lần Getsuyaku vừa nhìn vào cái nút màu đỏ vừa lẩm bẩm như vậy.

Getsuyaku cũng từng kể rằng các nhân viên ở Trại cải tạo đều đi xe buýt vào cổng chính rồi được đưa tới khu làm việc, chỉ riêng gã là bị nhét vào một chiếc ô tô chật hẹp lồi thò.

“Bị đối xử như thế, tôi cảm thấy thật khó chịu. Cảm giác như mình chẳng còn chút tôn nghiêm nào vậy.”

Lại than thở nữa hả? Sao gần đây gã này than thân trách phận lảm thế?

Tôn nghiêm? Hết cô đơn lại đến tôn nghiêm? Lại đang khoe khoang một món đồ chơi xa xỉ khác. Ông anh có thể nói gì đó giúp tôi no bụng được không?

Tất nhiên, những lời này Inukashi chỉ nghĩ trong bụng mà thôi.

Inukashi có quan tâm nổi cô đơn cũng như tôn nghiêm của Getsuyaku. Nó chỉ quan tâm tới việc nơi đây là kẻ hờ duy nhất của mạng lưới giám sát chằng chịt chặt chẽ trong Trại cải tạo, là địa điểm duy nhất kết nối West Block với NO.6 mà không vấp phải bất cứ chướng ngại vật nào.

Giờ thì Inukashi đã hiểu nguyên nhân khiến Nezumi để mắt đến chỗ làm việc của Getsuyaku.

Thế nhưng, từ đây cũng không thể xâm nhập vào bên trong Trại cải tạo. Trên hành lang dẫn sang khu trung tâm của Trại cải tạo có hai lớp cửa, phía Getsuyaku không tài nào mở được hai lớp cửa đó.

Phải chăng người thiết kế tòa kiến trúc kiên cố này đã dốc hết tâm huyết để biến nơi đây thành một nhà tù vào hay ra đều khó hơn

lên trời, thế nên mới không còn tâm trí suy xét việc hoàn thiện hệ thống xử lý rác thải nữa?

Không, có lẽ tên khốn kiếp ấy vốn chẳng hề đoái hoài tới các công nhân dọn dẹp. Thậm chí ở Cục Trị an, cơ quan quản lý trực tiếp Trại cải tạo, cũng chẳng có nhân viên nào để mắt đến công việc của Getsuyaku. Dẫu xảy ra tai nạn bất ngờ, Getsuyaku chỉ còn thoi thóp, thì cánh cửa nối liền với trung tâm Trại cải tạo vẫn không mở ra, nhân viên cứu hộ cũng không đến. Cánh cửa cứ đóng im ỉm và sẽ chẳng ai ra cứu Getsuyaku hết.

Inukashi bỗng thấy ngạc nhiên trước suy nghĩ của mình.

Vì sinh sống ở Lost Town, Getsuyaku chỉ được coi như bán-cư-dân của NO.6, nhưng không thể phủ nhận sự thật là gã đang sống trong thành phố Thánh. Tuy nghèo khó nhưng gã không phải nếm trải cơn đói kinh hoàng hay cái rét khủng khiếp, gã thậm chí còn có thể thở vắn than dài về nỗi cô đơn của mình kia mà.

So với những kẻ phải sống chui lủi ở West Block như Inukashi, cuộc sống của Getsuyaku không khác gì thiên đường.

Qua những cuộc đối thoại ngắn ngủi, Inukashi có thể khẳng định Getsuyaku là một người thật thà và tốt bụng. Tuy vậy, mỗi khi nhìn Inukashi, một cư dân West Block, trong mắt gã thì thoảng vẫn xen lẫn sự khinh bỉ và kiêu ngạo.

Địa vị mình cao hơn nó.

Mình được no bụng.

Không sợ bị chết cồng vào mùa đông.

Mình là cư dân của NO.6.

Cho nên địa vị của mình hơn hẳn nó.

Thật nực cười!

Con người lại tự sắp xếp giai cấp, địa vị sang cho nhau. Kẻ bị khinh thường, miệt thị lại quay sang khinh thường và miệt thị người khác. Chẳng thể chế xã hội nào ép buộc họ làm thế, họ chỉ đang tự đặt ra hệ thống phân chia giai cấp theo ý thích của mình mà thôi* Getsuyaku, kẻ bị tầng lớp thượng lưu của NO.6 đối đãi chẳng hơn gì cỗ máy vô tri vô giác, kẻ buông lời thê thảm về cuộc sống hiện tại, lại khinh thường Inukashi, rồi thì West Block.

Nực cười, và cũng thật lạ lùng.

Đôi khi Inukashi nghĩ con người còn ngu ngốc hơn trong một đàn chó cũng có đẳng cấp, nhưng được phân chia dựa trên thực lực, sức mạnh của bản thân chúng chứ không phải dựa trên huyết thống, mấy vị lông hay nơi chúng sinh ra.

, Việc mà loài chó cũng không thêm làm, con người lại thực hiện như thế đó là chuyện hiển nhiên. Con người, quả thật nực cười làm sao.

“Chúng ta đều như nhau cả thôi.”

Inukashi bỗng nghe thấy câu nói ấy vang lên từ sâu trong tai mình. Không phải giọng của Nezumi. Giọng Nezumi lạnh lạnh và không dịu dàng như giọng nói này-

shion...

Cậu nhóc kì lạ với mái đầu bạc trắng, lại còn là tội phạm bị truy nã bậc nhất nữa chứ. Tội phạm bậc nhất lận đấy, không phải ai cũng có cái “vinh dự” ấy đâu. Phải nói là phục cậu ta sát đất. Thế

nhưng, tính cách Shion lại ngây thơ vô cùng, Inukashi không thể hiểu nổi tư duy của Shion. Tóm lại, đó là một thằng nhóc quái lạ.

Shion từng nói, “Tất cả chúng ta đều như nhau thôi, Inukashi.”

Inukashi hỏi lại, “Tôi và cậu đều như nhau e?”

“Đúng vậy.”

Cư dân của N0.6 cũng giống chúng ta?

Shion đã đáp không chút do dự.

“Phải.”

Shion, cậu đúng là một tên quái đản.

Shion này, cậu không hề có quan niệm giai cấp ư? Cậu không tự vạch ra ranh giới giữa mình và người khác ư? Cậu chưa từng khinh thường kẻ khác vì bản thân vượt trội họ ư?

Shion, chúng ta thực sự ngang hàng với nhau à?

“Công việc... là gì?”

Getsuyaku chột hỏi, giọng khàn khàn. Inukashi mãi suy nghĩ nên không kịp phản ứng.

“Hả? Anh nói gì cơ?”

“Công việc được trả công một đồng vàng... là gì thế?”

“À, đúng rồi nhỉ, thì...”

Cá cấn câu nhanh chóng và dễ dàng hơn mình tưởng. Ông anh này ắt hẳn đang rất cần tiền.

“Nhưng nói trước, tôi không nhận những việc nguy hiểm đâu nhé. Mùa xuân tới nhà tôi sẽ có thêm một mụn con, cho nên tôi phải chăm chỉ kiếm tiền. Vì vậy, tôi tuyệt đối không nhận mấy việc nguy hiểm đến tính mạng.”

Hiểu rồi. Ông anh không muốn dấn thân vào nguy hiểm, nhưng vẫn khao khát kiếm thật nhiều tiền. Hóa ra là thế.

Inukashi nheo mắt lại, chậm rãi mỉm cười. Trò này nó học được từ Nezumi. Mỗi khi muốn dụ dỗ ai, thì phải nở một nụ cười dịu dàng và xán lạn đến mức khiến người đối diện thấy ngạt thở.

Có phải muốn là diễn được như thế đâu? Mình cóc phải diễn viên nên không thể diễn xuất thần sầu, dễ dàng mê hoặc người khác như tên Nezumi kia được.

Tóm lại là phải mỉm cười. Sau đó thì... Tiếp theo phải làm gì hả, Nezumi?

Inukashi nghe rõ mồn một tiếng trống ngực mình thành thích đập dồn. Bàn tay đang siết chặt rịn đầy mồ hôi, lưng hình như cũng đã ướt đầm. Cổ họng khô không khốc, lưỡi cứng cả lại.

Inukashi nhận ra mình đang vô cùng căng thẳng.

Phải lôi kéo được tên Getsuyaku này bằng mọi giá! Phải khiến gã rã rập làm tắt thảy mọi việc! Nếu lôi kéo y thất bại, lối thoát của Nezumi và Shion sẽ bị chặn đứng.

® Không bao giờ mình gặp lại họ được nữa.

* ¡ Ngay từ đầu đây đã là một canh bạc liều lĩnh. Cơ hội thoát khỏi Trại cải tạo còn không tới 1%, thế mà Shion ly và Nezumi lại đặt cược vào đó. Thật ngu ngốc. Đại ngốc! ra Bọn ngốc mất mạng vì chơi đại cũng là đáng kiếp thôi.

Mình hiểu lý lẽ đó. Mình hiểu chứ. Nhưng... Nhưng mình vẫn mong hai đứa ấy có cơ hội trở về. Mình muốn gặp lại chúng. Tất nhiên, vàng thỏi cũng là mục tiêu. Ai chẳng lóa mắt trước cả một núi

vàng. Nhưng mình cũng muốn gặp lại hai đứa. Mình muốn nghe thấy giọng điệu bốn cột của Nezumi và những lời nói chân thành của Shion một lần nữa.

“Ái chà, về rồi đấy à?”

“Tất nhiên. Tôi đã bảo sẽ quay về mà. Tôi chưa bao giờ hứa suông nhé.”

“Chậc, bớt ra vẻ đi. Cậu quay về đồng nghĩa với việc tôi lại phải nghe cậu nói nhảm nữa. Trời ạ, phiền chết đi được.”

“Inukashi, tôi xin lỗi vì đã làm cậu lo lắng.”

“Lo lắng? Này Shion, cậu còn mơ ngủ hả? Tôi đây chẳng thêm lo...”

“Cậu lo cho chúng tôi mà, phải không?”

“Thằng ngốc này.”

Mình muốn được trò chuyện với Nezumi và Shion như thế.

Mình... mình thành tâm cầu mong chúng sẽ vượt qua gian nguy và sống sót trở về.

Nhưng mình không nguyện cầu hay lạy lục van xin thánh thần, mà nguyện cầu với chính bản thân. Mình sẽ dốc hết sức làm mọi việc trong khả năng, tuyệt đối không bỏ cuộc... Phải tin vào bản thân, và tin vào hai đứa đó nữa.

Nguyện cầu là thế này đây, đúng không, Nezumi?

Nụ cười của Inukashi khiến Getsuyaku trở nên cảnh giác.

Quả nhiên không thể diễn xuất sắc như Nezumi. Có lẽ nụ cười giả tạo của mình đã khiến Getsuyaku phải sinh nghi.

Inukashi cố tình ho một tiếng, thu lại nụ cười.

“Thế tôi phải chúc mừng anh trước nhé. Đừng lo, tôi không ngu dại gì dùng một đồng vàng để đổi lấy cái mạng của anh cả. Công việc dễ dàng thôi. Rất dễ là đằng khác. Nhưng chỉ mình anh làm được nên thù lao mới là một đồng vàng.”

“Một công việc dễ dàng nhưng thù lao những một đồng vàng?”

“Đã bảo vì đó là công việc chỉ mình anh làm được nên tôi mới phải nhờ cậy anh, Getsuyaku. Thật đấy. Chỉ anh làm được thôi. Tôi tin anh làm được.”

Nghe xong, nét mặt Getsuyaku dịu lại.

Chỉ mình anh mới làm được thôi.

Anh làm được.

Mình phải vỗ về lòng tự trọng của Getsuyaku, dùng từ ngữ hoa mỹ để xoa dịu thể diện bị chà đạp bấy nay của gã.

“Anh làm ơn giúp tôi nhé, anh Getsuyaku.”

“Cậu nói rõ trước đi, cậu muốn tôi làm gì?”

“Tôi cần anh làm cho đám robot dọn dẹp gây rối.”

“Gì cơ?”

“Anh không chỉ trông coi việc xử lý rác thải mà còn điều khiển bọn robot dọn dẹp trong Trại cải tạo đúng chứ?”

“Thì đúng là vậy, nhưng điều khiển ở đây cũng chỉ là nhấn nút khởi động thôi. Sau khi khởi động, đám robot sẽ vận hành theo lập trình và tự động dọn dẹp. Nhiệm vụ của tôi gói gọn ở việc bảo trì bọn chúng hàng tháng” “Đợt bảo trì tiếp theo là khi nào?”

“Tuần sau.”

“Có thể đổi thành ngày mai không?”

“Ngày mai? Ngày mai là ngày lễ Thánh mà.”

“Phải, ngày mai là ngày lễ của NO.6.”

“Là ngày lễ, nên tất cả cư dân sẽ được nghỉ, tôi Cũng vậy

“Anh đâu có được nghỉ, đúng không? Tôi nhớ anh từng nói mình chỉ có ba ngày nghỉ một tháng, đến lễ Thánh cũng phải hùng hực làm việc. Anh từng cần nhàn về chuyện đó với tôi mà.”

“Đúng là vậy, nhưng... nhưng...”

“Có gì khó đâu? Anh chỉ việc báo cáo là bọn robot có dấu hiệu hành động bất thường, nên anh muốn bảo trì sớm hơn một tuần, thế là xong.”

“Làm... làm s.*.”

“Không vấn đề gì đâu. Có tiền lệ rồi mà.”

Shion từng kể về một ca như vậy.

“Đám robot dọn dẹp phải thực hiện nhiều chuyển động phức tạp hơn cậu nghĩ đấy. Nếu chỉ là robot quét dọn công viên giống như Ippo (Lúc ấy Inukashi buột miệng hỏi Ippo là gì. Khi biết đó là tên của một con robot, nó muốn nổi điên lên. Nghe nói mấy cái tên này đều do 1 tay đồng nghiệp đã tử vong của Shion đặt, bao gồm Ippo, Niho và Sampo[*]. Inukashi cảm thấy việc Shion không chỉ đặt tên cho lũ chuột của Nezumi mà còn trêu mến gọi tên bọn robot là hành vi thực sự ngây ngô đến khó tin) thì chỉ cần các chuyển động đơn giản, vì người ta không đòi hỏi [chúng phân loại rác thải tỉ mỉ.

[*] Thăng Cả, Thăng Hai, Thăng Ba.

“Nhưng nếu là robot quét dọn trong các tòa nhà không phải hộ dân, đặc biệt là những khu công sở với nhiều phòng ban tác nghiệp

chuyên biệt thuộc đủ mọi ngành nghề thì không thể chỉ lập trình những chuyển động đơn giản được. Ngành nghề khác nhau, lượng rác thải và mức độ vệ sinh của môi trường làm việc sẽ khác nhau. Vì vậy, đám robot đó được lên chương trình vô cùng phức tạp.”

“Đồng thời cần được bảo trì kĩ lưỡng hơn bình thường vì không thể đảm bảo chúng luôn vận hành tốt không hỏng hóc.”

Inukashi nhớ Nezumi đã nói thế.

Shion gật đầu tán thành.

“Theo kinh nghiệm của tôi, chắc chắn những con robot dọn dẹp đó sẽ hay gặp các sự cố như phân loại thiếu chính xác hoặc di chuyển chậm chạp.”

“Hiểu rồi.”

Bấy giờ Nezumi nhếch mép cười và liếc nhìn Inukashi.

Ánh mắt thật đáng ghét, cứ như đang ẩn chứa toan tính nào. Mỗi khi Nezumi nhìn ai bằng ánh mắt ấy, mười phần hết cả mười chẳng có ý gì tốt. Inukashi vội nhìn đi chỗ khác, nhưng đã muộn.

Lúc đó, Inukashi không nắm bắt được ngụ ý ẩn trong ánh mắt Nezumi. Nhưng giờ nó đã vỡ lẽ.

Inukashi, đến phiên mày lên sân khấu rồi. Đây là một vai quan trọng đấy. Ráng diễn cho tốt vào.

Biết rồi. Cứ chống mắt mà xem đi, Nezumi. Tao sẽ đè bẹp thứ diễn xuất hạng bét của mày.

“Tôi nghe nói bọn robot thường xuyên trục trặc mà, đúng chứ?”

Getsuyaku cau mày, miễn cưỡng nói.

“Cũng đâu tới mức thường xuyên.”

“Vậy bảo trì sớm là chuyện bất thường hả?”

“Không bất thường, cũng không phải không thể xin bảo trì sớm...”

Inukashi suýt thì phá lên cười.

Ông anh này thật thà gớm.

Lẽ ra Inukashi mới là người đang nhờ cậy, phụ thuộc vào quyết định của Getsuyaku, vậy mà Getsuyaku lại thành thật tới mức hỏi gì đáp nấy.

Nhưng giờ không phải lúc để cười nhạo, cũng chẳng còn thời gian mà cười nữa. Inukashi nghiêng răng. Cần lôi kéo bằng được con người này, cho dù phải lợi dụng bản tính thẳng thắn thật thà của gã.

“Không phải không thể, tức là có thể rồi, đúng không anh Getsuyaku?”

“Thay đổi ngày bảo trì... không phải là không thể. Nhưng cậu vừa bảo khiến bọn robot làm loạn là ý gì?”

“Như nghĩa đen. Tôi muốn anh chỉnh cho bọn robot gây ra những việc trái với chức năng dọn dẹp của chúng.”

“Trái với chức năng dọn dẹp?”

“Tức là khiến chúng xả hết đồng rác tích tụ trong bụng chúng ra. Sau đó, anh hãy bỏ thứ này vào đồng rác *

Inukashi lấy một cái lọ chứa viên con nhộng.

“Là gì vậy?”

“Yên tâm đi, không nguy hiểm đâu, nó chỉ bốc mùi thôi, mà cũng chẳng hôi thối lắm. Viên con nhộng này sẽ tan từ từ sau khi tiếp xúc

với không khí.”

“Tại sao phải bỏ thứ này vào đồng rác mà bọn robot xả ra?”

“Tôi chỉ muốn đùa tí thôi.”

Inukashi nhún vai, cười khanh khách dù chẳng thấy buồn cười chút nào. Toàn thân nó ướt đầm mồ hôi vì căng thẳng.

Nhưng Inukashi vẫn phải cười, phải phô ra gương mặt thích chí hết như một đứa trẻ con đang bày trò trêu chọc người khác. Getsuyaku nghiêm mặt, chẳng có vẻ gì là tin lời Inukashi.

Chậc. Một tay đa nghi và thận trọng. Có lẽ do gã vốn nhất gan.

“Nếu bọn robot đi khắp nơi xả rác bốc mùi hôi thối, thì mọi người sẽ loạn hết cả lên, đúng chứ?”

Getsuyaku gật đầu, tay vẫn nắm chặt đồng tiền vàng. “Đúng là sẽ loạn hết lên. Trong trại cải tạo, ngoại trừ tù nhân thì mọi người luôn làm việc trong những căn phòng sạch sẽ, thoải mái bậc nhất. Mấy người đó chẳng bao giờ nhìn thấy rác rưởi cả, có khi họ còn chưa từng động tay vào bụi bẩn ấy chứ.”

“Đấy đấy, chẳng ai biết công việc của anh vất vả và quan trọng đến thế nào. Vì vậy, anh phải cho họ biết tay, cho bọn robot đi loanh quanh xả rác, đám người kia sẽ bát nháo hết cả lên. Tiếp đó họ sẽ...”

“Bảo tôi dừng đám robot lại.”

“Chính xác. Sau khi dừng bọn robot lại, anh sẽ được gọi vào khu trung tâm.”

“Để sửa chữa đám robot? Phải, có thể lắm.”

“Để dọn dẹp đồng rác rưởi bừa bãi nữa. Họ sẽ bắt anh làm, vì

chẳng tên nào biết dọn dẹp cả. Khi anh được gọi sang đó, ‘nó’ sẽ mở ra.”

“Cái gì mở cơ?”

“Cửa chứ còn gì nữa. Cánh cửa mà từ bên làm việc của anh không bao giờ mở được, bấy giờ sẽ rộng mở chào đón anh. Anh sẽ mang theo mớ dụng cụ cũ lỗi thời của mình, đi qua cánh cửa. Viên con nhộng bắt đầu tan, khắp nơi thi nhau bốc mùi. Nếu nó không tan, cứ giẫm lên một lúc, làm như vậy hiệu quả hơn đấy.

“Ừm, anh không cần lo lắng gì cả. Như tôi đã nói mùi của nó không nồng nặc lắm đâu. Nó sẽ bị thiết bị cảm ứng mùi ‘tóm’ được, nhưng mức độ nguy hiểm thì bằng không. Mũi tôi quá quen với mùi đó rồi nên thấy bình thường thôi, nhưng đối với đám người thượng lưu kia thì gay go đấy. Họ sẽ nhón nháo hết cả lên. Anh phải vờ như đang nhanh chóng thu dọn đồng rác, và...”

Đến điểm máu chốt rồi.

Inukashi hạ giọng thì thầm bên tai Getsuyaku.

Một câu, hai câu.

Toàn thân Getsuyaku cứng đờ, mồm há hốc, để lộ hàm răng trắng.

“Tôi... Tôi không làm thế được đâu.”

“Sao lại không? Dễ thôi mà. Đâu có khó nhọc bằng việc dùng xẻng xúc rác.”

“Nhỡ ai phát hiện thì sao? Tôi sẽ bị sa thải... Không, có khi không chỉ là sa thải thôi đâu. Tôi sẽ bị Cục trị an bắt giam, và... Không, không được, dừng lại đi. Mới nghĩ thôi tôi đã sợ đến sồn gai ốc rồi.

Xin lỗi, tôi không nhận việc này được, về đi, Inukashi. Cái này trả cho cậu đây.”

Getsuyaku chìa đồng vàng ra. Đồng xu bằng vàng thật lấp lóe sáng.

Inukashi nhếch mép, mỉm cười. Nụ cười đã tự nhiên hơn trước.

“Trả lại à? Tôi hiểu rồi. Anh không tham của nhỉ?”

“Mạng sống quan trọng hơn của nả nhiều.”

Inukashi từ tốn đặt bàn tay với màu da bánh mật của mình vào lòng bàn tay để ngửa của Getsuyaku.

Getsuyaku hít một hơi sâu. Trên tay gã, một đồng vàng đã thành hai.

“Này, Inukashi, tôi không...”

“Thêm một đồng nữa.”

Inukashi đặt thêm đồng vàng thứ ba vào lòng bàn tay Getsuyaku.

“Ba đồng vàng. Như vậy được chưa?”

“Tại sao... Tại sao cậu lại... đưa nhiều đến vậy...”

“Vì công việc tôi nhờ anh xứng đáng với cái giá đó. Nếu mọi việc suôn sẻ, tôi sẽ trả thêm cho anh ba đồng vàng nữa.”

“Inukashi, rốt cuộc cậu đang âm mưu gì vậy? Chuyện này nghe chẳng giống một trò đùa tí nào. Không thể chỉ là một trò đùa cho vui được. Hơn nữa, cậu lấy đâu ra nhiều tiền như vậy?”

“Câu hỏi hay đấy. Thế anh có chịu nhận công việc này không? Mà thật ra, anh đâu thể từ chối được.” “Sao... Sao chứ? Tôi từ chối. Tôi không làm.”

“Anh không thể từ chối được. Anh đã bán thông tin nội bộ cho tôi.

Quên mất rồi à?”

Inukashi liếm phần môi khô khốc. Nhịp tim đã ổn định lại. Nhìn Getsuyaku mặt cắt không còn giọt máu, inukashi thấy thật phần khởi.

Không sao cả. Mình đang rất bình tĩnh. Mình sẽ không vì bối rối đã làm hỏng tất cả vào bước cuối cùng ấy đâu. Không đời nào.

“Trước kia anh từng nói với tôi về hệ thống điện bên trong Trại cải tạo, đúng chứ?”

“Cái đó... Tôi chỉ nói những gì mình biết thôi mà.” “Nhưng sự thật là anh đã nói với tôi. Không, bán thì đúng hơn. Tôi có trả cho anh hai đồng bạc. Anh đã bán thông tin về nơi làm việc của mình với giá hai đồng bạc. Như vậy không phải chỉ sa thải là xong chuyện đâu../

“Vì tôi cần tiền Vợ tôi ốm, tôi cần tiền đưa cô ấy đi khám bệnh.”

“Phải, anh là trụ cột gia đình. Nhưng anh nghĩ cấp trên sẽ thông cảm cho lý do đó của anh à? Anh thử đi tự thú với họ rằng ‘Tôi bán thông tin mật cho một cư dân West Block với giá hai đồng bạc để chăm lo cho gia đình. Thứ lỗi cho tôi nhé’ xem nào. Anh nghĩ họ sẽ vỗ vai an ủi rằng ‘Vất vả cho anh quá’ sao? Không đâu. Anh cũng hiểu vị thế của mình và mức độ nguy hiểm của Cục Trị an, đúng không? Đáng sợ thật. Chỉ nghĩ thôi đã thấy sờn gai Ốc rồi.”

Inukashi chà xát hai bắp tay. Sắc mặt Getsuyaku trắng bệch, không có biểu cảm gì, y như một bức chân dung thảm hại.

“Cậu... Cậu đang hăm dọa tôi đấy à?”

“Tôi chỉ miễn phí cho anh biết sự thật thôi.”

Getsuyaku ghen lời. Inukashi khẽ vỗ vai gã.

“Không sao cả đâu, anh sẽ không gặp bất cứ mối nguy hiểm nào hết. Tôi đảm bảo đấy. Nghĩ mà xem, anh đã luôn làm việc chăm chỉ, lại là một công dân hợp pháp với hồ sơ, lý lịch rõ ràng, ai lại nghi ngờ anh chứ? Chẳng ai quan tâm hay ngó ngang đến anh đâu.”

“Nhưng còn máy quay giám sát...”

“Nếu anh có hành động khả nghi thì chắc chắn sẽ bị tóm, nhưng nếu chỉ làm việc như bình thường thì quămặt máy quay dễ như trở bàn tay. Máy móc có thể ghi lại hình ảnh rõ rệt nhưng còn lâu mới hiển thị nổi những điều anh nghĩ. Dù sao thì anh cũng đã nhúng một tay vào chàm rồi còn gì.”

Inukashi đưa thêm một đồng vàng cho Getsuyakūi “Anh đồng ý giúp tôi chứ, Getsuyaku?”

“Ừm... Chỉ một lần thôi. Một lần thôi đấy.”

“Cảm ơn anh. Hẹn gặp lại vào ngày mai, sau khi anh tan ca. ”

“Được. Cậu sẽ cho tôi số đồng vàng kia thật chứ?” “Đây chính là điểm khác biệt giữa loài người và loài chó. Chó không dối trá. Một khi đã hứa thì sẽ luôn giữ lời.”

“Cậu không nghe thấy tiếng trẻ con khóc à?”

“Trẻ con? Tối chẳng nghe thấy gì cả.* 8

"Tôi thề, rõ ràng tôi nghe thấy mà..."

"Anh nghe nhầm rồi. Chắc do con anh sắp chào đời nên anh hoang tưởng tiếng gió rít là tiếng trẻ con khóc. Nhắc mới nhớ, khi con anh chào đời, anh sẽ cần rất nhiều tiền đấy. Phải mua nôi này, rồi sữa bột cung cấp đầy đủ chất dinh dưỡng nữa."

Getsuyaku mấp máy môi như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng

chỉ im lặng đóng sầm cửa phòng điều khiển lại.

Khi ánh đèn le lói từ căn phòng tắt ngấm, bóng đêm bao trùm lấy Inukashi. Gió đêm lạnh giá lướt qua chân nó.

Phù.

Inukashi thở phào một hơi thật dài. Trong tiết trời rét buốt như thế này, toàn thân nó vẫn ướt đẫm mồ hôi, hai vai căng cứng và nặng trĩu.

Phù.

Inukashi thở hắt ra lần nữa. Lần này là cố ý. Khi hít vào, luồng khí lạnh buốt ngập tràn lồng ngực tựa như một cơn lốc xoáy.

Xong cả rồi phải không?

Mình đã nối được sợi dây cứu sinh cho hai đứa kia rồi, đúng không?

Sao mình chẳng tự tin gì cả.

Tên Getsuyaku nhút nhát nhưng tốt bụng đó ắt phải lo sốt cả vó lên. Từ giờ đến khi hành động, chắc gã sẽ bối rối, do dự mãi không thôi.

Mình sẽ làm gì đây? Mình nên làm gì đây? Có nên tiếp tục không? Hay dừng lại? A, mình phải làm sao? Làm sao nhỉ?

Getsuyaku sẽ quyết định thế nào? Liệu gã có thể hành động theo kế hoạch đã định? Inukashikhông tin để đưa ra kết luận cho nghi vấn đó.

Tâm hồn con người mong manh tựa một nhánh cây, dễ dàng rụng đổ trước gió.

Chỉ còn cách tin tưởng thôi.

Không phải tin vào tên Getsuyaku mà là tin vào vận may của chính mình.

Gương mặt Shion hiện lên trong tâm trí Inukashi cả Nezumi nữa.

Chỉ còn cách tin tưởng vào hai người đó mà thôi. Trong đêm tối, inukashi bước nhanh hơn.

Có một cái bóng xiêu vẹo đi song song với chiếc xe đẩy chở đầy thức ăn thừa. Inukashi nghe thấy tiếng rên

ứ ứ. ^

“Đừng có để thằng nhóc khóc nữa.”

Inukashi tặc lưỡi, cau có gắt gỏng.

"Ông làm vú em kiểu gì đấy? Chăm thì chăm cho đàn ông vào, tôi không bảo ông tới để chộc cho Bé khóc đâu, Ông chú à"

"Tao mới phải phát khóc lên đây này"

Rikiga tay bế đứa bé, tặc lưỡi, mặt mày chắc cũng ị méo xệch. Xung quanh tối om, chẳng nhìn thấy gì nên Inukashi chỉ phỏng đoán thôi.

“Nhìn kìa, Shion. Mama nhóc về rồi đấy, có vui không?”

“ông nói ai là mama hả?”

“Ai biết. Tóm lại không phải tao. Đây, trả cho mày.”

Inukashi đỡ lấy đứa bé được quấn trong một cái chăn mềm. Chính Rikiga đã mang chăn tới. Hơi ấm và sức nặng của đứa bé ngấm sang tay, Inukashi chợt thấy nó có da có thịt hơn trước.

Lấy đâu ra! Mình tưởng tượng thôi.

Đứa bé được nhặt về từ đồng gạch đá đổ nát, miệng mút sữa

của chó mẹ, tay chân vung vẩy, thoát cười thoát lại khóc oe oe. Đôi mắt nó to tròn, hai má phây phây.

“Mama.”

Đứa bé với tay về phía Inukashi như thể đang tìm kiếm hoặc vò vĩnh, lại giống như đang gọi ai đó.

“Thấy chưa, thằng bé gọi mày là mama kìa. Chắc là nó nhớ mẹ lắm rồi.”

“Tại ông thở ra toàn mùi rượu nồng nặc nên nó mới khóc đấy chứ. Nào nào, tội nghiệp quá, chắc nhóc khó chịu lắm phải không?”

“Sao rồi?”

“Mọi việc tiến triển thế nào?”

“Chẳng biết nữa. Tôi đã làm hết những gì có thể theo lời Nezumi rồi.”

Rikiga “Hừ” một tiếng.

“Thằng nhóc Eve đúng là lão xược! Đã bị tổng vào Trại cải tạo mà còn sai khiến chúng ta. Nó nghĩ mình là ai chứ?”

“Nezumi là Nezumi, chẳng là ai khác hết. Còn nữa, hai đứa chúng nó không phải bị tổng vào Trại, mà là tự nguyện bước qua cánh cổng đó.”

“Cánh cổng địa ngục!”

“Này ông chú.”

“Sao?”

“Ông nghĩ chúng có thể quay về không?”

“Thoát ra khỏi cánh cổng địa ngục đó ư? Không thể nào. Trừ phi có kì tích.”

“Nezumi từng nói kì tích thật ra rất dễ xuất hiện.” “Eve là một tên lừa đảo, nên những lời nó nói chẳng có tí ti trọng lượng nào cả. Nhưng mà, Inukashi, tao rất mong Shion quay về.”

“Còn Nezumi?”

“Eve thì sao cũng được. Cả đời không gặp lại nó càng tốt. Như vậy cuộc đời tao sẽ sáng sủa hơn.”

Inukashi bật cười. Rikiga đang rất bức dọc. Chính vì biết nguyên nhân nên nó mới thấy buồn cười.

“Tsiudyo.”

Inukashi hạ giọng gọi tên con chuột nhắt. Đó là cái tên mà Shion đã đặt, cùng với Hamlet, Cravate. Ban đầu, Inukashi nhớ tên lũ chuột chỉ vì thấy trò đặt tên cho chuột thật nực cười. Nhưng giờ đây, nhờ những cái tên mà nó phân biệt được từng con chuột vốn nhang nhác nhau.

Thật nực cười!

Chít.

Một con chuột nhắt màu đen bò ra từ dưới bụng con chó mực đang nằm rạp mình say giấc.

“Đi báo cho chủ mày biết, tao đã làm theo lời hăn dặn. Chiều mai, mọi việc sẽ được tiến hành.”

Chít.

“Tao cầu nguyện cho mày bình an đến bên chủ nhân, Tsukiyo.”

Chít chít chít!

Con chuột nhắt nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

“Nó biết Eve ở đâu à?”

“Chắc vậy.”

“Nó hiểu mày nói gì ư?”

“Nó hiểu được những gì ông nói đấy, ông chú. Chỉ cần không phải lời nói trong lúc ông say bí tỉ thôi”

“Tại sao? Nó là một con chuột nhát bình thường cơ mà ”

“Có lẽ không bình thường đâu. Chuột bình thường không hiểu tiếng người, nhưng lũ này lại rất thông minh, hiểu được tiếng người và ẩn ý đằng sau. Chẳng trách Nezumi rất mực nâng niu bọn chúng.”

“Làm sao mà lũ chuột này khác thường thế?”

“Ông hỏi tôi tôi biết hỏi ai đây?”

“Chúng là chuột robot à?*

“Không, sinh vật sống 100% đấy, chỉ là chúng có một tí trí thông minh thôi, ông biết không, Shion còn đọc sách cho chúng nghe nữa cơ, mà toàn đọc văn học kinh điển nhé. Ông chú này, chắc ông chưa đọc kinh điển bao giờ nhỉ?”

“Chưa bao giờ. Nhưng làm sao lũ chuột đó lại có thể thông minh?”

“Đã bảo tôi không biết mà. Chuột do Nezumi nuôi, nên có khác thường chút đỉnh cũng chẳng lạ lùng

“Lạ chứ sao không? Mà Eve tìm đâu ra lũ chuột nàyNhỉ?”

“Này ông chú.”

“Hờ?”

“Sao ông quan tâm tới lũ chuột vậy? Gì đấy? Đừng bảo là ông đang ử mưu dùng lũ chuột để kiểm soát nhé.”

“Không đâu. Tao không đòi nào rớ tay vào chuột của Eve, dù chúng có ngậm tiền vàng mang đến đi chẳng nữa.”

Inukashi tự nhủ Rikiga chẳng đòi nào bỏ qua một con chuột ngậm tiền vàng, nhưng nó chỉ nhún vai, không hoành hợ gì thêm.

Lũ chuột nhất có thể nghe hiểu tiếng người...

Trưa hôm nay, một trong mấy con chuột đã mang thư đến cho Inukashi. Là thư của Nezumi. Trên mảnh giấy là vài dòng chữ viết bằng ngòi bút mảnh.

Inukashi, tao bảo lũ chuột mang thư này đến chỗ mày sau khi cuộc săn người kết thúc. Tao tin chắc chuột của tao sẽ tìm được mày.

Không có mở đầu trịnh trọng hay thăm hỏi hàn huyên, bập vào đã là mớ nội dung lạnh nhạt.

Mày có biết viết thư không đấy? Hay mày nghĩ tao không đáng để mày hỏi thăm? Nếu đúng vậy thì mày thật bất lịch sự.

Inukashi vô cùng bất ngờ khi nhận được thư của Nezumi, vì vậy nó vừa đọc vừa cảm râm.

Sau đó, nó chuyển tông rên rĩ.

Trong thư là chỉ dẫn dành cho các “đồng minh” ở lại West Block. Đọc xong lá thư, Inukashi mới cất nghĩa được ánh mắt toan tính của Nezumi mấy hôm trước.

Hiểu rồi. Đây là những gì mày muốn tao làm. Lá thư tình cảm ra phết nhỉ.

Tuy đã biết Nezumi là một tên khó ưa từ lâu, nhưng Inukashi thật không ngờ nó có thể đáng ghét tới mức này.

Inukashi hít vào một hơi thật sâu. Nó biết mình nhất định phải lựa chọn, hoặc vò nát lá thư, xem như chưa từng hay biết, hoặc là nhất nhất thực hiện yêu cầu của Nezumi.

Đắn đo hồi lâu, Inukashi cẩn thận gấp thư lại, thở dài thườn thượt.

Những chỉ dẫn trong thư không chỉ dành riêng cho Inukashi mà còn có phần của Rikiga nữa, thế nên Rikiga mới hết sức bất bình.

“Một thằng ranh vặt mũi chưa sạch mà dám sai bảo tao làm cái này cái kia! Chết tiệt, cứ như mình bị thằng Eve khốn nạn thao túng từ xa vậy! Tao phát điên lên mất.”

“Thế ông sẽ mặc kệ à?”

“Tao muốn mặc kệ lắm, nhưng không được. Chuyện này liên quan tới an nguy của Shion mà.”

“Và liên quan đến núi vàng thỏi nữa chứ?”

“Chính xác.”

Tình yêu và lòng tham là hai yếu tố đủ sức lung lạc bất cứ ai. Rikiga luôn mồm cằn nhằn ra chiều bất mãn cực độ, nhưng hành động còn nhanh hơn cái bóng của chính mình. Chỉ chớp mắt đã mua xong mấy quả bom siêu nhỏ. Có lẽ ông chuẩn bị sẵn sàng từ lâu rồi.

Rikiga còn lải nhải mãi là kế hoạch này khiến ông bội chi, nhưng để có được núi vàng thì chút hi sinh này chẳng đáng là bao.

Cả Inukashi và Rikiga đều đã hoàn thành một nửa các yêu cầu của Nezumi, nửa quan trọng còn lại đang chờ ở phía sau.

“Bọn Tsukiyo chắc chắn là những trợ thủ đắc lực của chúng ta,

nhiều đó thôi là đủ.”

Inukashi thực sự nghĩ vậy. Bất kể là người, chó hay chuột, chỉ cần không phải kẻ địch thì đã là phước đức rồi. Còn chuyện chuột có trí thông minh kì lạ, khó tin ra sao thì đợi đến khi thành thoi nhàn nhĩa hãy nghĩ tiếp.

Ông chú à, chẳng phải ông đã biết Nezumi là một tên lai lịch bất minh, thần bí, kì lạ từ lâu rồi sao?

“Ư...ma...Ư.. ma.”

Bé Shion bập bẹ. Hình như thằng bé rất vui.

“Hãy chúc phúc cho tất cả chúng ta đi, nhóc Shion.” Inukashi nhắc bổng thân thể bé nhỏ, giơ lên dưới bầu trời đêm lấp lánh ánh sao.

“Hãy chúc phúc cho hiện tại và tương lai của chúng ta “

“A... a...”

Bé shion chột vươn tay ra khỏi lớp áo rách nát, duỗi thẳng lên như thể đang trở vào thứ gì. Gì thế nhóc?

Ở đằng xa kia là thành phố Thánh, đang tỏa sáng rực rỡ giữa đêm đen.

Bé Shion trở những ngón tay bé xíu của mình về phía ánh sáng lộng lẫy đó. NO.6 đấy. Sao thế? Nhóc thích nó hả?”

Bé Shion không cười cũng chẳng khóc. Đôi mắt màu tím mở to, nhìn chăm chăm về phía N0.6.

Chương 3: Nguyên nhân

*Quan lớn tồn tại để bảo vệ dân đen, để tạo dựng thái bình thịnh thế.
Lẽ nào đó chỉ là lời dối trá? Dân đen đói khổ, quan lớn xa hoa.
Giữa trời đất bao la, nỗi lòng chẳng biết tỏ cùng ai, chỉ đành gửi
gắm vào từng con chữ.*

- Dân ca Trung Hoa

Safu cất tiếng rên.

Đây là mình ư? Tại sao... Sao lại thế này...

“Safu, em tỉnh rồi đấy à? Chào buổi sáng. Em cảm thấy thế nào?
Ồ, em đã hồi phục tri giác rồi. Thật tuyệt vời.”

Đây là mình sao?

Không! Đây không phải là mình! Không phải!

“Em đang nói gì vậy? Hãy xem em xinh đẹp đến nhường nào.
Không chỉ sắc đẹp, em còn sở hữu sức mạnh nữa. Em có thể tồn
tại vĩnh hằng cùng đất trời. Thật tuyệt vời làm sao!”

Không! Không! Cứu tôi với!

Hãy trả tôi về lại như cũ đi! Trả tôi về lại với con người thật của
mình đi!

“Safu à, đừng kích động như thế. Hễ kích động thì sẽ thấy đau
đấy. Phiền rồi đây. Em hãy bình tĩnh lại đi, bình tĩnh suy nghĩ xem

hình thái phù hợp nhất của mình là gì. Đúng rồi, ngoan lắm. Tôi sẽ giúp em.”

Shion... Shion đâu?

“Quên nó đi. Em đã được tái sinh, hãy quên tất cả mọi điều trong quá khứ đi. Tất cả. Safu, em chẳng cần bắt cứ ai, bất kì cái tên hay kỉ niệm nào.”

Mình không muốn quên. Mình không thể quên được. Mình sẽ... không quên.

“Sau này, mai có lễ hội đấy, là lễ kỉ niệm ngày thành lập NO.6 do chính phủ quy định. Mọi người gọi nó là ngày lễ Thánh. Chắc em biết rõ, phải không? Em vốn là công dân thành phố mà.”

Shion. Shion, cậu đang ở đâu?

“Lễ hội ăn mừng này nó thật ngu xuẩn. Bọn chúng chẳng biết mình ăn mừng vì cái gì, chỉ lo làm ồn thôi. Đúng là ngu xuẩn. Nhưng bọn chúng mà thông minh lên thì cũng phiền. Ha ha ha, thánh thần thực sự đang ở đây cơ, chỉ tôi và em thôi. Safu, chúng ta hãy cùng nâng ly nào. Em muốn uống rượu vang không?”

Mình sẽ không quên.

Mình sẽ không quên cậu.

Mình sẽ không bao giờ quên được cậu.

“Safu, sao em lại tỏ ra buồn bã thế? Tôi đã tặng em một món quà tuyệt vời mà. Mai sau tôi sẽ khiến mọi người đều phải ngưỡng mộ em.”

Mình sẽ luôn nhớ về cậu.

Vì đó mới là trái tim thực sự của mình.

Mình sẽ không... quên đâu.

“Phiền thật. Tôi cứ nghĩ em rất ngoan ngoãn, hiểu chuyện. Em khiến tôi hơi thất vọng đấy, Safu ạ. Thôi được rồi, chẳng bao lâu nữa em sẽ biết tôi vĩ đại đến nhường nào. Khi ấy em sẽ phải quỳ rạp để tỏ lòng biết ơn với tôi. Safu... à đúng, hãy vứt luôn cái tên này đi nhé. Tương lai xán lạn đang đợi em phía trước. Thế nào? Nghe vậy em có thấy phấn khích không?”

Mình sẽ không đánh mất trái tim.

Sẽ không lãng quên hồi ức.

Sẽ không để ai tước đoạt cảm xúc của mình. Shion, cậu...

“Nào, đến đây. Đến đây nào.”

Shion, cậu đang ở đâu?

Shion kết thúc câu chuyện của mình. Cậu đã thuật lại đầy đủ mọi tình tiết xảy ra kể từ khoảnh khắc cậu gặp Nezumi trong cái đêm đông bão của mấy năm trước cho đến tận hôm nay.

Shion biết chuyện này không thể diễn đạt tường tận chỉ trong vài ba câu, cậu cũng không đủ tự tin là sẽ khiến người nghe thấu hiểu được cuộc sống của cậu đã đảo điên đến mức nào suốt thời gian qua.

Dù vậy, cậu cũng cố hết sức kể thật rõ mọi việc, cố gắng gạt bỏ cảm xúc cá nhân, chỉ bình tĩnh tường thuật một cách khách quan những điều từng trải nghiệm những việc từng chứng kiến, những cảnh từng hiển hiện trước mắt, những âm thanh đình tai nhức óc từng nghe. Cậu cứ ngỡ mình sẽ bình tĩnh được.

Thế nhưng đến phút cuối, giọng cậu vẫn run lên như đang cầu

xin cứu giúp.

Mình quá yếu ớt, quá bất lực, đến mức chẳng thể kiểm soát nổi cảm xúc.

Shion siết chặt nắm tay.

Mày đã biết điều đó từ lâu rồi mà, Shion. Nhưng dù biết bản thân yếu đuối, mày vẫn vượt qua hiện thực hết lần này đến lần khác để tới được đây kia mà. Tới nước này rồi mới khiếp sợ sự kém cỏi và vô tri của mình thì có ích gì? Cho dù xấu hổ cũng không được sợ sệt. Sợ sệt sẽ khiến mày chùn bước. Đã tới tận đây rồi thì không còn đường lui nữa. Shion, mày không yếu hèn như vậy đâu.

Shion hít vào một hơi thật sâu rồi tiếp tục.

“Tôi muốn cứu Safu. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì để cứu cô ấy. Vì vậy, tôi đã đến đây. Là tôi yêu cầu Nezumi đưa mình đến. Tôi không hình dung được nơi này thế nào, phải làm sao để thâm nhập Trại cải tạo, nhưng tôi nhất định phải đạt được mục đích. Đó là sự thật không thể đổi thay. Tôi đã kéo Nezumi vào mớ bòng bong này, cậu ấy đã mạo hiểm vì tôi... đây cũng là sự thật.”

Lão nín thinh.

Bốn phía lặng phắc như tờ.

Một sự yên tĩnh vô cùng nặng nề, tưởng như xương cốt cũng bị nó đè nghiền mà kêu lên răng rắc.

Nezumi khom người nhặt cái áo sơ mi chẳng biết đã rơi khỏi tay shion từ lúc nào và đưa lại cho cậu.

“Cảm ơn.”

Hì. Nezumi bật cười.

“Ngay cả trong tình cảnh này cậu vẫn giữ hình tượng cậu ấm lễ phép nhỉ? Nhưng cũng chỉ là thán tụng ca tụng đại có biết gì về sự đời.”

“Tự ca tụng đại? Tôi ư?”

“Đúng vậy. Tôi đến đây không phải vì cậu, đừng cố tự dấy vàng lên mặt mình nữa, cậu ấm à.”

Shion còn chưa kịp phản bác thì Nezumi đã ngoảnh mặt đi, lạnh lùng khước từ mọi ánh mắt, mọi lời nói của cậu.

I “Lão.”

" Nezumi gọi, nhưng Lão không đáp lại, vẫn nhắm nghiền hai mắt, ngồi bất động, trông như đang ngẫm nghĩ hoặc thành khẩn nguyện cầu.

“Lão, những gì Shion kể đều là sự thật, không chút dối trá. Nhiều người ở NO.6 đã mất mạng do ông ký sinh. Shion thoát chết, nhưng những ca khác không may mắn như vậy, họ đều chết vô cùng đột ngột”

Nói tới đây, Nezumi ngừng lời, liếc nhìn Shion.

Dù chỉ thoáng qua nhưng trong mắt nó đã ánh lên sự nghi ngại.

“Lão, ông có nghe tôi nói không?”

Lão khẽ nghiêng đầu.

“Có. Giọng con truyền đến tai ta vô cùng rõ ràng.” “Thế có truyền đến trái tim ông không?”

“Tất nhiên là có.”

“Vậy ông hãy trả lời đi. Không, hãy cho tôi biết đi.” “Cho con biết về số phận của NO.6?”

“Không, số phận NO.6 thì tôi không cần hỏi ai hết, tôi biết chắc NO.6 sẽ nổ tung và sụp đổ. Chính tôi sẽ châm ngòi nổ kết liễu nó,”

“Rồi con muốn hỏi gì?”

“Sự thật về lũ ong kí sinh.”

Shion khẽ thốt lên kinh ngạc. Cậu trợn mắt nhìn Nezumi rồi lại quay sang nhìn Lão.

“Con muốn biết sự thật về lũ ong kí sinh?”

“Đúng vậy.”

“Sao con lại đem chuyện đó ra hỏi ta?”

“Vì tôi cho rằng ông biết ngọn ngành về chúng. Tôi luôn nghĩ, ông có thể giải đáp mọi thắc mắc của tôi.”

Nezumi thở hắt ra. vẻ căng thẳng dịu lại, nhưng nét nghi hoặc trong mắt lại rõ rệt hơn.

“Ông thấu suốt mọi sự thật, bởi vì ông là cư dân.., Không, là cha đẻ của NO.6. Tôi nói có sai không?”

Cha đẻ của NO.6? ông lão này ư?

“Tôi nói đúng chứ, Lão?”

Lão không đáp. Nezumi ngửa mặt nhìn trần hang. Trên ấy chỉ có một màu xám xịt, thế mà nó lại chớp chớp mắt như thể đang ngăm nhìn thứ gì rục rở đến chói lóa. Rồi nó đưa tay ra. Rất hiếm khi nó hành động chậm rãi như vậy.

“Hãy xem thứ này.”

Trong tay Nezumi xuất hiện một tấm giấy hình vuông. Nó đưa tấm giấy cho Lão.

Đó là một bức ảnh kiểu cũ được tráng rửa trên giấy in ảnh.

“Ảnh tôi lấy trong album ở chỗ lão bợm đấy. Trong ảnh có cả mẹ cậu nữa.”

“A...”

Shion từng thấy bức ảnh, nằm lẫn trong đống ảnh xổ ra từ album. Trong ảnh là mẹ Karan của mười mấy năm trước cùng bạn của bà.

Rikiga, bây giờ vẫn là một phóng viên, đã chụp bức ảnh này trong lần cuối đến NO.6.

Rikiga kể khi ấy NO.6 không kín cổng cao tường như hiện nay, việc ra vào NO.6 không đòi hỏi giấy thông hành, cũng chẳng có luật lệ nào cấm tiệt người thiếu giấy thông hành ra vào NO.6 dù với lý do gì. Các trạm kiểm soát và bức tường hợp kim cũng chưa xuất hiện.

Thời điểm chụp bức ảnh thuộc vào khoảng thời gian cuối cùng các vùng lân cận có thể tự do qua lại với NO.6.

“Người phụ nữ ở giữa là mẹ Shion. Tên bà ấy là Karan.”

“Karan.^O

“Ông biết bà ấy, đúng không? Ông đã chụp ảnh cùng bà ấy mà. Hay ông quên từ lâu rồi?”

“Chụp ảnh cùng? Ông ấy và mẹ tôi ư?”

Shion kinh ngạc há hốc mồm. Cậu bất giác nhìn chòng chọc vào ông lão đầu tóc bạc phơ kia. Dẫu biết phản ứng của mình rất vô lễ, nhưng cậu không sao rời mắt đi được.

Ông ấy quen biết mẹ mình? Lão, người đàn ông xem chừng là đẳng tối cao của hang động dưới lòng đất này có quan hệ gì đó với

mẹ mình? Không thể nào.

Không thể nào! Làm sao lại như thế được?

Trong thoáng chốc, Shion cảm thấy đầu óc mụ mị hẳn đi.

Kể từ khi gặp Nezumi, rường cột của thế giới rung chuyển, thế giới mà cậu từng sống sụp đổ hoàn toàn. Hết bất ngờ này tới kinh ngạc khác. Những gì cậu từng đặt niềm tin sắt đá lại đảo điên, lộ ra diện mạo hoàn toàn trái ngược. Cậu đã nếm trải cảm giác sửng sốt đến nghẹt thở này không biết bao nhiêu lần.

Sững sờ, cảm thán, ngỡ ngàng, bối rối và đau đớn, Shion đã nếm trải vô vàn các cung bậc cảm xúc sau khi gặp Nezumi. Đủ thấy trước kia cậu vô tri đến mức nào. Trước khi gặp Nezumi, cậu đã sống mà chẳng biết gì và cũng chưa từng tìm hiểu thế giới xung quanh mình.

Thế nên cậu đau đớn, đau đến mức phải cất tiếng rên rỉ. Dù vậy, không, chính vì vậy, cậu mới có thể bộc lộ nỗi kinh ngạc và nghi hoặc của mình chẳng chút ngần ngại.

Shion muốn nhìn thấu sự thật về chính bản thân cũng như về thế giới đang sống theo cách riêng. Cậu hạ quyết tâm phải nhìn thấu tất cả. Đúng vậy. Cứ việc thỏa sức kinh ngạc, nghi hoặc mà chẳng cần sợ hãi. Sau mỗi lần như thế, một lớp màng chân trước mắt cậu sẽ bị bóc

ra để lộ một khía cạnh mới của thế giới. Cậu vô cùng trân trọng những trải nghiệm ấy.

Nhưng lần này, cậu chỉ ngạc nhiên mà thôi. Cậu vẫn há hốc mồm trân trối nhìn Lão.

Nezumi bịt miệng cậu lại. Ngón tay nó lạnh như băng.

Một cảm giác khác hẳn kinh ngạc bồi rồi thoáng qua trong tâm trí Shion.

Nezumi tắc lưỡi.

“Ngậm miệng lại ngay. Bộ dạng cậu hiện giờ trông đàn độn đến không tin nổi.”

“Người không tin nổi... phải là tôi đây. Nezumi, chuyện gì vậy? Sao lại dính líu tới cả mẹ tôi nữa? Ông lão này quen mẹ tôi ư? Thế là thế nào?”

“Làm sao tôi biết được? Vì không biết nên mới phải * hỏi. Trong bức ảnh của lão bọm, người đứng cạnh mẹ cậu là...”

Nezumi nuốt nước bọt.

“Là Lão đấy.”

Tám ảnh trượt khỏi tay Lão, khẽ khàng rơi xuống đất như một cánh hoa.

“Khi thấy bức ảnh, tôi cũng rất ngạc nhiên. Tuy không đến mức đàn người ra như cậu, nhưng chắc chắn về mặt tôi lúc đó không hơn gì Thành ngốc.”

Nezumi nhặt bức ảnh lên, giờ lại gần Shion. Shion ngả người tới trước, nhìn bức ảnh trên tay Nezumi.

Một bức ảnh cũ lắm Một nhóm người trẻ tuổi đang đứng trước một tòa nhà màu xám.

Karan với mái tóc dài đứng ngay giữa ảnh, nở nụ cười then thùng của cô gái mới lớn. Đứng bên phải bà là một người đàn ông cao ráo có khuôn mặt dài, một tay cầm áo khoác trắng, ánh mắt ôn

hòa. Dù ảnh đã cũ nhưng qua ánh mắt, Shion vẫn nhận ra đó là một người trí thức.

Tên của tôi do ông ta đặt. Nezumi đã từng nói thế tay trở vào người đàn ông trong ảnh.

Người đã đặt tên cho Nezumi.

Shion quỳ xuống trước mặt Lão.

“Xin hãy cho tôi biết.”

Giọng cậu khàn khàn, cổ họng khô khốc như cháy lửa.

“Làm ơn cho tôi biết sự thật.”

Thân hình Lão khẽ lắc lư, khiến Shion liên tưởng đến những thân sậy đung đưa trong gió, mái tóc bạc phơ óng ánh dưới nền hệt như cụm bông lau.

“Biết sự thật và giải cứu người bạn của mình, cậu nghĩ hai điều này có liên quan đến nhau à, Shion?”

Shion lắc đầu.

“Tôi không biết nữa.”

Đó là câu trả lời thành thật. Cậu quả tình không biết.

Phải khẩn trương giải cứu Safu, phải tranh thủ từng giây từng phút một. Nhưng cần làm gì đây? Sự thật về lũ ong kí sinh, mối quan hệ giữa mẹ và Lão, tương lai của NO.6, những điều này có phải là vấn đề cần kíp trước mắt không? Shion khó mà đưa ra câu trả lời xác đáng.

Cậu mong mỏi, khát khao được biết sự thật. Nhưng chẳng phải việc quan trọng nhất lúc này là giải cứu Safu?

“Tôi không biết nữa... Có lẽ việc tôi muốn biết sự thật và giải cứu

Safu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nhưng...”

“Nhưng?”

“Nhưng tôi... nên thay bằng chúng tôi thì đúng
tôi, đã luôn sống xa rời sự thật, luôn sống trong một thế giới mà
hiện thực và chân tướng luôn bị che đậy.

“Do các người vốn chưa từng tìm hiểu sự thật mà thôi.”

Nezumi lạnh lùng nói xen vào.

“Nếu chịu chú ý thì sẽ nhìn thấy, chỉ cần chịu tìm tòi thì sẽ thấu
hiểu sự thật. Thế nhưng các người chẳng làm gì cả, cứ đắm chìm
trong phồn vinh giả dối, tự mãn và chây lười chứ không hề đi tìm
hiểu. Chính sự ngu xuẩn của các người đã nuôi dưỡng con quái vật
NO.6 đến tận ngày hôm nay.”

“Cậu nói đúng.”

Shion hít sâu một hơi.

Đúng vậy.

Nhưng Nezumi này, suốt khoảng thời gian sống cùng cậu, tôi đã
có thể chạm vào bề mặt của sự thật, bằng chính đôi tay mình, và
đặt hòn đá móng cho việc tìm kiếm chân tướng. Tất cả là hiện thực
không thể chối bỏ.

Tôi khởi đầu từ đó, và giờ tôi đang ở đây.

“Safu bị bắt, lũ ong kí sinh xuất hiện, NO.6 biến thành một con
quái vật, mọi việc thành ra như vậy đều do chúng tôi không chịu
nhìn vào sự thật. Đúng, chúng tôi đã phạm sai lầm to lớn. Chính vì
vậy, tôi muốn biết

chân tướng, muốn nhìn thẳng vào bộ mặt thật của thế giới bằng

chính mắt mình...”

Shion cắn chặt môi.

Không đúng.

Cậu suýt nữa đã bật ra câu nói này.

Không đúng.

Những lời cậu nói với Lão không phải dối trá, nhưng đều đã được trau chuốt tỉ mỉ. Hối hận vì sai lầm trong quá khứ không phải nguyên nhân duy nhất khiến cậu khát khao muốn biết sự thật.

Còn có sự tò mò. Không, không đơn giản chỉ vì tò mò, mà vì một nỗi ham muốn đã cắm rễ sâu trong tâm khảm cậu.

Đó là niềm hứng thú đối với thế giới ngoài sức tưởng tượng của mình, đối với sự vật sự việc mình chưa biết. Thêm nữa, là mong mỗi năm được chút ít manh mối liên quan đến Nezumi.

Nezumi mới chỉ bộc lộ một phần nhỏ về bản thân, vẫn còn rất nhiều khía cạnh Shion chẳng thể nhìn thấu. Shion luôn cảm thấy xót xa vì điều đó.

Cậu đến từ đâu?

Cậu sinh ra ở chốn nào?

Trước cái đêm bão nổi ấy, cậu đã sống ra sao?

Trái tim cậu nghĩ gì, tin tưởng và chối bỏ nhữngCậu hứa sẽ cho tôi biết tên thật, nhưng tới giờ vẫn chưa chịu mở lời.

Tim Shion thất lại. Không vì ai khác mà vì chính mình. Khát khao muốn biết thêm về Nezumi khiến tim cậu đau quặn lên. Thế nhưng, cậu lại phải sắm vai một thiếu niên ngây thơ đang van xin được biết chân tướng của thế giới.

Những lời cậu liền hoàn toàn trái ngược với ước vọng-trong tim.

Luận giải tuôn ra từ miệng cậu hợp tình hợp lý và hoa mỹ biết bao. Chính vì thế nên chúng chứa đựng cả sự giả dối. Ngôn từ của cậu đang lừa gạt trái tim cậu.

Cậu cắn mạnh môi dưới hơn nữa.

Mình chỉ nói được những lời này thôi sao?

' Tại sao mình không thể nói được như Nezumi? Rồi sao mình chỉ biết tuôn ra những lời lẽ hoa mỹ và sáo rỗng? Tại sao lại vờ vịt như một kẻ khao khát sự thật vì mục đích cao cả? Tại sao lại muốn giải bày khi chưa sẵn sàng bóc trần bản thân?

Rõ ràng mình đã sống cùng cậu ấy mấy tháng qua -

Shion bắt gặp nhìn sang Nezumi. Nó hẳn phải nhận ra sự giả tạo trong lời nói của Shion, thế nhưng nó không hề lộ vẻ khinh khi, cười cợt hay thậm chí là thương hại. Nó chỉ hơi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm vào khoảng không tối mù.

Nezumi không bao giờ dùng lời nói như một công cụ lừa lọc.

Safu cũng vậy.

Một suy nghĩ lóe lên trong đầu Shion, như tia chớp giữa trời đêm. Safu cũng không dùng lời nói để dối gạt ai. Chỉ ít, những lời cô nói với Shion đều là thật lòng. Cô đã từng trò chuyện chân thành, thẳng thắn với cậu biết bao nhiêu lần.

Một lần nữa, cậu thấy mình thật đáng hổ thẹn.

Hổ thẹn với Nezumi và Safu.

“Tôi... muốn biết.”

Shion nặn ra từng tiếng.

“Có quá nhiều điều tôi chưa biết. Cho nên... tôi muốn biết. Chỉ thế thôi.”

Toàn thân Lão lại lắc lư.

“Sau khi biết sự thật, chưa chắc cậu sẽ hạnh phúc. Có lẽ cậu sẽ hối hận và ước rằng giá như mình chưa từng biết gì cả. Hiện thực là như thế đấy, Shion.”

“Tôi đã sẵn sàng để đón nhận hiện thực đó rồi.”

Nếu phải hạnh phúc trong vô tri, cậu thà biết chân tướng rồi đau khổ. Nỗi đau và phiền muộn do sự thật mang tới thiết thực hơn hạnh phúc được xây dựng trong dối trá. Lấy nỗi đau làm động lực, mình mới có thể tiến bước. Không thể mãi (dựa dẫm vào ảo ảnh sẽ tan biến bất cứ lúc nào.

Cậu đặt tay lên ngực, nhìn rõ ước muốn của mình,

Đúng. Mong ước của mình nằm trong trái tim này. Mình sẽ không lừa gạt bất cứ ai.

“Tôi nghĩ tôi đã sẵn sàng rồi. Lão, tôi không thể đoán chắc mình tuyệt đối không hối hận... Có khi tôi sẽ phải hối hận hết lần này tới lần khác... Nhưng như vậy vẫn tốt hơn là chẳng biết gì cả. Đây đều là lời thật lòng của tôi... cho nên...”

Khi Shion muốn nói lời thật lòng thì lưỡi cứ nín lại không còn trôi chảy như ban nãy nữa.

Lời chân thành nặng tựa núi,

Chúng bao hàm niềm tin, tình cảm và nỗi lòng của người nói.

Lão chợt mỉm cười Shion cảm thấy như vậy, nhưng nụ cười biến mất ngay lập tức, Lão nhắm mắt và lại nín thinh.

“Lão, sao ông không nói gì?”

Có lẽ do nôn nóng nên giọng Nezumi nghe hơi gấp gáp-

“Lão!”

“Elyurias.”

Môi Lão chột mấp máy, thốt ra một từ khẽ như hơi thở. Shion không hiểu ý nghĩa của từ đó.

“Elyurias?” ; ,

Nezumi cau mày. Xem ra nó cũng không hiểu từ này là gì.

“Đó là tên.”

“Của ai?”

“Của nàng.”

“Nàng?”

“Nezumi, mắt...”

“Hả?”

“Nhắm mắt lại. Cả cậu nữa, Shion.”

Shion và Nezumi nhìn nhau. Giọng nói của Lão trầm thấp, điềm tĩnh, hoàn toàn không phải giọng điệu ra lệnh, nhưng người nghe đã bất giác làm theo từ lúc nào. Cảm giác ấy giống như thả mình trôi theo dòng sông, phút chốc đã ra đến biển lớn.

Shion nhắm mắt lại.

“Elyurias.”

Lão lại cất tiếng thì thầm.

“Nàng từng là vị vua vĩ đại, là một tồn tại hi hữu.”

Elyurias...

Đứng bên cạnh Shion, Nezumi hít vào một hơi sâu.

“Bây giờ nhớ lại, đó đã là quá khứ xa xăm. Phải rồi, vào thời điểm ấy, mảnh đất này vẫn chưa có những bức tường kia, mà chỉ có rừng rậm xanh mát xum xuê, có ao hồ và đồng cỏ. Vạn vật kết nối với nhau, duy trì trạng thái cân bằng. Một vườn địa đàng... có lẽ là vườn địa đàng duy nhất còn sót lại trên hành tinh. Khu vườn địa đàng thoát khỏi sự tàn phá của nhân loại. Mảnh đất của phép màu, nơi sinh mệnh được nuôi dưỡng và có thể ra đi trong thanh thản. Nàng ở đó. Nàng thực sự tồn tại. Người tìm ra nàng... là ta.”

Giọng Lão càng lúc càng xuống thấp.

“Không đúng... Nói vậy thật kiêu ngạo. Không phải tìm ra mà là gặp được. Ta vô tình gặp được nàng, tựa như có thánh thần dẫn lối đưa đường. Elyurias, vị vua tối cao trong quá khứ... Không, hiện nay vẫn thế, nàng vẫn đang thống trị tất cả.”

“Elyurias.”

Shion bắt chước Lão, lầm nhảm cái tên.

Elyurias.

Một cái tên nghe lạ tai và phát âm cũng chẳng thuận miệng. Cậu không hình dung nổi người sở hữu cái tên ấy có ngoại hình và chất giọng ra sao, đừng nói đến vị vua vĩ đại gì đó, nghe phô trương và khả nghi vô cùng.

Vị vua vĩ đại? Thống trị? Những từ ngữ quyền lực nhuộm đầy mùi đáng ngờ. Hồi trước từng có một vương quốc tồn tại ở đây sao? Vương quốc ấy thống trị mảnh đất này giống như NO.6 hiện nay, với một ông vua là Elyurias...

À không, Lão dùng từ “nàng”, vậy chắc đó là một nữ hoàng.

Một vườn địa đàng nằm dưới sự thống trị của một nữ hoàng?

Nghe như tình tiết trong bộ phim ba xu cũ rích, khiến người ta khó mà tin được.

Không khí chợt rung chuyển. Shion nghe thấy tiếng rên khe khẽ. Cậu len lén hé mi, đập vào mắt là hình ảnh Nezumi gục đầu xuống hai bàn tay.

“Nezumi!”

Shion vươn tay ra, đỡ lấy Nezumi đang lão đảo ngã quỵ. Cậu cảm nhận được sức nặng và thân nhiệt của

nó. Tiếng rên rỉ trầm thấp len qua các kẽ tay nó, tuôn ra ngoài.

Giống hết. Giống hết lần đó.

Cái lần cả hai đang thảo luận về ong kí sinh trong căn phòng dưới lòng đất. Khi câu chuyện chuyển từ virus mới nổi sang chân tướng của ong kí sinh thì Nezumi đột ngột ngắt xủ.

Lúc ấy họ đang uống nước nóng. Shion vẫn nhớ như in cái cốc đã trượt khỏi tay Nezumi, rơi xuống sàn, nảy lên rồi lăn lông lốc.

“Nezumi... Cố gắng thả lỏng vào! Có nghe tôi nói không?”

Hai tay ôm lấy Nezumi, cả người Shion khuyu hẳn xuống.

Nếu giống như lần trước thì không cần hoang mang. Vì Nezumi đã nhanh chóng bình thường trở lại. Nếu vẫn giống lần trước...

"Đau!"

Nezumi bầu vào tay Shion, hơi thở hỗn hển đầy khó nhọc. Những ngón tay run run của nó càng khiến Shion thêm Lo lắng.

"Nước."

Shion đảo mắt nhìn quanh. Không một ai cử động.

“Làm ơn, cho tôi nước. Ai đó làm ơn cho tôi một cốc nước.”

“Nó sắp chết rồi à?”

Một giọng nói đều đều vô cảm vang lên đằng sau. Là giọng Sasori, tên đàn ông nhuộm màu cát xám sa mạc. Chẳng biết Sasori đã đứng sau lưng họ từ lúc nào.

“Nó sắp chết, đúng không? Vậy thì chẳng cần phải mang nước đến đâu.”

Giọng Sasori đầy vẻ chế nhạo.

“Sắp chết thì nước non làm gì! Chưa kể nó còn tự ý rời bỏ nơi này, không có tư cách đòi hỏi.”

Shion quay lại, nhìn thẳng vào tên đàn ông vừa buông lời cự tuyệt.

“Mang nước ra đây!”

Shion ra lệnh. Chưa một lần nào trong đời cậu dùng đến giọng điệu trịnh thượng kể cả như thế, nhưng bây giờ cậu thúc giục lại tuôn khỏi miệng cậu hết sức tự nhiên. “Mang nước ra đây. Nhanh lên!”

Sasori loạng choạng, hai mắt trừng to, huyết thái dương giật giật, mồ hôi lăn dài trên mặt.

“Anh ời...”

Một đứa bé gầy còm bê một cái bát gỗ đầy nước bằng cả hai tay, chìa đến trước mặt Shion.

“Mẹ bảo em mang ra cho anh.”

“Cảm ơn.”

Shion nhận lấy bát nước. Đứa bé quay lưng chạy vụt đi, mất dạng trong bóng tối.

Chít chít.

Một con chuột nhắt trèo lên vai Shion, vừa nhìn vào tay Shion vừa khịt mũi.

“Nezumi, uống nước chứ!”

Shion đưa một tay đỡ Nezumi dậy, tay còn lại chậm rãi rót nước vào miệng nó. Yết hầu Nezumi chuyển động, nước trôi xuống cổ họng.

“Nezumi, có nghe tôi nói gì không?”

Mí mắt Nezumi hé ra, để lộ tròng mắt xám. Màu xám ấy thật đẹp, hết như sắc trời lúc hừng sáng, ôm ấp vàng dương rồi dần tỏa rạng.

Đôi mắt xám tuyệt đẹp như bầu trời lúc bình minh.

Bầu trời vừa hừng sáng ấy nối liền với niềm hi vọng sẽ tiếp tục sống ở một nơi nào đó. Bầu trời ấy tỏa rạng như lời chúc phúc gửi đến những ai vẫn từng ngày nung nấu ý chí sinh tồn. Chính vì vậy, bầu trời ấy đẹp để xiết bao.

Đôi mắt này cũng từng nhiều lần tiếp thêm cho mình hi vọng.

Shion tặc lưỡi.

Đồ ngốc, giờ không phải là lúc mê mẩn.

“... Shion.”

“Cậu tỉnh rồi à? Uống nước đi, từ từ thôi... Đây! Cố uống hết đi. Sau đó hít thở thật sâu.”

Nezumi làm theo lời Shion. Nó uống cạn nước, hít vào thật sâu rồi thở ra.

“Cậu ổn chứ?”

“Tạm ổn.”

“Có thấy đau đầu, buồn nôn hay là tim đập nhanh...” “Mười.”

“Gì cơ?”

“Ba cộng bảy bằng mười. Đáp án tiếp theo là hai mươi mốt.”

“À... kết quả của ba nhân bảy.”

Hóa ra Nezumi vẫn nhớ những phép tính mà Shion hỏi khi nó hồi tỉnh sau cơn ngất xỉu trước kia.

Shion chợt muốn bật cười.

Hiện thực vô cùng khắc nghiệt và tàn khốc. Quá khứ của mỗi người chứa đầy lời oán than, sự chết chóc,

tiếng gào thét; lan tỏa nỗi sợ hãi, tuyệt vọng và hối hận. Dù vậy, quá khứ vẫn tồn tại nhiều khoảnh khắc ấm lòng, phần khích tột độ. Hồi ức giữa Shion và Nezumi cũng vậy, ấm áp và vui sướng.

Hồi ức?

Shion ngồi thẳng lưng, hai tay cứng đờ.

Sao mình lại nghĩ những ngày tháng ấy là “hồi ức” chứ?

Trong vòng tay Shion, Nezumi lẩm bẩm.

“Tôi nghe thấy tiếng gió.”

“Gió?”

“Gió đang hát. Tôi nghe thấy tiếng hát của gió.” Nezumi nhồm dậm.

“Tôi từng nghe bài hát đó, nhưng lần này nghe rõ ràng hơn

nhieu... Một bài hát chậm rãi...”

“Bài hát ấy thế nào?”

“Nó...”

“Cậu hát được ca khúc ấy không?”

“Tôi e? ừ nhỉ... Có lẽ là được.”

“Hát cho tôi nghe đi.”

Nezumi chớp mắt, bờ môi bắt đầu chuyển động. Một ca khúc với giai điệu chậm rãi vang lên.

Ngọn gió lấy đi linh hồn, con người đánh cắp trái tim

Hỡi đất mẹ, hỡi gió mưa, bầu trời và ánh sáng

Hãy lưu giữ tất cả ở chốn này

Lưu giữ tất cả ở chốn này sinh tồn trên mảnh đất này.

Hỡi linh hồn, hỡi trái tim, tình yêu và ước vọng

Hãy về lại nơi đây

Và lưu lại chốn này.

Con chuột nhắt trên vai Shion đứng bất động, cứ như hai chân mọc rễ, thậm chí nó còn không dám thở mạnh. Những người đang ẩn mình trong bóng tối xung quanh cũng vậy. Họ mê mẩn lắng nghe, nhắm mắt lại, đắm mình trong tiếng hát.

Bốn bề tĩnh lặng, tựa như thời gian đã ngừng trôi. Tiếng hát của Nezumi thấm vào lòng người, ôm ấp, lay động con tim họ, khiến cả cơ thể và tâm hồn họ lâng lâng bay bổng.

Ngọn gió lấy đi tâm hồn, con người đánh cắp trái tim

Dù vậy, tôi vẫn ở đây tiếp tục cất cao tiếng hát

Làm ơn truyền đạt bài ca của tôi

Làm ơn đón nhận bài ca của tôi.

Bài hát vừa dứt thì có ai đó cất tiếng thở dài. Không chỉ một người, mọi ngõ ngách trong bóng tối đều vọng tiếng thở dài khe khẽ.

Nezumi chậm chậm lắc đầu.

“Bài hát này quen lắm, trước đây tôi từng nghe rồi. Cảm giác như trong quá khứ xa xăm, tôi thường xuyên được nghe. Ai đó đã dạy tôi hát bài này.”

Shion ngẩng đầu, hỏi Lão vẫn ngồi yên trên kiệu. “Bài hát này có liên quan tới Elyurias phải không “Theo ca từ thì có liên quan không?”

“Có ạ*

Dù chỉ là trực giác vô căn cứ, nhưng Shioh tin chắc vào suy nghĩ của mình.

Nezumi và Elyunas có liên quan với nhau.

Lão nheo mắt, mờ màng nhìn ra khoảng không."! cũng lâu rồi kể từ lần cuối ta được nghe bài hát đó, cứ ngỡ nó đã tuyệt tích trên đời. Hóa ra vẫn có người thuộc”

“Là gió đang hát.”

Nezumi dùng mu bàn tay quạt đôi môi còn ẩm nước.

“Hoặc cũng có thể là ai đó tồn tại cùng cơn gió và cất tiếng ngân nga. Tôi... nghe được. Bây giờ tôi đã nghe thấy rồi.”

Lão gật đầu.

“Từ khi nào?”

“Không lâu trước khi cuộc săn người diễn ra. Đây là lần thứ ba. Mỗi lần như vậy, ý thức của tôi trở nên mơ hồ, giống như khi sân khấu tắt đèn chuyển cảnh vậy. Trước mắt tôi xuất hiện một khung cảnh màu xanh lá... Rồi...” Nezumi nhìn sang Shion, ánh mắt nó lộ vẻ hoang mang. Shion nhớ lại đêm đông bão cậu và Nezumi gặp nhau lần đầu, một thiếu niên toàn thân ướt sũng, vai bê vết máu đột ngột xuất hiện trước mặt cậu.

Lúc đó, Nezumi kiệt quệ đến mức Shion cảm thấy chỉ chạm nhẹ thôi cũng đủ khiến nó ngã quỵ. Nhưng đôi mắt đầy sức sống trái ngược hoàn toàn với vẻ yếu ớt ấy đã thu hút Shion, thôi thúc cậu dang tay cứu giúp nó.

“Tôi giúp cậu bằng bố vết thương nhé.”

Shion đã thoát ra mà không có chút ngờ vực hay do dự nào. Cậu thấy mình phải làm gì đó. Cậu cảm thấy bảo vệ Nezumi đã trở thành nghĩa vụ của mình. Trước kia và cả sau này, chỉ duy nhất khoảnh khắc ấy, Shion thấy lòng trỗi dậy niềm khao khát muốn bảo vệ người khác.

Khoảnh khắc tuy ngắn ngủi nhưng đã tô điểm muôn vạn sắc màu vào cuộc đời của Shion. Mỗi khi hồi tưởng, lòng cậu lại rộn rạo không yên.

Bốn năm sau, khi tái ngộ Nezumi, Shion không còn thấy vẻ yếu ớt đã khơi dậy bản năng bảo vệ của cậu ở nó nữa. Vậy mà giờ đây, cậu đang thấy lại trong ánh mắt Nezumi.

Cậu chột chọn rợn không yên.

“Tôi không rõ nữa. Tôi còn nhỏ, đang băng qua một cánh đồng cỏ. Tôi nhìn thấy... bầu trời.”

“Ừm.”

“Bầu trời xanh biêng biếc. Màu xanh đẹp tuyệt. Tôi nghe thấy tiếng đập cánh... và tiếng hát. Tôi không chắc là giọng nam hay nữ, nhưng rất lạ. Một giọng ca giống như tiếng gió, như cơn gió lướt qua những cánh đồng, xoay vần trên mặt đất, lại như ngọn gió đáp xuống từ trời cao. Tôi... cứ đứng ngây ra... và lắng nghe bài hát ấy...”

Bài hát của gió xoay vần trên mặt đất, từ trời cao đáp xuống.

Lẽ nào...

“Là một khúc hát dân?”

Trực giác mách bảo Shion như thế. Cậu lập tức nói ra suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu mình.

“Một khúc hát dân lên Elyurias để tán tụng... hoặc cũng có thể là đề thỉnh cầu ‘nàng’ người giận... Phải không?”

lòng ngực Lão phập phồng, như thể đánh liên tục hít thở sâu.

Ông ta đang phấn khích? Hay đang hoảng loạn?

“Sasori.”

Lão gọi. Sasori xuất hiện cứ như vừa bị bóng tối đẩy văng ra.

“Sắp xếp nơi nghỉ và cho hai đứa thức ăn.”

“Lão”

“Dù chỉ được một chốc nhưng hai đứa cần nghỉ ngơi. Cố gắng đáp ứng yêu cầu của chúng cho được gì cứ cho “

“Tại sao ?

Sasori giận dữ hét lớn.

“Tại sao ngài lại giúp đỡ bọn chúng? Nezumi là kẻ đã rời bỏ nơi này và thề sẽ không quay lại. Lẽ ra nó không được phép về đây nữa, không phải sao?

"Phải."

“Nhưng nó lại quay về, theo quỷ dữ. Lão, ngài không nhận ra sao? Thăng nhóc kia là con ác quỷ chỉ đem tới tai ương và hủy diệt mà thôi.”

Sasori chỉ thẳng vào mặt Shion.

“Vừa nãy ngài thấy ánh mắt của nó chứ? Rõ ràng là ánh mắt của loài quỷ dữ, ánh mắt của bóng tối. Nezumi đã bị con quỷ này thao túng rồi.”

“Cái quái gì thế?”

Shion phát cáu.

“Nãy giờ anh cứ lảm nhảm mãi mấy câu khó nghe. Chỉ trừng mắt mà cũng bị kết tội là quỷ dữ. Thật bất lịch sự...”

Sasori lắc đầu, ngắt lời Shion. Khuôn mặt hằn lì nhăn nhó như thể mọi điều Shion thốt ra đều là những lời nguyên rủa.

“Đúng là ác quỷ, không lẫn vào đâu được. Lão, đối với tôi, Nezumi không đáng ngại. Nếu ngài ra lệnh, tôi sẽ vâng lời cho nó thức ăn và nơi nghỉ. Nhưng con quỷ kia thì không được. Nếu không giết ngay đi thì nó sẽ giáng tai họa xuống đầu chúng ta, thậm chí sẽ hủy diệt tất cả chúng ta.”

“Sasori!”

Nezumi đứng dậy.

“Thuốc độc và thuốc chữa bệnh đôi khi được tinh chế từ cùng một loại thảo dược. Nếu không uống thử, sẽ

chẳng bao giờ biết đó là thuốc độc hay thuốc chữa bệnh. Đáng chứ?”

Ý mày là gì?

*Shion có phải ác quỷ hay không, tạm thời chưa cần làm rõ, vì đó chỉ là chuyện vặt vãnh. Bây giờ, điều quan trọng nhất là cậu ta phải tiếp tục sống. Chỉ thế thôi,” tại sao?”

Nezumi bỗng túm lấy một nắm tóc của Shion. ‘Sasori trong cái đầu này chứa sơ đồ cấu tạo mới nhất của Trại cải tạo dám kể rằng nó chính xác không kém gì triệu máy tính . Thiếu nó không thể phá hủy Trại cải tạo.’

“Phá hủy Trại cải tạo...”

Sasori sửng sốt. Dù chỉ trong chốc lát, những vẻ mặt sửng sốt kinh ngạc ấy khiến hắn ra dáng con người bằng xương bằng thịt hơn hẳn. vẻ mặt Sasori bây giờ giống hệt Rikiga và Inukashi khi nghe Nezumi nói sẽ phá bay Trại Cải tạo.

À, ra vậy. Shion vỡ lẽ.

Tuy màu da và màu mắt của Sasoul kì lạ, nhưng đó chỉ là sự khác biệt về vẻ bề ngoài. Hắn vẫn là một con người bằng xương bằng thịt, với thân nhiệt ấm nóng, khi bị thương sẽ thấy đau, cũng có cảm xúc và suy nghĩ.

Sasori chỉ khác với người thường ở hai điểm nhỏ nhất là màu mắt và màu da mà thôi.

“Mày định làm thế thật đấy à?”

“Thật chứ sao không? Đó có lẽ là mục tiêu duy nhất của tôi đấy. Trại Cải tạo không chỉ là nhà ta, nó còn là một tổ chức nghiên cứu gắn liền với nền tảng của NO.6; Một khi nó bị phá hủy, NO.6 sẽ xuất hiện những vết nứt Tôi sẽ tận dụng những vết nứt đó để đẩy NO.6 đến bờ diệt vong. Muốn đạt được mục đích này, tôi cần Shion. Tôi nói rồi mà, Sasori, tôi sẽ không để anh giết cậu ấy đâu.” Sasori chưa kịp phản bác, Lão đã lên tiếng.

“Có lẽ những vết nứt đã xuất hiện từ lâu rồi.”

“Gì chứ? Ý ông là gì?”-

“Có lẽ trước khi con ra tay, Elyurias đã xóa sổ nó ”

“Lão! Ông hãy nói rõ ràng đi! Từ nãy đến giờ ông chưa nói ra bất kì chân tướng nào cả.”

“Nezumi, việc con quay về với Shion là định mệnh. Xem ra việc này đã được định sẵn từ lâu.”

“Định sẵn? Ai mà sắp đặt được cuộc đời tôi chứ?”

Làm sao tôi có thể để kẻ khác sắp đặt cuộc đời mình? Tôi tuyệt đối không cúi đầu cam chịu định mệnh hay thánh thần vớ vẩn nào cả. Đủ rồi đấy, Lão. Đừng vòng vo tam quốc nữa, dẹp những lời bóng gió sang một bên và trả lời câu hỏi của tôi đi. Ông liên quan đến sự ra đời của NO.6, đúng chứ?”

“Đúng thế.”

“Liên quan như thế nào?”

“Con ngồi xuống đi, cả Shion nữa. Ngồi xuống và bình tĩnh lại. Hai đứa chắc khát lắm rồi, uống nước nhé?”

Lão vừa dứt lời, liền có người đưa cho Shion và Nezumi hai cái bát gỗ lớn hơn cái vừa rồi Shion được nhận, bên trong đựng đầy nước sạch.

Shion chợt thấy khát khô cả cổ.

Cậu muốn uống nước biết chừng nào. Những chuyện cậu phải trải qua để đến được chỗ này gần như hút cạn lượng nước trong cơ thể cậu. Khát đến độ niêm mạc trong cổ họng như co rúm lại. Lúc đưa nước cho Nezumi uống, Shion chẳng hề để ý rằng mình cũng cần uống nước. Cậu quên hẳn cơn khát. Thế nên bây giờ cơ thể mới nhắc nhở cậu bằng cách đánh thức cảm giác khát khô đến bỏng rát.

“Nước...”

Shion cầm bát nước bằng hai tay, uống ừng ực. Mát quá! Nước lạnh mát và ngon ngọt, thấm đẫm vào tận cùng tâm khảm, hết như những cốc nước Nezumi cho cậu uống trong lần cậu vật lộn với ong kí sinh, giống nước lấy từ dòng suối chảy phía sau khách sạn bỏ hoang của Inukashi.

Shion uống một hơi cạn bát nước. Lập tức có người rót thêm, cậu xúc động đến phát khóc.

“Ngon không?”

Nghe Nezumi hỏi, Shion vội gật đầu lia lịa. Ngon đến mức không thể diễn đạt bằng lời.

“Có một hồ nước ngầm ở đây, nước chứa rất nhiều khoáng chất. Chắc, coi bộ cậu khát ghê lắm.”

Chẳng biết đã uống cạn bao nhiêu bát nước, cuối cùng Shion

cũng dừng lại, thở phào một hơi. Lão liền mở lời, như thể đã đợi chờ thời khắc này từ lâu.

“Đây là một câu chuyện dài. Ta vốn nghĩ sống để dạ chết mang đi, nhưng xem chừng đã tới lúc phải kể rõ ngọn nguồn rồi. Tuy nhiên, trước đó thì... Nezumi...”

Nezumi ngẩng đầu lên.

“Ở đây có một con đường dẫn đến Trại cải tạo, nhưng đã bị chặn bằng một cánh cửa khóa kín suốt mấy mươi năm qua.”

“Tôi biết.”

“Nếu không mở được cửa này thì không thể xâm nhập bên trong Trại. Điều này con cũng biết chứ?”

“Tất nhiên.”

“Không thể mở được cửa từ phía này đã đành, mà việc Trại cải tạo tự nguyện mở nó ra càng bất khả thi.”

“Cửa nẻo ấy hả...”

Nezumi nhếch môi cười.

“Chẳng thể trông mong bọn chúng ngoan ngoãn mở rộng cửa chào đón mình được, phải tự thân vận động thôi.”

“Con có kế hoạch gì chưa?”

“Không hẳn là không có.”

“Ta cũng không nghĩ con sẽ hành động khi chưa chuẩn bị. Nhưng ta thực sự chẳng hình dung nổi con sẽ mở cửa bằng cách nào.”

“Shion.”

Nezumi tóm lấy vai Shion. Con chuột nhắt đang đứng trên vai cậu vội nhảy xuống đất.

“Cánh cửa mà bọn tôi đang nói đến là nơi duy nhất liên thông khoảng trống dưới tầng hầm với mặt đất. Cậu biết nó ở đâu chứ?”

“Biết.”

Một bản vẽ hiện lên trong đầu Shion. Đó chính là sơ đồ cấu tạo của Trại cải tạo mà Nezumi yêu cầu cậu phải ghi nhớ nằm lòng bằng bất cứ giá nào.

“Cánh cửa nằm ở vị trí poi-z22. Phía Trại dùng X để đánh dấu nó.”

“06 nhớ sơ đồ hệ thống điện quanh vị trí đó không?”

“Có. Là một hệ thống mạch điện đơn cũ lắm, không có hệ thống hỗ trợ.”

“Một cánh cửa luôn đóng im ỉm thì không cần hỗ trợ gì cả, chỉ việc vận hành một chiều, chẳng cần thêm người hay thiết bị dự thừa nào nữa. Ha ha, bọn chúng nghĩ thế đấy. Suy nghĩ này chính là cơ hội cho chúng ta.”

Nezumi búng tay.

“Gánh cửa bất di bất dịch sẽ mở. Tôi sẽ bắt nó phải mở. Lão, chúng tôi có cách đương đầu với cuộc chiến của mình, không cần ông lo lắng.”

“Nhưng sẽ mất mạng đấy.”

“Chúng tôi ư?”

“Sinh mạng của rất nhiều người, nhiều hơn con tưởng đấy* Có lẽ chỉ hai đứa mới ngăn chặn được hậu quả đó. Nezumi, định mệnh thực sự tồn tại. việc con và Shion gặp nhau là định mệnh, hai đứa đến được đây cũng là định mệnh. Chính định mệnh đã sắp đặt cho

ta và Elyurias gặp gỡ. Hãy bắt đầu từ chuyện này nhé. Hai đứa nghe ta kể xong nguồn cơn mọi việc thì phải nhanh lên, nếu không sẽ muộn mất...”

Lão bắt đầu kể câu chuyện về NO.6. ik sbion và Nezumi ngồi yên, tập trung lắng nghe, tựa như đứa cháu nhỏ đang nghe ông nội kể chuyện xưa tích cũ.

Câu chuyện về NO.6.

Một câu chuyện về hủy diệt và tạo dựng.

Chương 4: Hãy rũ bỏ mọi niềm hi vọng

Qua khỏi đây là xứ thảm sầu, qua khỏi đây là khổ đau vô tận, qua khỏi đây sẽ gặp lũ người sa đọa.

Công lý nằm ở chốn tối cao, thánh thần sở hữu trí tuệ siêu việt.

Cùng tình yêu nguyên thủy, đã tạo ra ta.

Trước ta chưa có gì được tạo lập, chỉ có sự vĩnh hằng, và ta là kẻ nối tiếp vĩnh hằng.

Hỡi những kẻ đặt chân đến chốn này, hãy vứt bỏ mọi niềm hi vọng.

- Thần khúc, *Dante Alighieri*

Sự việc đột ngột xảy ra.

Không ai lường trước được.

Sự việc đột ngột xảy ra rồi lan rộng ở quảng trường đông nghịt người, hết như khí gas tích tụ lâu năm dưới tầng hầm bất ngờ bùng nổ.

Ngày lễ Thánh 2017. 12 giờ 15 phút chiều.

Tại quảng trường trước Tòa thị chính (Giọt Trắng).

Gió lạnh cắt da cắt thịt, thế nhưng nắng vẫn rực rỡ, bầu trời trong vắt, xanh ngắt, vô cùng thích hợp với một ngày lễ.

Người người háo hức, tay vẫy cờ, miệng không ngừng ngợi ca

thành phố Thánh.

Họ luôn miệng nói câu “NO.6 vĩ đại của chúng tôi”.

Quảng trường phía trước Tòa thị chính, nơi sẽ diễn ra buổi lễ, đã chật ních người.

B*. “Nóng quá.”

Giữa đám đông, một cô gái trẻ thân hình mảnh khảnh than thở.

“Chắc tôi ngộp chết mất thôi, đông người quá.”

“Phải đấy.”

Người bạn bên cạnh cô, một cô gái nhỏ người với mái tóc đen, cũng tán đồng. Cô gái tóc đen quệt mồ hôi trên mũi, thở dài.

“Đông đến mức sắp nhích không nổi rồi. Đang mùa đông mà mồ hôi mồ kê nhễ nhại, cả người dính nhớp, kinh chết đi được.”

“Mất công diện đồ đẹp chẳng được tích sự gì cả” “Hiểu mà.”

Cả hai đều rất hiếm khi đổ mồ hôi. Họ chỉ thường sinh hoạt ở nơi mà nhiệt độ và độ ẩm luôn được điều chỉnh ở mức thoải mái nhất. Họ không chịu nổi cảm giác mồ hôi chảy dưới nách và trên lưng, càng ghét hơi nóng lan tỏa giữa dòng người chen chúc.

Cô gái tóc đen bấu đôi môi được tô son đậm.

“Cấp trên yêu cầu tớ tham dự buổi lễ, nếu không làm theo sẽ bị trừ lương.”

“Tớ cũng vậy thôi. Nếu không phải cấp trên ra lệnh thì còn lâu tớ mới tới cái chốn này.”

“Hình như thông qua thẻ ID sẽ biết được công dân có tham dự hay không, vì khi đi qua trạm kiểm soát phải quẹt thẻ mà, mã số ID bị ghi lại hết. Nghe nói buổi lễ kết thúc thì các công ty sẽ nhận được

báo cáo đó.”

Cô gái mảnh khảnh nghiêm túc gật đầu, nhú mào. Hai bên má cô bắt đầu rịn mồ hôi.

Ôi, khó chịu quá. Muốn tắm táp cho mát quá đi mất.

Cô gái tóc đen vẫn tiếp tục tuôn ra những lời than phiền.

“Đưa em gái còn đi học của tớ ấy, nó bảo các bạn trong lớp phải tập trung ở trường, sau đó đi xe buýt tới đây tham dự buổi lễ.”

“Thật? Thời bọn mình làm gì có chuyện đấy, nhỉ?” “Ừ. Nghe nói chuyện này mới được ban hành trong năm nay, mục đích là để xác định mức độ trung thành của công dân đối với thành phố. Em gái tớ phàn nàn là nếu không tham gia sẽ bị đánh điểm D khoản sinh hoạt cộng đồng. Rồi mà ăn điểm D rồi thì mai này muốn học lên cao hay đi làm đều khó khăn cả. Tớ thấy như thế thật quá quắt...”

“Đúng đấy, như thế là cưỡng chế rồi còn gì. Nói mới nhớ, gần đây đi đâu làm gì cũng bắt xác định mức độ trung thành, lòng trung thành thế này thế nọ, đúng là cưỡng chế trắng trợn. Thật kì cục...”

I Ai đó bất chợt tóm lấy vai cô gái mảnh khảnh. Cô giật mình, không thốt nên lời.

Một người đàn ông trung niên cao lớn, mặc sơ mi trắng, quần xám đứng lù lù sau lưng cô gái mảnh khảnh.

“Ơ, gì thế?”

“Cô vừa nói gì?”

“Hả?”

“Hai cô vừa nói gì?”

Hai cô gái nhìn nhau. Tim họ đập thình thịch.

“À, chúng... chúng tôi chỉ nói về... khí trời oi bức thôi mà... đại loại vậy...”

“Vậy à? Còn tôi lại nghe thấy hai cô đang bắt măn, uất ức với thành phố đấy. Tôi nói có sai không?”

Đôi mắt nhỏ của gã lóe lên. Lời nói thì nhã nhặn nhưng ánh mắt gã lại sắc bén và hung tợn, khiến hai cô ị gái co rúm lại.

Họ thấy sợ hãi tột độ.

Cục Trị an.

“Không... Bắt măn... Không... Không bao giờ... Chúng tôi chưa từng nói thế bao giờ... Cũng chưa từng nghĩ vậy... Không phải đâu...”

Cô gái tóc đen ôm ghì lấy ngực mình, tay run lẩy bẩy, nước mắt trào ra.

Cứu con với. Cha ời. Mẹ ời. Cứu con với. “Mời hai cô theo tôi. Sau đó chúng ta sẽ có khối thời gian để hai cô giải thích.”

“Sao lại... Không... Không...”

Cô gái tóc đen òa khóc. Cô gái mảnh khảnh thì run cầm cập.

“Mời hai cô theo tôi.”

Một tên khác ăn mặc giống hệt gã tới trước bắt chợt xuất hiện, nắm lấy tay cô gái mảnh khảnh. Các ngón tay của gã lạnh vô cùng.

Sao lại thế này... Chúng tôi chỉ trò chuyện bình thường thôi mà... Chúng tôi chỉ nói ra suy nghĩ thực sự của mình thôi mà...

Quá sửng sốt trước tình hình, cô gái mảnh khảnh chẳng thể bật khóc như người bạn của mình, mà chỉ đứng đó run lẩy bẩy.

“Đi thôi.”

Ánh mắt của tên nọ lóe lên.

Đáng sợ quá. Kinh khủng quá. Cứu con với, cha ời, mẹ ời.

Ừ!

Gã đàn ông tới trước khế rên lên một tiếng. Mắt gã trừng lớn, miệng mấp ma mấp má nhưng không thành tiếng. Gã dùng tay siết mạnh cổ mình. Cổ gã đen sạm đi.

“Có... Có chuyện gì thế?”

Tên có bàn tay lạnh như băng hoảng hốt vươn tay ra, định dò hỏi.

Aaaaa!

Cô gái mảnh khảnh hét lên, cứ như muốn gào rách cuống họng. Cùng lúc đó, cô gái tóc đen cũng gào lên.

"Á e e "

Gã đàn ông ngây như phỗng, chỉ có mắt và miệng mở to, đến mức thấy được cả cuống họng.

Cạch.

Có gì đó rơi xuống thềm đá, nhỏ, màu trắng...

Là răng.

Toàn bộ răng trong miệng gã lần lượt rơi ra. Tóc cũng có thay đổi. Tóc gã bạc đi rồi rụng lả tả. Mắt gã trợn ngược, ngã nhào xuống đất, toàn thân co giật. Đốm đen trên cổ lan rộng ra rồi bắt đầu u lên...

Một nỗi sợ kinh khủng ập tới, còn kinh khủng hơn bị mời về Cục trị an gấp vạn lần. Sợ đến phát điên lên mất! Điên thật rồi! chính vì điên nên mới trông thấy cảnh tượng chẳng thể tồn tại trên đời này.

Cô gái tóc đen chẳng thể làm gì hơn ngoài việc la hét thất thanh. Phải hét lên để giải tỏa phần nào nỗi sợ. Nếu không cô sẽ nổ tung mất.

Cô hít thở sâu.

Á!

Ááá!

Cô chưa kịp mở miệng, đám đông xung quanh đã đua nhau la thất thanh. Đây gào, kia hét. Giọng đàn ông,

tiếng đàn bà, tiếng thanh niên kêu la, tiếng người già rú rít, tất cả hòa quyện vào nhau rồi bùng nổ...

“Á!”

Cô gái tóc đen hoa chân múa tay, như đang biểu diễn một điệu nhảy kì cục.

“Có người... Có ai đó ở trong tôi. Cứu... Cứu tôi với...!”

Khi cô há miệng hét, những cái răng cũng rơi ra theo.

Cạch, cạch, cạch.

Trên cổ cô gái tóc đen, một đốm đen đang lan rộng.

“Có độc.”

Ai đó lên tiếng.

“Chạy mau! Ở đây có chất độc đang phát tán.”

Người khác nói.

“Chúng ta sẽ chết mất!”

Lại có ai đó lên tiếng Có độc. Chạy mau. Chúng ta sẽ chết mất. Có độc. Chạy mau. Chúng ta sẽ chết mất.

Cô gái mảnh khảnh đạp lên thân thể gã đàn ông đang nằm dưới đất, chuẩn bị bỏ chạy. Đúng lúc này, cô chợt thấy có gì đó lóa lên.

Còn trùng?

Ai đó va phải cô. Một người đàn bà mập mạp ngã sõng soài ngay bên cạnh cô. Vô số người khác cứ thế giẫm lên thân thể bà ta để chạy trốn.

Đây là địa ngục.

Phải nhanh lên, mình phải thoát khỏi nơi này.

Cô sờ cổ, bước qua mấy người ngã rạp dưới đất, hối hả chạy đi.

Ngày lễ Thánh 2017.

7 giờ 20 phút sáng, Lost Town.

Karan đang làm bánh ngọt. Là bánh cravate. Bà nặn khối bột đã thêm bột hạnh nhân thành hình chiếc cà vạt rồi đem nướng, sau đó cho thêm hương cam, cuối cùng rắc thêm đường.

“Trông ngon quá!”

Lily nuốt nước bọt

“Tất nhiên là ngon rồi. Dì có làm riêng một phần, lát nữa chúng ta sẽ dùng bánh với hồng trà. Lily uống sữa nóng nhé?”

“Con uống sữa lạnh cơ. Con thích sữa lạnh hơn.”

“Được rồi, sẽ cho con uống sữa lạnh, nhưng chỉ một ít thôi kẻo con lại đau bụng. Nhưng Lily này, nhớ nhé, trước lúc đó...”

“Giúp dì một tay phải không ạ? Con sẽ làm thật tốt. Được đến tiệm giúp dì, thích ơì là thích.”

“Hôm nay là ngày lễ Thánh nên sẽ bận rộn lắm đấy.”

“Vâng. Con nhớ bài rồi. Đầu tiên phải nói ‘Kính chào quý khách’, sau đó giúp khách bỏ bánh mì và muffin đã mua vào túi.”

“Đúng rồi, đúng rồi. Còn phải nói ‘Xin quý khách sử dụng khay trên giá nơi cửa ra vào để lấy bánh.’ Nếu thấy trẻ em hoặc vị khách nào cử động bất tiện, con phải đến hỏi ‘Tôi có thể giúp gì cho quý khách không?’ nhé.” “Kính chào quý khách! Xin quý khách sử dụng khay trên... trên...”

“Trên giá nơi cửa ra vào.”

“Sử dụng khay trên giá nơi cửa ra vào để lấy bánh. Tôi có thể giúp gì cho quý khách không.”

“Giỏi lắm, Lily! Và đừng quên phải cười nữa nhé.”

Lily khịt mũi.

“Ngửi mùi bánh thơm thế này con dễ cười lắm ạ.

Con còn muốn chảy cả nước dãi đây dì ơi.”

Lily hai tay chống cằm, như chợt nhớ ra điều gì, giọng trầm hẳn.

"Dì ơi?"

"Sao thế?"

"Con có thể mang vài miếng bánh về cho cha không?"

"Được chứ. Dì dành phần cho cả cha và mẹ con mà... Sao thế, Lily? Có chuyện gì xảy ra với Renka à?"

Karan biết Renka, mẹ Lily đang mang thai đứa con thứ hai, có lẽ cô ấy gặp chuyện gì đó.

Ở khu dân cư cao cấp Kronos, thai phụ từ khi thụ thai, sinh sản cho đến lúc ở cữ đều có chuyên viên y tế tận tính chăm sóc và giúp

đỡ. Thế nhưng đối với cư dân Lost Town, ngay cả trong mơ cũng chẳng được chăm sóc như thế, dù tỉ lệ người già, trẻ con bệnh tật và tử vong ở Lost Town cao gấp mấy lần Kronos.

Karan chẳng bắt mắt gì với cuộc sống ở Lost Town, nhưng đã không ít lần bà phải ca thán, mình đang sống tại tầng thấp nhất của cái kim tự tháp giai cấp kiên cố vững chãi mà thành phố này tạo dựng nên.

Karan chợt thấy lạnh sống lưng.

Không phải vì nhận ra mình thuộc giai cấp thấp kém nhất, mà vì nhận ra sự thật rằng chính con người đang đứng trên cao thống trị con người.

Trước đây, bà không hề nhận ra sự thật này. Điều đó càng khiến tóc gáy bà dựng hết cả lên.

Ôi, thật ngu muội làm sao.

Lily lắc đầu. Mái tóc tơ màu nâu nhạt cũng đung đưa.

“Không phải mẹ, là cha ạ.”

“Anh Getsuyaku? Có chuyện gì xảy ra với cha con sao?”

“Hôm nay là ngày lễ Thánh nhưng cha vẫn phải đi làm ạ.”

Ngày lễ Thánh là một trong những ngày lễ long trọng nhất của NO.6. Không chỉ các cơ quan hành chính và giáo dục, mà hầu hết các cửa hàng, công ty trong thành phố đều đóng cửa nghỉ lễ.

Phần lớn cư dân đều đổ về quảng trường trước Tòa thị chính để nghe thị trưởng diễn thuyết, tôn vinh sự ra đời và sự phồn hoa của NO.6.

Công dân thành phố bắt đầu bị ép buộc phải tham dự buổi lễ này

từ năm ngoái. Thông qua trạm kiểm soát dẫn tới quảng trường, các nhà cầm quyền có thể biết ngay ai vắng mặt. Những cư dân tự ý không tham dự buổi lễ mà không có lý do chính đáng được chính phủ chấp nhận sẽ bị gặng hỏi nguyên nhân, không khác gì thẩm vấn tội phạm cả.

Karan thấy thành phố này ngày càng ngột ngạt. Dù vậy, vẫn có vô số cư dân nô nức tham dự buổi lễ kỉ niệm ấy mà chẳng bị ai ép buộc cả. Họ tự nguyện tới dự lễ, đứng trên quảng trường lát đá trắng, hồ hởi vẫy những lá cờ màu hoàng kim.

Tự nguyện ư... Có thật vậy không?

“Dì ơi, cái bánh.”

Lily chớp chớp mắt, nhìn miếng bánh cravate bị siết chặt trong tay Karan.

“Ôi chà, phí mất một cái rồi. Vậy ra anh Getsuyaku hôm nay không được nghỉ à?”

“Vâng ạ”

Tuy ngày lễ Thánh là một sự kiện trọng đại nhưng có rất nhiều người vẫn phải làm việc như thường lệ. Karan là một trong số đó, vì không làm việc thì sẽ không kiếm được tiền. Trong các dịp lễ như thế này, các loại bánh mì, bánh ngọt, bánh bông lan sẽ bán chạy hơn thường ngày. Nói một cách thô thiển thì đây là một dịp làm ăn “bội thu”.

Năm nay, Karan dùng lý do kinh doanh để xin phép vắng mặt tại buổi lễ. Nếu muốn vắng mặt hợp pháp thì phải gửi đơn thỉnh nguyện trước ngày lễ, trong đó miêu tả chi tiết công việc của mình, thu nhập hằng tháng, lợi

nhuận dự kiến nếu làm việc trong ngày lễ, sau đó đích thân người làm đơn phải mang tới nộp cho phòng ban phụ trách ở Tòa thị chính. Tuy thủ tục rườm rà rắc rối, nhưng Karan cảm thấy như vậy nhẹ nhàng hơn đi dự lễ nhiều. Cho nên, Karan quyết định sẽ không dự lễ.

Không thể tiếp tục dễ dãi nữa.

Khi xưa, bà toàn chọn con đường dễ dãi, nhẹ nhàng, quên hẳn việc lội ngược dòng mà chỉ biết thả mình theo chiều nước, khiến tâm hồn trở nên trì độn.

Hậu quả của lựa chọn đó cay đắng vô cùng.

Con trai bà đã bị bắt.

Bạn thân của con trai bà cũng bị bắt.

Những người thân quan trọng đã bị cướp khỏi tay bà, một cách đột ngột và vô cùng phi lý.

Không thể thuận theo dòng nước nữa. Nếu không đứng vững trước sóng gió, bà sẽ chẳng còn mặt mũi nào gặp Shion và Safu, sẽ không thể vô tư ôm chúng vào lòng khi cả hai trở về. Bà tuyệt đối không để viễn cảnh ấy thành hiện thực.

“Lily, con thấy buồn vì cha vắng nhà à? Nhưng đó là công việc mà, đành chịu thôi.”

“Không phải ạ.”

Lily lại lắc đầu.

“Mẹ cũng bảo con là đành chịu thôi. Nhưng con buồn không phải vì cha vắng nhà đâu. Đến tiệm phụ giúp dì thế này con vui lắm. Bạn con ai cũng ghen tị khi biết con đến tiệm bánh phụ giúp... Cho nên

con chẳng buồn tí nào hết, chỉ lo lắng thôi.”

“Lo cho cha con à?”

Lily gật đầu.

Sao thế Chuyện gì khiến con Lo lắng vậy, Lily “Cũng chẳng phải chuyện to tát gì. Cha luôn hôn môi con trước khi đi làm. Cha nói làm vậy cha thấy rất hạnh phúc, giống như có bùa hộ mệnh vậy.”

“Chà, cha thương Lily quá.”

“Vâng ạ. Cha là nhất. Nhưng hôm nay cha không hôn má con khi đi làm. Cha chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng ra khỏi nhà khi con với mẹ đang trò chuyện trong bếp.”

“Có lẽ do cha con bận quá đấy thôi”

“Con cũng không biết nữa. Nhưng sáng nay cha ăn ít lắm, có mỗi nửa lát bánh mì với một tách cà phê, lại còn vừa ăn vừa thở dài nữa, như thế này này.”

Lily thông vai xuống, thở dài thườn thượt.

Thật đáng yêu!

Lily quan tâm đến cha theo cách riêng. Cô bé nhạy cảm phát hiện những thay đổi nhỏ nhất ở người cha dượng của mình, lo cha gặp chuyện phiền não hoặc quá mệt mỏi. Khi còn nhỏ, Lily từng tận mắt chứng kiến cha một đột tử. Có lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cô bé trở nên già dặn như hiện giờ.

“lily à...”

Karan yêu quý sinh linh bé bỏng này biết bao.

Bà ngồi xổm xuống, vuốt mái tóc màu nâu sáng của Lily.

“Cười lên nào, Lily. Nụ cười của con là bùa hộ mệnh của dì đấy.

Thấy con buồn như vậy, dì cũng sẽ buồn theo.”

“Dì ơi, tuy hôm nay cha không hôn con nhưng mọi việc sẽ ổn thôi, phải không ạ? Thần linh sẽ phù hộ cho cha chứ ạ?”

“Tất nhiên rồi. Hôm nay khi cha Lily đi làm về, con hãy hôn cha nhé.”

“Vâng, con sẽ làm thế ạ.”

“Được rồi, giờ thì dì cháu mình mở tiệm đón khách nhé? Con giúp dì xếp bánh cravate lên khay mang ra quầy bên ngoài được không?”

Chít chít.

Có tiếng kêu khe khẽ.

“A, bạn chuột vẫn còn ở đây à?”

Lily vui vẻ ríu rít cả lên. Một con chuột nhất màu nâu đang đứng dưới gầm bàn, khịt khịt mũi, hai chân trước chắp lại, đầu lắc lư lên xuống. Karan biết nó đang chào tạm biệt.

“Mày phải quay về với chủ rồi à?”

Và về với con trai mình nữa.

Karan đặt một ít vụn bánh ban nãy bị bà bóp nát trong tay xuống trước mặt con chuột. Nó dùng hai chân trước giữ vụn bánh rồi ăn ngấu nghiến.

“Dì ơi, nhìn kìa, màu của chiếc bánh và màu lông của bạn chuột giống nhau quá.”

“Ồ con nói dì mới để ý, màu lông của chú chuột này giống màu bánh cravate thật.”

Chít chít chít.

Con chuột nhắt ngẩng đầu lên, giương đôi mắt màu nho nhìn Karan.

“Cravate... Lẽ nào mày tên là Cravate à?”

Chít chít. Con chuột kêu lên như thể đang đáp “Đúng vậy”.

“Cravate. Quả là một cái tên đẹp. Tạm biệt nhé, Cravate. Hãy gửi lời cảm ơn của tao tới chủ mày nhé. Thư cậu ấy đã tiếp sức mạnh cho tao, cho nên tao rất biết ơn cậu ấy. Nhớ chuyển lời đấy nhé.”

Nếu được hãy gửi lời đến Shion nữa, rằng mẹ sẽ chờ con trở về. Mẹ luôn chờ con, mẹ tuyệt đối không bỏ cuộc. Vì vậy, xin con hãy sống sót trở về.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Dòng chữ ngắn ngủi trong thư Nezumi gửi tới đã tiếp thêm cho bà biết bao dũng khí.

Nhất định sẽ tái ngộ.

Lời hứa chắc nịch kiên định ấy đã trở thành điểm tựa cho trái tim suýt sụp đổ của Karan.

Nezumi, cô có thể ôm cháu không? Mai này cô sẽ ôm cả cháu và Shion vào lòng nhé? Cô tin sẽ có một ngày mong ước đó thành hiện thực, thế nên cô sẽ kiên nhẫn chờ đợi.

Cravate ăn xong bánh, chắp hai chân trước, gục gặc đầu rồi chạy vụt vào góc phòng, thoáng cái đã mất dạng. “Đi mất rồi.”

Lily trề môi.

“Sau này cô còn gặp lại bạn chuột nữa không?”

“Có chứ. Một ngày nào đó chúng ta sẽ gặp lại bạn

chuột thôi. Nào, chúng ta phải mở cửa rồi. Sẽ bận rộn lắm đây, nhờ cả vào con nhé, Lily.”

“Vâng ạ, thưa bà chủ! Cứ tin tưởng ở con.”

Lily cười lém lỉnh. Karan mỉm cười, mở cửa tiệm.

Karan ngẩng đầu ngắm bầu trời xanh ngăn ngắt.

Tuy thời tiết còn se lạnh, nhưng hôm nay trời sẽ nắng ráo.

Có vẻ là một ngày đẹp trời đây...

Bà bỗng thấy ớn lạnh, sờn cả gai ốc.

Gì vậy? Chuyện gì thế này?

Karan bắt giác vòng tay tự ôm lấy mình. Lạnh quá. Lạnh từ trong ra ngoài. Dù chỉ trong một thoáng nhưng cơn ớn lạnh đó cũng khiến cơ mặt bà căng cứng, tay chân tê dại, lông tóc dựng hết cả lên.

Lạnh. Lạnh. Ớn lạnh quá.

Có thứ gì đó mà mắt thường không thấy được đang ập tới.

Một nhóm người vừa đi vừa trò chuyện, tay cầm cờ, lướt qua Karan. Họ là những người tham gia hoạt động đi bộ từ trạm kiểm soát của Lost Town đến Tòa thị chính. Bà nhận ra vài người quen trong số họ, có người gật đầu chào bà, có người nhìn bà với vẻ ái ngại, cũng có người dừng chân để hít hà mùi bánh thơm lừng tỏa ra từ cửa tiệm. Người cha dắt tay con, những cặp đôi trẻ trung, cụ bà tóc bạc phơ đội mũ...

Họ sẽ đi bộ tới quảng trường trước Tòa thị chính và tham dự lễ kỉ niệm. Cục Trị an sẽ phát cho mỗi người tham gia hoạt động đi bộ này một phần cơm hộp trên đường đi, vì vậy ai nấy đều rạng rỡ, thoải mái, cứ như đi cắm trại vào ngày nghỉ vậy.

Karan chỉ đứng ngậy ra.

Lạnh. Lạnh quá.

Da gà da vịt nổi hết cả lên. Toàn thân run rẩy. Bà ngược nhìn bầu trời mùa đông, trong xanh như một tấm kính trải rộng tới vô tận. Bà cảm nhận được, bên trên bầu trời ấy có thứ gì khác thường.

Không thấy được, không nghe được, chỉ có thể cảm nhận.

Có thứ gì đó đang rình rập.

Có thứ gì đó đang đến.

Ngày lễ Thánh 2017.

Thời gian: Không xác định.

Trong một căn phòng tại khu đỗ nát ở West Block.

Inukashi tỉnh giấc.

Nó chẳng biết mình thiếp đi lúc nào. Thật hiếm thấy! Nó chưa ngủ say đến thế bao giờ, kể từ thuở còn là đứa bé sơ sinh bú sữa của chó mẹ.

Ở West Block, cái chết luôn sẵn sàng ập tới. Bạo lực và cướp bóc xảy ra như cơm bữa. Chưa biết chừng một ngày kia, bọn trộm cướp sẽ lăm lăm vũ khí xông vào khu đỗ nát này. Dù có bày chó trông chừng nhưng Inukashi vẫn không thể lơ là. Nó hiểu rõ nơi mình đang sống khắc nghiệt và đáng sợ đến mức nào. Vì vậy, nó chưa bao giờ ngủ say. Dù sáng tinh mơ hay đêm tối muộn, nó luôn tập trung cao độ để có thể phát giác nguy hiểm nhanh nhất, hệt như loài thú hoang.

Nhưng ban nãy nó đã ngủ rất say. Có lẽ chỉ trong thời gian ngắn thôi, nhưng đích thực nó đã ngủ say như chết. Chính nó còn thấy

khó tin.

Do mình mệt quá chăng?

Inukashi vén tóc mái khỏi trán.

Nhất định là do những chuyện sắp xảy ra cùng những chuyện mình thu xếp để xảy ra nên thể xác và tinh thần mình mới rệu rã như vậy. Nhất định là thế. Vì mình đã căng thẳng tới mức đau dạ dày luôn rồi.

Tại hai người hết đó! Tại hai người nên tôi mới

mệt mỗi thế này đây, có biết không hả? Đúng là thứ ôn dịch mà.

Inukashi rửa xả tới tấp trước ảo ảnh của Shion và Nezumi. Nezumi mặt mày vô cảm, còn Shion thì khúm núm ra chiều biết lỗi.

Inukashi lại vén tóc mái, ngáp một cái, xoay xoay ư?

Cơ thể nhẹ nhõm hẳn. Tuy bụng đói meo nhưng không thấy đau. Sau khi ngủ dậy giấc, toàn thân đều tràn trề sức lực.

Ngủ say không phải do quá mệt mỏi, mà là để nạp lại năng lượng.

Chắc, mình đang nghiêm túc đây à?

Inukashi tắc lưỡi. Càng tiếp xúc với Nezumi và Shion, nó càng thấy mông lung, không biết đâu mới là

* suy nghĩ thật của mình. Những ý nghĩ chôn sâu tận đáy lòng bất chợt hiển hiện, cảm giác đó vô cùng khó chịu,

|X nhưng cũng thật sáng khoái. Mình cũng nghiêm túc ra trò đấy chứ. Inukashi huýt sáo. Con chó mực nằm cạnh chân nó động đậy một bên tai.

Đã hoàn toàn tin tưởng Nezumi và Shion.

Mình tin hai đứa nó, tin vào tương lai. Trên hết là tin vào chính mình. Đúng. Chính là như thế.

Bỗng, một thứ tiếng Ồm Ồm cắt ngang dòng suy nghĩ của Inukashi. Rikiga đang cuộn mình trong chăn, ngáy long trời lở đất, xung quanh la liệt mấy chai rượu rỗng. Mùi rượu nồng nặc tỏa ra sau mỗi tiếng ngáy của ! Rikiga, khiến Inukashi buồn nôn chết đi được.

“Ông chú à, người lớn như ông đúng là tấm gương xấu cho trẻ nhỏ.”

Inukashi khinh khỉnh nhìn về góc phòng. Một góc ri chăn màu tím lộ ra giữa bày chớ. Chiếc chăn là do Rikiga tặng cho đứa bé. Ông ba hoa rằng màu chăn này rất hợp với màu mắt của bé Shion, nhưng Inukashi lại thấy màu tím của cái chăn vừa lòe loẹt vừa thiếu thẩm mỹ, chẳng giống màu mắt của bé Shion chút nào. Dù vậy, Inukashi ' vẫn nhận cái chăn, bởi vì chăn dành cho trẻ nhỏ là thứ của hiếm xa xỉ không dễ gì có được ở West Block.

“Shion ơ?”

Thằng bé im thin thít, ngay cả tiếng thở cũng không nghe thấy. Inukashi giật thót.

Chẳng lẽ...

Ở môi trường khắc nghiệt như West Block, không phải đứa trẻ nào cũng sống sót được. Chúng có thể chết đói, chết cóng, chết vì bệnh, vì tai nạn hoặc thậm chí là bị giết. Cũng có những đứa đột tử. Cái chết có muôn hình vạn trạng, vẫn luôn lẫn khuất đâu đây, chực chờ nuốt chửng con mồi. Những đứa trẻ sơ sinh yếu ớt chính là con mồi ngon lành nhất.

“Đừng nói chết rồi nha? Giỡn mặt hả!”

Inukashi bế cả thằng bé lẫn cái chăn lên.

Đôi mắt màu tím nhang nhác mắt Shion sáng ngời, nhìn vào đôi mắt đó cứ như nhìn vào màn đêm sâu thẳm. Màu của đôi mắt ấy là sắc màu xuất hiện sau khi vượt qua tầng tầng đêm đen.

Bé Shion chớp chớp mắt, môi chu ra, máp máp như đang vùi uống sữa. Inukashi thở phào nhẹ nhõm.

“Còn sống nhăn răng mà làm người ta hết hồn.”

Đôi mắt tím nhìn sang hướng khác. Trong vòng tay Inukashi, bé Shion cựa quậy, suýt nữa thì ngã. Inukashi vội xốc lại thằng bé rồi ôm chặt vào lòng.

Bé Shion không cười cũng không khóc, chỉ nhìn chăm chăm vào một cái gì đó. Inukashi chợt thấy mình đang bế một sinh linh phi thường.

“Sao thế? Nhóc đang nhìn gì vậy?”

Bé Shion không nhìn nơi này, mà đang đưa mắt nhìn về một nơi xa xăm. Inukashi không thể hiểu nổi thằng bé đang nhìn đi đâu.

“Shion...”

Nhóc bị làm sao thế? Ánh mắt này là sao? Nhóc nhìn thấy gì ngoài kia à, Shion?

Một cảm giác, bất an chợt ập tới, Inukashi vội ghi chặt lấy thằng bé.

Gió hú gào dữ dội, quét qua khu đổ nát.

Chương 5: Giữa muôn vàn ham muốn

Ta là ai? Một kẻ đang kiếm tìm hạnh phúc..

Đuổi theo hạnh phúc giữa muôn vàn ham muốn nhưng vẫn hoàn trắng tay.

Những ai sống cuộc đời như ta, cũng chẳng thể tìm thấy hạnh phúc.

- Bước đi giữa muôn vàn ánh sáng, *Lev Nikolayevich Tolstoy*

Vào mùa hè năm hai mươi tuổi, ta được chọn làm thành viên chủ chốt của Dự án Tái sinh.

Khi ta ra đời, hành tinh này đã cận kề diệt vong. Vô số các cuộc chiến tranh, ô nhiễm, tàn phá môi trường đã biến phân nửa lãnh thổ sinh sống trên trái đất thành vùng đất chết.

Hiện tượng trái đất nóng lên đã kéo theo sự bùng

nổ của các bệnh truyền nhiễm mới nổi, khí hậu biến đổi thất thường, những cuộc chiến tranh giữa các nước, các chủng tộc, sử dụng vũ khí hạt nhân...

Đến khi sục tỉnh, con người đã ở bên bờ vực diệt vong. Lâm vào tình cảnh đó, những người còn sống sót buộc phải thẳng thắn đối mặt với hành vi ngu muội của nhân loại.

Ranh giới giữa các quốc gia đã biến mất, những người còn sót lại phải cùng nhau tái sinh. Lần này, con người không được đi vào

vết xe đổ của chính mình nữa.

Những người sót lại trên hành tinh đã xóa bỏ ranh giới chủng tộc, quốc tịch và dân tộc, cùng thề nguyện sẽ giữ vững nền hòa bình và sự cân bằng, chung tay góp sức để tiếp tục sinh tồn.

Và rồi, sáu thành phố ra đời.

Một nửa nhân loại đã bị xóa sổ, nửa còn lại tụ tập tại những vùng đất ít ỏi phù hợp cho con người sinh sống. Ngày qua ngày, họ xây dựng nên thành phố cho riêng mình.

Nơi này cũng từng có một thành phố.

Đó là một thành phố tuyệt đẹp. Thiên nhiên trù phú được lưu giữ, hết như ảo mộng. Dù không có biển, bù lại có rừng xanh ngút ngàn, sông hồ, thảo nguyên.

Đích thực là một mảnh đất ngập tràn kì tích, tựa như hoa hồng đâm chồi giữa đồng gạch đá đổ nát.

Trên mảnh đất đó, người ta xây dựng thành phố, sống gần gũi, thân thiết với nhau, theo đúng lời thề.

Ta ra đời tại thành phố, sinh sống, lớn lên, rồi trở thành một nhà khoa học.

“Cả mẹ cậu cũng vậy, Shion.”

Lão mỉm cười, nói.

“Mẹ tôi ư?”

“Đúng vậy. Karan cũng sinh ra và lớn lên tại thành phố.”

“Ông với mẹ tôi quen biết thế nào vậy?”

Nụ cười của Lão càng tươi tắn hơn, tinh nghịch như một cậu thiếu niên.

“Là bạn từ thuở nhỏ.”

“Hả?”

“Ta và Karan là bạn từ thuở nhỏ. Tuy ta hơn cô ấy khá nhiều tuổi, nhưng cả hai thường chơi đùa cùng nhau. Karan rất giỏi trèo cây, cây cao to cỡ nào cũng không làm khó được cô ấy. Ta đã từng nhiều lần vừa nhìn Karan trèo cây vừa lo sốt vó. Những ngày tháng xưa thật đáng nhớ.

Karan là một cô gái phóng khoáng và xinh đẹp. Không ngờ cô ấy đã có đứa con lớn gần đây...”

“Tôi không quan tâm đến mẹ Shion.”

Nezumi nói xen vào.

“Trừ phi ông và bà ấy yêu nhau, rồi sinh ra Shion. Như thế nghe còn có tí thú vị.”

“Nezumi!”

Nezumi nhún vai, liếc nhìn Shion.

“Thì kịch bản của mấy bộ phim suốt suốt rẻ tiền toàn như thế mà. Lão, ông hãy tăng tốc đi. Chính ông cũng nói không còn nhiều thời gian nữa. Có một thành phố, nơi ông sinh ra và lớn lên, rồi trở thành nhà khoa học và được chọn làm thành viên chủ chốt của Dự án Tái sinh. Phải chăng từ thời khắc này, mọi thứ đã bắt đầu hỗn loạn?”

Lão hít một hơi thật sâu.

“Con nghĩ vậy à?”

“Phải. Dự án Tái sinh gì kia nghe thật đáng ngờ. Các người muốn tái sinh cái gì? Định khôi phục cái gì? Hừ, đáp án quá rõ ràng.

Thành phố mới ngày càng hoàn thiện, cuộc sống của con người dần ổn định, không phải thấp thỏm lo âu chuyện chết chóc, diệt vong từng ngày nữa. Năm tháng trôi qua, các người dân lãng quên sai

Kín trong quá khứ, vứt bỏ lời thề, bắt đầu ôm mộng trở thành kẻ thống trị của hành tinh này. Đây cũng chính là mục tiêu của Dự án Tái sinh. Các thành viên được chọn tham gia vào dự án chắc toàn hạng anh tài kiệt xuất? Các người đã khởi động một kế hoạch thúc đẩy thành phố phát triển mạnh mẽ hơn, thịnh vượng và giàu có hơn. Tôi nói không sai chứ?”

Nezumi cau mày, mặt mày u ám đầy vẻ chán ghét, căm phẫn. Nó nghiêng răng kèn kẹt.

“Thật ngu xuẩn.”

Câu nói hết như ngọn roi quật mạnh vào Lão, khiến ông sửng người rồi bắt đầu run rẩy.

“Giẫm vào vết xe đổ trong quá khứ là một hành vi ngu xuẩn nhất trần đời. Các người ham muốn thống trị, sẵn sàng đạp lên mọi sự vật, thậm chí đồng bào xung quanh mình để giàu mạnh hơn. Và rồi trên mảnh đất được ví như hoa hồng nở rộ từ đồng cỏ nát ấy, con quái vật gớm ghiếc mang tên NO.6 đã xuất hiện.”

Đích đến của hành trình tạo dựng một thành phố phát triển hơn, hùng mạnh hơn, thịnh vượng hơn chính là NO.6 sao?

Shion cũng run lên.

“Mọi chuyện diễn ra chỉ trong chớp mắt.”

Lão thở dài.

“Thành phố ấy phát triển với một tốc độ chóng mặt. Cho đến tận bây giờ, ta vẫn hay tự hỏi phải chăng mình đang chìm trong một cơn ác mộng?”

“Đây là hiện thực không thể chối cãi do chính các người tạo ra. Lão, trong bọn cầm quyền hiện nay của NO.6 có những thành viên chủ chốt thuộc Dự án Tái sinh đó, đúng không?”

“Tất cả. Hồi ấy mọi người trẻ trung và tài hoa, ai nấy đều ấp ủ lý tưởng cho riêng mình.”

“Là những người có mặt trong bức ảnh này sao?” “Đúng vậy, nhưng trong ảnh không đủ mặt toàn bộ thành viên. Bức ảnh được chụp khi Karan đến thăm phòng nghiên cứu của bọn ta. Người chụp ảnh là một tay phóng viên trẻ, tới để phỏng vấn. Ta nhớ anh phóng viên này rất có trách nhiệm và đầy hoài bão.”

“Vâng, và anh phóng viên này giờ chỉ là một tên bợm nhậu không hơn không kém, ghét bản trong móng tay ông ta có khi còn nhiều hơn tinh thần trách nhiệm. Dù vậy, ông chú đó vẫn tốt hơn các người nhiều, ông ta chỉ đắm chìm trong men rượu chứ không đùa cợt với lý tưởng của mình. Ai nấy đều ấp ủ lý tưởng? Vậy mà cơ sự lại thành ra thế này à?”

“Nezumi... Xin con hãy tin một điều. Quả thật ta và mọi người muốn gây dựng một thành phố lý tưởng, một vườn địa đàng không có chiến tranh và nghèo đói... Nhưng chẳng biết đã sai ở đâu nữa.”

Nezumi cười khinh bỉ.

“Con người không thể hóa thánh thần, cũng chẳng thể tạo ra vườn địa đàng. Ngay từ khoảnh khắc các người cho rằng mình đủ sức trở thành thần linh, thành đáng sáng thế toàn năng, các người

đã bắt đầu sa chân vào lầm lạc. Mọi sự bắt đầu đi ngược với ý định ban đầu. Các người bỏ ngoài tai suy nghĩ và lời oán thán của người khác, làm ngơ trước đau khổ và bi thảm, trong mắt các người chỉ có lý tưởng của bản thân. Không, là lòng tham thỏa mãn mọi ham muốn của bản thân. Vì lẽ đó, các người muốn làm gì cũng được, thậm chí chẳng cần ai cho phép. Vườn địa đàng ư? Đến cuối cùng, các người chỉ tạo ra một con quái vật gớm ghiếc, ngạo mạn và tàn nhẫn, sống trong lớp tường hợp kim đặc biệt, rồi biến thế giới bên ngoài bức tường thành địa ngục.”

Giọng nói của Nezumi đều đều, lạnh nhạt. Thế mà Shion lại cảm nhận được nổi kích động như lửa địa ngục đang cháy ngùn ngụt trong trái tim nó.

“Đến khi ta phát giác thì NO.6 đã bắt đầu biến chất.

Nó tự giam mình trong lớp tường phòng vệ, cách biệt với bên ngoài, hút cạn tinh hoa của các vùng đất xung quanh bức tường, chỉ hòng thỏa mãn những kẻ sống bên trong bức tường. Nó sản sinh ra quyền lực tuyệt đối, và bộ máy chi phối quyền lực đó ngày một lớn mạnh.”

“Ông vì mãi vui đầu nghiên cứu nên đã không phát hiện sớm hơn? Như thế cũng không thể giảm nhẹ tội nghiệp của ông đâu.”

“Phải lắm, tội nghiệp của ta vô cùng nặng nề, bởi vì ta đứng trong hàng ngũ những kẻ đã giết hại người thân và bạn bè con.”

“Cái gì?”

Shion bật dậy, hết nhìn Lão lại nhìn Nezumi.

“Hóa ra tôi đã đoán đúng.”

Nezumi lầm bầm, giọng điệu bần khoản, khác hẳn với ban nãy.

“Tôi đoán không sai, mọi chuyện quả là như vậy. Tôi biết ông bị trục xuất khỏi NO.6, nên mới biến thành cư dân dưới lòng đất này, cũng lờ mờ đoán được ông có liên quan mật thiết đến sự ra đời của NO.6, nhưng... tôi không dám nghĩ đến chuyện ông có dính líu tới cuộc thảm sát đó.”

“Thảm sát? Nezumi, chuyện gì thế?”

“Là cuộc thảm sát Mao trong lịch sử NO.6. Hàng trăm người đã thiệt mạng.”

“Cuộc thảm sát Mao...”

“Tôi cá là cậu không biết cụm từ này.”

“Không, chưa từng... Đây là lần đầu tiên tôi nghe nhắc tới luôn...”

“Chẳng có gì đáng xấu hổ cả, vì không một ai biết về nó, trừ kẻ thủ ác và nạn nhân. Có lẽ đó là lần đầu tiên NO.6 phô bày sự xấu xí của mình, thế nên cuộc thảm sát bị giấu nhẹm, không lưu trữ trong bất cứ ghi chép nào. Nhưng kí ức vẫn luôn tồn tại, không bị xóa nhòa, cũng chẳng thể đốt trụi hay tẩy rửa.”

“Sự việc xảy ra lúc nào?”

“Mười hai năm trước.”

“Mười hai năm trước! Lúc đó tôi đã ra đời rồi.”

“Cậu ra đời từ lâu rồi là đằng khác, hơn nữa bấy giờ cậu đã được nhận định là một công dân ưu tú, được sống trong căn hộ tiện nghi tại Kronos. Hừm, cậu hẳn là một cậu bé ngoan ngoãn, thông minh và đáng yêu.” shion nắm lấy tay Nezumi.

“Nói mau. Chuyện gì đã xảy ra? Ai đã bị giết? Có phải là cuộc

sẵn người không? Thảm sát xảy ra ở West Block ư?”

“Không.”

“Vậy thì ở đâu?”

“Trong rừng.”

“Rừng? Ý cậu là khu rừng rậm ở phía Bắc?” Nezumi gạt tay Shion ra, rồi bầu vào tay cậu. “Nghe đây.”

Hơi thở lạnh buốt của Nezumi phả sát tai Shion. “Để tôi nói cho mà biết.”

Rời khỏi tay Shion, những ngón tay của Nezumi chạm vào cổ Shion, khẽ khàng lần theo vết sẹo đỏ.

“Vết sẹo màu đỏ là món quà lũ ong kí sinh tặng cho cậu, đúng không?”

“Thích thú gì thứ quà cáp này.”

“Tôi cũng có đấy. Một món quà do NO.6 ban tặng.” “Hả?”

Nezumi cởi áo, xoay lưng về phía Shion. Tức thì, cậu thấy hơi thở mình nghẽn lại.

“Nezumi, đây là...”

Có một vết sẹo kéo dài từ phần vai xuống đến eo, nổi hằn trên làn da mịn màng của Nezumi. vết sẹo to bằng bàn tay người lớn, có màu hồng tái, lồi lên hung tợn như một con nhện khổng lồ đang giương nanh múa vuốt trên lưng Nezumi.

“Một vết sẹo lồi...”

“Phải. Món quà tôi được tặng cách đây mười hai năm đấy.”

Shion vươn tay, chạm vào phần hông giống đầu và ngực của con nhện. Ngón tay cậu lần theo vết sẹo. Nezumi không kháng cự, nó

đứng im như tượng, mặc cho Shion lần mò vết sẹo của mình.

“Tôi chưa từng phát hiện trên người cậu có vết sẹo này.”

Shion bắt giắc thở dài.

Dù là bốn năm trước, lúc băng bó vết thương trên vai cho Nezumi hay là những ngày cả hai sống bên nhau, cậu đều không phát hiện ra. Phải chăng vì Nezumi giấu quá kĩ?

“Đương nhiên.”

Nezumi khom lưng, mặc áo vào.

“Sao tôi phải cho cậu thấy vết sẹo này? Phải cởi trần đó, chính cậu cũng chẳng muốn cởi áo trước mặt tôi còn gì? Dù trước đây tôi từng thấy cậu cởi trần một lần

“Ừ... Nhưng..

Shion ước sao Nezumi cho cậu xem vết sẹo sớm hơn, muốn nó kể cho cậu nghe câu chuyện về vết sẹo. Shion không có quyền chất vấn tại sao Nezumi lại che giấu, lại im lặng về thương tích của mình đến tận bây giờ. Chính vì không có quyền chất vấn, nên cậu chỉ ước giá như Nezumi mở lòng sớm hơn...

Cậu đã mở lòng với nó. Cậu đã phô bày thể xác, tinh thần, những vết sẹo và cả trái tim cậu cho nó.

Nezumi vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng mình. Nezumi vẫn chưa cho rằng, mình là một người xứng đáng để cậu ấy giải bày mọi thứ.

Mình phải làm gì mới phá vỡ được rào cản, lấp đầy khoảng trống giữa mình và Nezumi?

Shion nghiêng chặt hàm răng.

Đủ rồi. Giờ không phải lúc lo cho cảm xúc cá nhân. Phải hiểu là

thời gian gấp rút lắm rồi.

Những vết sẹo lồi dị thường. Là sẹo bỏng ư?

“Do bị thiêu đấy.”

Nezumi cắt lời như thể nhìn thấu suy nghĩ của Shion. Giọng nói khàn khàn của nó giáng một đòn đau đặng vào tim cậu.

“Bị thiêu... nghĩa là sao?”

“Như nghĩa đen. Một ngày nọ, một đám lính lác vác theo đạn dược mồi lửa, phóng hỏa thiêu cháy tất cả chúng tôi.”

Trước mặt Shion như hiện lên một biển lửa đỏ rực. **PHÓNG HỎA THIÊU CHÁY TẤT CẢ CHÚNG TÔI.** Nezumi đứng trước mặt Shion, bắt đầu kể chuyện. Giọng nó đều đều, không chút cảm xúc.

“Shion này, chúng tôi... tộc chúng tôi từng được gọi là tộc Người Rừng. Trước khi NO.6... không, là trước khi tiền thân của NO.6, thành phố kì tích tựa vườn hồng giữa đồng hoang tàn xuất hiện, chúng tôi đã lấy rừng xanh làm nhà. Từ xa xưa, chúng tôi đã sống hòa hợp với gió, mặt đất, nước hồ, bầu trời, các loài động thực vật.”

Lão run rẩy đưa tay lên.

“Đúng thế đấy, Shion. Người Rừng vốn sinh sống trên mảnh đất này. Nơi họ sinh sống vẫn tồn tại một hệ sinh thái thiên nhiên trù phú không thể tin nổi.”

“Người Rừng là tộc người như thế nào?”

Tim Shion đập nhanh hơn. Cậu sắp được biết nhiều hơn về Nezumi.

“Họ sinh ra và lớn lên giữa rừng xanh. Họ nuôi

dưỡng, tôn kính và bảo vệ rừng xanh. Họ tâm linh tương thông

với gió, nước, cây cối và hoa cỏ. Cách sống của Người Rừng trái ngược hoàn toàn với chúng ta. Họ không khao khát phát triển lớn mạnh hay phồn vinh thịnh vượng, chỉ mong mỗi thuận theo quy luật tự nhiên, êm đềm sống qua ngày. Chính họ đã bảo vệ vùng đất này.” Lão thở dài thườn thượt, gục đầu xuống. Dường như sau mỗi hơi thở, cơ thể Lão lại thêm héo mòn.

“Đó là một khu rừng trù phú... Có vô vàn các loài động thực vật lớn nhỏ sinh trưởng ở đó. Xuân hạ thu đông, muôn hoa nở rộ, kết quả chi chít, cành lá xum xuê. Sinh mệnh được nuôi dưỡng tại đó, liên miên bất tận.” “Và NO.6 đã tàn phá tất cả.”

Nezumi cất giọng, tựa như tiếng thì thầm nữ non, nhưng lại khiến cả màng nhĩ và linh hồn người nghe phải run lên.

“Shion, chắc chắn cậu không biết chuyện này. Khi cậu ra đời, NO.6 vẫn đang bành trướng. Nó muốn nuốt chửng, chiếm đoạt mọi vùng đất phù hợp với mình. Vì vậy, tộc người của tôi trở thành cái gai trong mắt chúng. Chúng tôi là con dân của rừng xanh, chỉ tuân theo quy luật tự nhiên, không màng bất cứ thứ gì khác. Cho nên, chúng tôi từ chối thuần phục NO.6. Bấy giờ bức tường bao quanh NO.6 đang dần thành hình. Chỉ những ai sống bên ! trong tường mới được đối xử như con người, còn những kẻ bên ngoài bức tường dù có bị giày xéo, cướp đoạt cũng chẳng hề chi. Đây chính là nguyên tắc của NO.6. Theo đúng nguyên tắc đó, NO.6 tấn công khu rừng của chúng tôi, cướp đoạt mọi thứ. Cậu hiểu tôi đang nói gì không?” “Hiểu.”

“Cậu đoán được tôi sắp nói gì không?”

Shion gật đầu. Hình như cậu nghe thấy cả tiếng xương cổ kêu

ráng rắc.

“Quân đội của NO.6... đã xâm chiếm bộ lạc của cậu. Nếu mọi người không đầu hàng.... thì giết sạch...”

“Đúng vậy. Hay lắm, cậu nhìn nhận sự việc giỏi hơn rồi đấy.”

1

Shion áp tay lên ngực. Không phải hưng phấn, mà là kích động, đến mức không thở nổi.

“Vậy, lúc đó... cậu đang làm gì?”

“Tôi đang ngủ. Chuyện xảy ra vào ban đêm. Tôi vẫn còn nhỏ, rất nhỏ... Tôi đã quên mất nhiều chuyện. Tôi không nhớ được gương mặt của mẹ, giọng nói của cha.

* Nhưng tôi nhớ là nóng khủng khiếp, bốn bề rực lửa. Tôi vẫn nhớ. Tôi nhớ như in, Shion à.”

“Cả bộ lạc của cậu... đều bị thiêu trụi ư?”

“Bọn chúng đốt và giết sạch, bắt kể gái trai già trẻ. Ê bọn chúng đốt cả nhà lẫn người và bắn chết tất cả những ai chạy thoát khỏi đám cháy. Cậu tưởng tượng ra quang cảnh chứ? Cậu từng trải qua cảm giác của cuộc săn người rồi còn gì. NO.6 đã và đang không ngừng tái hiện cái địa ngục đó.”

Trước mắt Shion hiện lên hình ảnh của cuộc thảm sát. Dù cậu từng mắc kẹt trong cuộc săn người, bị ném vào bóng tối, dù cậu đã luôn ở bên Nezumi và đi tới tận đây, rõ ràng cậu là một trong số các nạn nhân, vậy mà không hiểu sao, trong ảo cảnh hiện ra trước mắt cậu bây giờ, cậu lại đứng cùng hàng ngũ với bọn tàn sát, đang cầm

ống phun lửa, phun tới tấp vào vô số nam nữ, già trẻ lớn bé.

Mồ hôi túa ra.

Cậu thấy buồn nôn.

“Nhưng cậu đã được cứu. Tuy bị bỏng... nhưng cậu vẫn còn sống.”

“Một bà cụ đã cứu tôi. Thật ra tôi cũng chẳng biết bà ấy có phải là bà ruột của mình hay không. Bà bế tôi chạy trốn thoát chết. Nhờ ơn bà, tôi mới giữ được tính mạng.” “Gia đình cậu...”

“Không một ai sống sót.”

I Shion nuốt nước bọt. Cậu thấy miệng đắng ngắt. Đắng quá.

“Vậy là NO.6 đã xâm chiếm khu rừng để mở rộng lãnh thổ?”

“Đúng vậy. Khu vực quanh sân bay hiện tại chính là khu rừng của chúng tôi khi xưa. Những khóm cây thưa thớt là tàn tích của rừng già rộng lớn năm ấy. Chúng chiếm rừng để có đất xây đường băng. Vài năm sau cuộc thăm sát, những bức tường của NO.6 đã hoàn thiện và tồn tại đến tận bây giờ.”

Mồ hôi chảy xuống má. Miệng vẫn đắng ngắt.

“Còn nữa...”

Nezumi tiếp tục.

“Về nguyên nhân tôi vào sống ở đây, tầng hầm ngay bên dưới Trại cải tạo.”

“Được rồi... Cậu kể đi.”

Hì.

Nezumi chợt bật cười. Nụ cười thật lòng pha chút mỉa mai thường thấy ở Nezumi.

“Mặt mày cậu đang tái mét này, trông chẳng giống người muốn nghe chút nào.”

“Tôi sẽ nghe... Tôi muốn nghe. Nezumi, tôi muốn nghe hết câu chuyện của cậu. Tôi cảm thấy... nhất định* phải nghe cho bằng hết.”

Nezumi tóm lấy cằm Shion.

"Thật chứ?"

"Thật. Tôi đã hứa sẽ không bao giờ nói dối cậu nữa. Tôi sẽ giữ lời. Và... nếu có thể..."

"Nếu có thể cái gì?"

"Tôi cũng không muốn lừa dối bản thân mình."

"Có chí khí đấy."

Nezumi buông cằm Shion ra. Nó lại cười. Không phải nụ cười mỉa mai và lạnh lùng, mà là một nụ cười dịu dàng ấm áp. Nhìn thấy nụ cười đó, Shion chợt thấy người nhẹ bẫng. Cậu choáng váng, mặt đất dưới chân như biến mất, cả người cứ lâng lâng, toàn thân lạnh toát.

Là triệu chứng thiếu máu.

"Shion?"

"Tôi không sao."

Shion giang chân, cố trụ vững cho cơ thể đang chực ngã nhào.

Làm sao cậu gục ngã vào lúc này được!

Chuyện tiếp theo... chuyện tiếp theo đây mới là

phần quan trọng. Mình phải lắng nghe... Phải chăm chú lắng nghe sự thật.

Shion nhắm mắt lại.

Hiện lên trong tâm trí cậu vẫn là cảnh tượng lửa đỏ ngợp trời, người người gục ngã trong biển lửa. Cậu thậm chí nghe rõ mồn một tiếng thét xé lòng của những người sắp lìa đời, thậm chí ngửi thấy mùi máu thịt cháy sém khét lẹt.

Mình đã đứng cùng hàng ngũ với những kẻ thủ ác?

Mười hai năm trước, mình sống ở Kronos, trong căn hộ khang trang tiện nghi, thưởng thức những bữa ăn ngon lành, ngủ trên một chiếc giường sạch sẽ. Giữa lúc Nezumi phải quẩn quại trong biển lửa, suýt nữa đã mất mạng thì mình lại đang sống thanh thoi và sung túc.

Ai dám nói đó không phải là tội ác? Cho dù mình mới chỉ là một đứa trẻ, nhưng việc mình sống cùng một thế giới với những kẻ ra tay tàn sát là một sự thật bất di bất dịch. Ở thời điểm ấy mình thuộc về NO.6, chứ không hề sát cánh cùng Nezumi. Ai dám nói rằng đó không phải là tội ác? Mình có dám phủ nhận là không phải tội ác không?

Trời đất đảo lộn.

Hình bóng Nezumi nhòe đi, tiếng nói như xa dần.

Ai đó luồn tay qua nách cậu.

“Tới đây là đủ rồi, Shion.”

Nezumi ghì chặt hơn, khiến Shion dần tỉnh táo trở lại.

“Cậu... và cả tôi nữa... hai chúng ta đều đã kiệt sức. Căng thẳng suốt chặng đường, trải qua bao gian truân mới tới được đây, kiệt quệ cũng không có gì là lạ. Thôi! Cứ nghỉ ngơi đi. Nghỉ ngơi cho thật

tốt, nếu không tim cậu sẽ ngừng đập mất.”

“Tôi không... nghe thấy tiếng hát...”

“Hả?”

“Dù đang dần mất đi ý thức, tôi cũng không thể nghe thấy tiếng hát... giống như cậu... Tôi không nghe thấy...”

“Shion.”

“Tôi không... nghe thấy...”

“Shion, nhìn tôi này.”

Shion nhìn vào đôi mắt xám bình lặng.

“Trước đây tôi đã nói rồi, tôi là tôi, cậu là cậu, chúng ta khác nhau, cũng không thể trở nên giống nhau được. Nhưng chúng ta vẫn có thể giúp đỡ lẫn nhau. Là giúp đỡ lẫn nhau đây. Ban nãy, cậu đã cho tôi uống nước. Dù bản

thân cậu đang khát khô cả cổ, nhưng cậu đã cho tôi toàn bộ chỗ nước, không chừa lại cho mình một giọt nào.

“Shion, cậu sinh ra bên trong bức tường, tôi sống bên ngoài bức tường, đó là hiện thực không ai lay chuyển được. Nhưng khi một người sắp gục ngã, người kia liền dang tay cứu giúp, dùng những hành động thiết thực nhất như cho uống nước để giúp đỡ và bảo vệ người gục ngã. Đây cũng là hiện thực của chúng ta mà.”

“Nezumi...”

“Tôi không hề có ý trách móc hay buộc tội cậu. Tôi... thật lòng không muốn cậu chịu tổn thương. Tôi xin lỗi. Lẽ ra tôi nên suy nghĩ thấu đáo hơn về hoàn cảnh của cậu mới phải.”

Có thứ gì đó nóng hổi dâng lên trong mắt Shion. Lời chưa thốt,

nước mắt đã chứa chan.

Khóc lóc như thế này... thật chẳng ra thể thống gì cả.

Shion cắn chặt môi, muốn nén dòng nước mắt. Nhưng tiếng nấc nghẹn ngào vẫn tuôn ra qua kẽ răng.

Đừng dịu dàng với tôi như vậy. Cũng đừng xin lỗi tôi. Cậu cứ việc trách móc, gây tổn thương và buộc tội tôi đi. Nếu không, tôi sẽ tiếp tục dựa dẫm vào cậu, dựa dẫm vào hiện thực mà cậu nói, rồi tôi sẽ không ngừng bào chữa và xá tội cho bản thân. Bởi vì tôi vô cùng yếu đuối.

Shion không kiềm chế được cảm xúc của mình. Các dây thần kinh căng như dây đàn một khi đã buông lỏng thì rất khó hồi phục nhanh chóng. Nước mắt cứ tuôn lũ chã mặc cho Shion muốn ngăn lại.

“Đừng có khóc chứ.”

Nezumi khẽ vỗ lưng Shion.

“Đừng khóc. Ngày ấy cậu chỉ là một đứa con nít thôi. Cậu không có tội gì cả. Kể phải chuộc tội là lũ người lớn đã sản sinh ra con quái vật NO.6 và vỗ béo nó tới chừng này. Đúng không, Lão?”

“Đúng vậy. Mọi tội lỗi đều do bọn ta gây nên.” “Vậy tội lỗi của ông là gì?”

“Chính ta đã tạo nên nguyên nhân của cuộc thảm sát.”

Không khí như đóng băng. Bàn tay đang dìu Shion của Nezumi run lên.

“Mục đích của cuộc thảm sát không phải để chiếm đất xây đường băng, mà là để chiếm đoạt Elyurias.” Elyurias. Vị vua vĩ đại.

“Bộ tộc chúng tôi không có vua, chỉ ít theo tôi nhớ thì không có. Tôi cũng chưa từng nghe cái tên này.”

“Đương nhiên. Vì cái tên là do ta đặt. Bộ tộc con không đặt tên cho nàng, nhưng lại tôn sùng nàng giống như tôn kính cây cối, mặt trăng, mặt trời. Và các người sợ nàng. Phải, là sợ hãi. Bởi nàng sở hữu một sức mạnh mà cả bọn ta và bộ tộc con đều không có. Ta nghĩ, không người thường nào có được sức mạnh đó. Cho nên NO.6 muốn chiếm đoạt nàng, chiếm đoạt sức mạnh của nàng.

“Nezumi, bộ tộc con hiểu tường tận về sức mạnh đó và tôn kính nó. Họ chưa từng nghĩ đến chuyện lợi dụng sức mạnh của nàng để phục vụ cho lợi ích riêng. Đây chính là khác biệt giữa bộ tộc con và bọn ta. Tuy ta không liên quan trực tiếp đến cuộc thảm sát, nhưng điều đó cũng không thể gột rửa tội lỗi của ta.”

“Tôi chỉ muốn nghe sự thật thôi. Rốt cuộc ông đóng vai gì trong vở kịch này?”

“Ta... ta gặp Elyurias trong rừng, phát hiện sức mạnh của nàng rồi trình báo lên trên. Cũng có thể nói, ta hoàn toàn bị nàng mê hoặc. Ta miệt mài viết vô số báo cáo nghiên cứu về nàng. Lãnh đạo cấp cao của NO.6 cũng rất có hứng thú. Họ cấp cho ta khoản kinh phí nghiên cứu khổng lồ. Họ xưng tụng ta là nhà khoa học nghìn năm có một. Trong phút chốc, ta đã đứng trên đỉnh cao tiền tài và danh vọng. Ôi...”

Lão ngừng lại, mắt nhìn vào khoảng không vô định. “Sao thế?”

“Không... Ta chợt nhớ có lần Karan nói với ta rằng, ‘Mặt anh giờ trông đáng sợ và nguy hiểm quá. Em không biết vì sao, nhưng em thấy sợ anh lắm...’ Phải rất lâu về sau ta mới hiểu được lời cô ấy.

Còn khi đó, ta không hề nhận ra sự thay đổi của chính mình và NO.6, chỉ cười qua quýt cho xong chuyện, nào hay mình đã vứt bỏ lý tưởng, đi chệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

“Trong thời gian này, bộ máy cầm quyền của NO.6 đã hình thành và ngày một lớn mạnh vững chắc. Lực lượng vũ trang ngầm đã hoàn thiện, hệ thống cai trị cũng trở nên tinh vi. Vậy mà ta chẳng hề hay biết, vẫn ôm ấp niềm tin, rằng...”

“NO.6 là một thành phố lý tưởng?”

“Đúng vậy. Một thành phố với tôn chỉ không chiến tranh, giữ vững nền hòa bình, không sở hữu vũ khí, liên kết chặt chẽ với thế giới, đảm bảo cuộc sống cho toàn nhân loại, tôn trọng mọi người. NO.6 và thế giới, khoa học và tự nhiên, lý tưởng và hiện thực hòa hợp cùng tồn tại. Ta tin như thế.

“Ôm ấp niềm tin đó, ta đắm chìm vào nghiên cứu, kết quả lại mang đến bi kịch. Ta chưa từng nghĩ NO.6 có quân đội vũ trang, càng không dám tin họ sẽ huy động lực lượng quân sự và xâm chiếm lãnh thổ lân cận. Rất lâu sau cuộc thăm sát, ta mới biết tin. Ta hoảng hốt, tahoang mang đến tột độ. Sự thật đáng sợ này khiến ta chết điếng. Bây giờ ta mới hiểu những lời Karan nói. Ta thỏa mãn với thành tựu vẻ vang trong công việc nên đã tự bưng bít các giác quan, biến thành một kẻ ngơ ngác với các sự kiện xung quanh, đồng thời cũng trở thành một kẻ ngu muội và nguy hiểm. Sau khi biết về cuộc thăm sát, ta đã công khai đứng ra kháng nghị. Đó là việc duy nhất ta có thể làm.”

Nezumi lắc đầu, cảm thấy thật nực cười.

“Ông cho rằng bọn chúng sẽ lắng nghe ư?”

“Đúng vậy.”

“Thật ngây thơ.”

“Ta luôn nghĩ họ là bạn bè của mình. Ta cứ ngỡ mối quan hệ giữa bọn ta không phải là mối quan hệ giữa nhà cầm quyền và nhà khoa học, mà là giữa những người bạn cùng chung hi vọng và mơ ước tạo dựng một thành phố lý tưởng.”

“Vậy là ông đã chống đối chúng, rồi bị bắt giam như một kẻ nổi loạn?”

“Phải, có điều họ không giết ta.”

“Hóa ra lũ người đó còn có lương tâm cơ đấy.” “Không... Không phải vậy.”

Lão dùng một tay xoa lên đầu gối mình.

“Có lẽ do ta đã thành ra thế này, nên họ cho rằng chẳng cần giết ta nữa. Shion này.”

“Vâng.”

“Cậu nhìn đi.”

Lão giơ tay ra, vén tay áo lên.

Nezumi loạng choạng. Shion hít một hơi sâu, nhào người tới trước.

Có một vết sẹo màu đỏ kéo dài từ khuỷu tay đến tận vai của Lão. Vết sẹo đó cũng ngoằn ngoèo như rắn, nhưng sạm màu hơn của Shion.

“Đây là... do lũ ong kí sinh...”

“Giờ đây ta có thể khẳng định rồi. Đâu đó trong cơ thể ta vẫn còn sót lại xác của một con ong phá kén thất bại. Hồi ấy ta đang bị giam

lông. Bỗng một hôm, ta ngất xỉu ngay trong phòng mình. Đến khi tỉnh lại, trên da đã xuất hiện vết này, còn hai chân thì hoại tử.”

“Chân ông...”

“Cậu mất đi mái tóc đen, còn ta mất hai chân. Ta nghĩ đây chính là cái giá phải trả để được sống. Hồi đó không ai xác định được nguyên nhân, kể cả ta... Nếu đổi lại là bây giờ, ta sẽ là một mẫu vật nghiên cứu quý giá. Thế nhưng thời ấy chẳng ai đủ bình tĩnh để suy xét cả. Bọn họ đang mải miết xây dựng bộ máy cai trị, cả Trại Cải tạo nữa. Ta mất hai chân nhưng giữ lại được mạng sống. Họ vứt ta xuống hang động dưới tầng hầm. Shion, ta là vật chủ đầu tiên của lũ ong kí sinh, cũng là một kẻ may mắn thoát chết.”

“Vậy thì, Lão...”

Nezumi héch cằm, nhìn thẳng vào Lão. Ánh mắt nó sắc như dao. Thật tuyệt!

Nezumi vẫn kiểm soát được bản thân, vẫn không chế được cảm xúc và lý trí của mình. Shion quệt nước mắt rồi siết chặt tay. Nezumi nói cậu và nó không thể giống nhau. Có lẽ là vậy. Nhưng cậu và nó vẫn gần gũi hơn bao giờ hết.

Cậu muốn kiên cường như nó. Muốn tự bảo vệ bản thân. Cậu muốn luôn là chính mình.

Đây không phải hi vọng hay lời cầu nguyện, mà là một lời thề với chính mình.

Một ngày nào đó, mình sẽ mạnh mẽ hơn, sẽ sở hữu sức mạnh để không phải tự bào chữa cho tội lỗi của mình nữa.

Nezumi chỉ tay lên trần đá.

“Vậy thì, lũ người trên kia chắc sẽ tìm ông chứ? Có lẽ bọn chúng đã phát hiện những sự việc bất thường diễn ra trong thành phố và đang loạn lên như ong vỡ tổ

ngao mạn đến đâu chàng nữa thì cũng đã đến lúc chúng phải đối diện với hiện thực rồi. Ông "không nghĩ chúng sẽ tìm ông giúp đỡ ư?"

“Không có đâu. Tất cả các nghiên cứu của ta đều bị tịch thu. Họ đã phân tích tất tần tật mọi thứ có thể rồi. Ta không còn giá trị gì với họ nữa. Ta đã già, ta sẽ sống hết quãng đời còn lại ở đây... Ước nguyện duy nhất của ta đấy. Ta không có sức mạnh để thay đổi hiện thực, cũng chẳng vọng tưởng gì chuyện đó. Nhưng ta hiểu rất rõ một điều, tương lai của NO.6 còn khủng khiếp hơn tưởng tượng của tất cả mọi người. Vô số mạng sống sẽ bị tước đoạt. Cả ta lẫn NO.6 đều không đủ sức ngăn chặn thảm kịch. Nhưng con và Shion thì có thể.”

"Ngăn chặn? Ngăn chặn cái chết và sự hủy diệt à? Sao lại phải ngăn chặn kia chứ? Tôi muốn còn chẳng được kia mà.”

“Nezumi, người thiệt mạng là cư dân thành phố, cả người già và trẻ nhỏ. Con định nhắm mắt làm ngơ thì sao?”

“Chính con đã nói Shion không có tình gì, nói rất đúng. Vậy những đứa trẻ đang sống trong tường kia có tội gì? Biết rõ bọn trẻ sẽ thiệt mạng vẫn nhắm mắt làm ngơ... Tất cả những kẻ như thế

Lão ngồi thẳng lưng, nhìn thẳng vào mắt Nezumi.

“Đều là kẻ sát nhân.”

Nezumi rên lên.

“Ta không nên nói thế, nhưng ta vẫn phải nói. Nezumi, con là người sống sót sau cuộc thảm sát, cho nên con không thể trở thành kẻ thủ ác, thành kẻ sát nhân như những người mà con căm hận.”

Nezumi im lặng. Shion tiến tới.

“Chúng tôi nên làm gì? Chúng tôi có thể làm gì?”

Mẹ cậu, gia đình cô bé hàng xóm Lily đang sống trong thành phố, cả những cô cậu học sinh thường đến cửa tiệm nhà cậu mua bánh mỗi buổi sáng cùng những công nhân hay chào nhau trên đường đi làm.

Chẳng biết vì sao, gương mặt của Lily bỗng hòa làm một với gương mặt của cô bé tên Karan cậu gặp ở West Block.

Không thể để họ chết được.

“Ta không biết phải làm gì để ngăn chặn bi kịch này. Hai đứa chỉ có thể nghe theo trái tim mình mà thôi. Nếu là hai đứa... Nếu là trái tim của hai đứa, nhất định sẽ có cách dẫn dắt con người thoát khỏi diệt vong, tìm đường cứu rỗi. Ta tin như vậy đấy. Shion này.”

“Hãy cầm lấy.”

Lão lần mò trên tay vịn của chiếc kiệu, mở ra một ngăn kéo nhỏ xíu. Lão đưa vật trong ngăn kéo cho Shion, rồi lại thở dài. Dường như Lão đang già đi rất nhanh. Đôi mắt sáng ngời cũng tối hắt lại.

“Đây là... một con chip.”

“Đúng vậy. Bên trong là toàn bộ nghiên cứu của ta về ong kí sinh, Elyurias, Người Rừng... tất cả. Sau khi cứu được bạn, hãy mở nó ra xem nhé.”

“Tôi ư?”

“Trông cậu vào cậu đấy. Ta mệt rồi... Đã lâu không nói chuyện nhiều như vậy, ta phải nghỉ ngơi thôi.”

Trông cậu vào cậu đấy. Hãy tìm ra câu trả lời. Tìm ra đáp án chính xác.

Shion như nghe được những lời mà Lão không nói ra.

Vẫn còn rất nhiều bí ẩn.

Thế giới dưới lòng đất này do đâu mà có, sao Nezumi lại tới đây, nguyên do nó rời khỏi nơi này, chuyện gì đã xảy ra trước khi cậu và nó gặp nhau... Cậu vô cùng muốn biết, nhưng buộc phải nuốt ngược các nghi vấn vào lòng.

Giờ là lúc hành động chứ không phải lúc tò mò. Chít chít chít! Chít chít chít! Lũ chuột bỗng loạn lên. Con chuột cống đứng gần chân Shion thì gầm gừ thị ủy mị Chít chít chít, chít chít chít!

Shion từng nghe thấy âm thanh này. Chính là...

“Là Tsukiyo. Neautni, Tsukiyo tới rồi.*

Biết rồi. Chắc, cậu phân biệt tiếng kêu của lũ chuột bằng cách nào vậy?

Nezumi đặt ngón tay lên rồi, huýt sáo cao vút.

Chít chít!

Con chuột nhắt lông đen xông tới cứ như vừa nhảy khỏi vách đá

chut chít.

Con chuột cống liền nhảy bổ vào Tsulđyo.

“Dừng lại!”

Nghe mệnh lệnh của Shion, con chuột cống dừng lại,

“Nó không phải con mồi mà là đồng đội của chúng ta. Thả nó ra đi.*

Con chuột cống buông Tsukiyo ra. Tsukiyo nhảy vọt lên người Nezumi.

“Mày vất vả quá. Mày mang tin của Inukashi tới, đúng không?”

Tsukiyo gật đầu. Cơ thể nhỏ bé của nó đầy những vết thương còn rướm máu.

Nezumi kề tai lắng nghe tiếng kêu của Tsukiyo. Nghe xong, nó hít một hơi sâu.

“Xem chừng trên mặt đất đã chuẩn bị đâu vào đấy rồi. Chúng ta phải nhanh chóng hành động thôi. Lão, tôi muốn nghe nhiều hơn về quá khứ của ông nhưng không còn thời gian nữa. Chúng tôi phải lên đường đây.”

“Đi đi. Con có cần gì không?”

“Cho chúng tôi nước uống và thức ăn. Chúng tôi đói đến hoa cả mắt ấy.”

“Được. Sasori, đưa cho chúng những gì chúng cần.”

“Trước đó...”

Sasori đến bên cạnh Nezumi.

“Nezumi, tao muốn hỏi mày một việc.”

“Gì?”

“Mày không định thổi tung cửa Trại bằng bom cỡ nhỏ đấy chứ? Nếu mày làm vậy, nơi này cũng sụp đổ theo.”

Nezumi cau mày, ra chiều ngạc nhiên quá đổi.

“Sasori, chúng tôi đến được đây thông qua cửa sau của Trại cải tạo. Cánh cửa đó cũng có cài đặt hệ thống rà soát, dù đã cũ kĩ nhưng vẫn được việc lắm, dao hay mũi lửa nhỏ xíu hủ hơ qua mặt được chứ bom thì miễn đi. Nếu có thể mang bom vào thì bọn này đã vác cả trăm quả theo rồi.”

“Tốt thôi. Chỉ cần mày không khiến mọi người liên lụy thì muốn sao cũng được.”

“Nghĩ ngờ tôi à?”

“Ai biết được mày sẽ làm trò gì. Mày quá nguy hiểm.”

“Này, tôi tưởng Shion mới là quỷ dữ chứ?”

“Quỷ dữ sẽ không khóc.”

Sasori liếc nhìn Shion.

“Quỷ dữ sẽ không khóc... giống như thế.”

Nghe Sasori nói, mặt Shion nóng bừng. Xấu hổ chết đi được.

“Khóc bù lu bù loa lên... thật kì lạ.”

“À, không... tại tôi mệt quá, căng thẳng quá nên mới... không phải lúc nào tôi cũng khóc đâu...”

Bầu không khí chợt thay đổi.

Sasori bật cười. Lần đầu tiên Shion thấy hắn cười. “Nhóc thú vị ra phết đấy. Không chừng nhóc đáng tin cậy hơn tên Nezumi này nhiều.”

Con chuột cống ngồi trên vai Shion cọ mũi vào người cậu.

“Nó cũng nghĩ nhóc đáng tin cậy hơn nhiều.” “Này này, mấy người...”

Nezumi tặc lưỡi rồi héch cằm ra hiệu.

“Đi thôi, Shion.”

“Ừ.”

“Lão, đây có lẽ là lần từ biệt cuối cùng. Tôi sẽ không quay về đây nữa.”

“Tốt thôi, bởi con là người sống trên mặt đất, là người nên sống giữa gió và nắng. Ta sẽ cầu nguyện để con không phải gặp lại ta nữa. Ừm, dù con không có niềm tin vào việc nguyện cầu...”

“Phải, tôi không tin.”

Shion lên tiếng, “Ừm, Lão, dù còn nhiều chuyện muốn hỏi ông, nhưng tôi phải đi đây.”

“Cậu hãy tự tìm đáp án cho những chuyện muốn hỏi. Nhờ cậu mà ta nhớ lại rất nhiều kỉ niệm về Karan, nhưng cậu không cần kể cho cô ấy nghe tình hình của ta đâu. Hãy quên ta đi. Tạm biệt, Shion.”

“Tạm biệt. Cảm ơn ông vì tất cả.”

Cả hai bắt đầu lên đường.

Khi Shion ngoảnh lại, ánh nến đã tắt ngấm. Sau lưng cậu chỉ còn bóng đêm dày đặc.

Đèn báo động khẩn cấp sáng lên.

Cánh cửa dẫn vào bên trong Trại Cải tạo mở ra trước mặt Getsuyakù gã bước vào. Các bức tường vi hành lang trắng toát, sạch bóng trải dài trước mặt.

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế hả?”

Vừa bước vào phòng điều khiển, Getsuyaku đã ăn mắng té tát.

“Con robot dọn dẹp này mắc chứng gì vậy hả? Nó đang xả rác và

tỏa mùi hôi thối khắp nơi thay vì dọn dẹp như thường lệ kia kia. Mà có bảo trì bọn robot đang hoành không đấy?”

Một tên đàn ông gân cổ rống, hăn phải to cao gấp rưỡi Getsuyaku.

“Tôi xin lỗi. Con này từ trước đến nay rất hay trục trặc, nhưng tôi không ngờ bữa nay lại nghiêm trọng đến thế.

“Khỏi cần cãi nhãi nữa. Lo mà dọn cho sạch sẽ đi, nhanh lên!”

“Vâng ạ.”

“Ôi trời ơi, hôi chết mất thôi.”

Một ả đàn bà tóc dài mặt mày cau có, vừa bịt mũi vừa cầm rằm.

“Hôi hám quá thể, làm việc thế nào được!”

Ả ghen ngào chạy khỏi phòng. Lúc bước ra, chẳng biết vô tình hay cố ý, ả giẫm vào chân phải của Getsuyaku Ả chẳng buồn xin lỗi hay liếc gã lấy một cái.

Phòng điều khiển được phân chia bằng những bức tường trong suốt. Càng vào sâu, hệ thống điều khiển càng quan trọng.

Nơi Getsuyaku đang đứng sát gần cửa, thường được gọi là Mannequin, chủ yếu trông coi hệ thống điều hòa và thông gió. Vì là khu vực ít quan trọng nhất nên người ta mới dễ dàng gọi Getsuyaku vào.

“Tôi thực sự rất xin lỗi.”

Gã cầm máy hút bụi thu dọn rác thải nằm la liệt trên sàn.

“Đúng là đồ vô dụng! Loại lao công tạp vụ như mày vợ đại cũng được cả tá, lần sau còn phạm lỗi nữa thì tao lập tức đuổi cổ mày, biết chưa? Trời ạ, hôi quá đi mất... Hử? Mày nhìn cái gì đấy?”

“Không có gì ạ.”

Getsuyaku cúi gằm mặt xuống.

"Đồ Lost Town mặt hạng như mày mà muốn phàn nàn cái gì hả? Không biết điều!"

Tên to con đập mạnh vào cằm chân Getsuyaku, khiến gã loạng choạng, va luôn vào cạnh bàn.

“Còn đứng ngây ra làm gì? Dọn nhanh lên!”

Gió nổi lên trong đầu Getsuyaku. Không, là cuồng phong đang thét gào.

Khốn kiếp!

Getsuyaku làm bầm.

Khốn kiếp. Khốn kiếp. Khốn kiếp. Khốn kiếp.

Thái độ coi khinh người khác như này là sao? Sao mày lại mắng chửi tao? Tao đang làm việc. Tao đã luôn cần cù chăm chỉ hoàn thành bốn phận, dù có lén bán vài thứ nhưng chẳng ảnh hưởng đến ai. Nếu không có tao, bọn mày đã chìm trong rác rưởi từ lâu rồi. Hôi hám? Dơ bẩn? Toàn là thứ bọn mày thải ra đấy chứ. Bọn mày coi tao như con chó... Đừng có đùa với tao! Sống ở đâu thì có gì khác biệt chứ? Tao là người, không phải chó của bọn mày!

Lòng tự trọng bị chà đạp biến thành cơn phẫn nộ quét sạch mọi e ngại do dự trong lòng Getsuyaku.

Gương mặt màu bánh mật của Inukashi hiện lên trong đầu Getsuyaku.

Bọn chúng đâu có biết anh đã làm việc vất vả đến mức nào, càng chẳng biết giá trị của anh. Chúng toàn dạn dặt và coi thường anh

thôi. Thế nào, dạy cho chúng một bài học không phải ý tưởng tồi, đúng chứ?

Cậu nói đúng, Inukashi. Không tồi chút nào.

Getsuyaku liếc nhìn đồng hồ điện tử trên tường. Thời gian trong N0.6, bao gồm trong căn phòng này đang trôi qua, chính xác tới từng 0.1 giây.

Viên con nhộng nằm cạnh chân gã vẫn chưa tan ra. !Khốn kiếp!

Gã dùng chân phải giẫm nhẹ lên viên con nhộng. Còn một viên khác. Gã lại giẫm lên nó...

“Cái quái gì...”

Tên to con đứng bật dậy, mặt mày nhăn nhó.

“Mùi gì mà khiếp thế?”

“Tôi cũng không biết ạ... Giống mùi thịt ôi thiu... Chắc là có thịt ôi lẫn trong rác...”

Đúng là hơi thật. Tuy không nồng nặc, nhưng lại tác động mạnh đến thần kinh, Getsuyaku vốn đã quen với mùi hôi mà còn phải buồn nôn.

“Chịu không nổi nữa! Hừ... Tránh đường!”

Tên to con bịt mũi, vội vã ra khỏi phòng. Hắn cũng giẫm vào chân Getsuyaku y như ả đàn bà ban nãy.

“Đau quá, gì vậy chứ?”

“Câm mồm. Tránh ra!”

Tên to con xô mạnh vào ngực Getsuyaku, làm gã loạng choạng, ngã nhào vào bảng điều khiển.

May mắn thật, vừa đúng giờ hẹn.

Getsuyaku xoa hông, vờ rên vài tiếng, thừa cơ nhấn cái nút màu xanh lá nằm bên phải bảng điều khiển, nhân tiện nhấn luôn nút trao đổi không khí. Như vậy, mùi hôi sẽ theo hệ thống điều hòa lan vào trong Trại cải tạo. Getsuyaku không biết nút màu xanh lá có công dụng gì. Gã chỉ làm theo chỉ dẫn của Inukashi mà thôi.

Getsuyaku loạng choạng đứng dậy, nhặt máy hút bụi lên và bắt đầu quét dọn.

Toàn thân gã toát mồ hôi lạnh.

Máy quay giám sát trên trần nhà quay được hình ảnh như thế nào nhỉ? Hành động của mình trông có khả nghi không?

Mình đã làm được rồi.

Dưới gầm bàn có một viên con nhộng đang tan, bắt đầu bốc mùi hôi.

Getsuyaku siết chặt tay cầm của máy hút bụi bằng những ngón tay run lẩy bẩy.

Shion. Mình cảm nhận được... cậu đang ở rất gần. ; Shion. Mình có thể cảm nhận được.

Đừng đến đây. Xin cậu. Đừng đến đây. Mình không muốn cậu nhìn thấy bộ dạng này của mình đâu.

Đừng đến đây, Shion.

Mình thực sự...

Thực sự...

Muốn gặp cậu.

Lại thêm một người tử vong. Số nạn nhân đến giờ là hơn ba mươi rồi. Chẳng có bất cứ điểm chung nào giữa họ, dù là địa vị xã

hội, tài sản, tiền sử bệnh tật, nơi ở, giới tính, tuổi tác hay tầm vóc.

Ai sẽ là kẻ tiếp theo?

Bên trong NO.6, nỗi sợ hãi, bất an, hoang mang cứ thế leo thang.

“Mấy người bên chính quyền đang làm trò gì vậy chứ?”

“Điều tra và tìm hiểu nguyên nhân đi.”

“Sao chẳng có biện pháp hiệu quả nào cả?”

“Mau cử nhân viên y tế đến đi.”

“Thị trưởng, ngài có cuộc họp khẩn cấp.”

Điều gì đã xảy đến với NO.6 của chúng ta? Trong NO.6 của chúng ta, điều gì...

Nezumi dùng ngón tay gõ vào cánh cửa thông đến Trại cải tạo. Safu đang ở bên kia cánh cửa.

“Đã đến lúc chúng ta bắn pháo hoa rồi đây, Shion.”

“Ừ.”

“Cậu hồi hộp à?”

“Không. Đang suy nghĩ thôi.”

“Trong tình huống như thế này mà cậu còn suy nghĩ chuyện gì nữa?”

“Tôi nghĩ về Safu. Tôi muốn gặp cô ấy càng sớm càng tốt.”

“Đừng hấp tấp như thế.”

“Còn nữa, mới tức thì thôi, tôi đang nghĩ...”

“Nghĩ?”

“Liệu tôi đã có thể biết tất cả về cậu chưa?”

“Cậu lại suy nghĩ vớ vẩn rồi.”

“Cậu nghĩ vậy sao?”

Nezumi tóm lấy vành tai Shion. Cơn đau ập tới.

“Shion, nghe đây. Từ đây trở đi là đất diễn của cậu. Một khi cánh cửa này mở ra, chúng ta sẽ tiến vào

bên trong Trại cải tạo. Khởi động bộ não của cậu hộ tôi đi. Tôi sẽ tiến hành theo chỉ dẫn của cậu. Cậu là dây cứu sinh của tôi, nên đừng có đứt giữa chừng đấy.”

“Tôi biết rồi. Cậu không cần hét vào tai tôi thế đâu.” Nezumi mỉm cười, đưa tay ra. Shion đặt tay mình lên tay nó.

Cạch.

Một âm thanh vang lên Cạch cạch cạch.

Hệ thống khóa tự động đang được mở.

“Tuyệt. Phải thưởng cho Inukashi mới được.”

Cạch cạch cạch. Két.

“Đi thôi, Shion.”

“Ừ.”

Cánh cửa đã mở ra.

Ánh sáng trắng rọi thẳng vào mắt.

Chói lòa.

Thứ ánh sáng như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Ánh sáng tràn ra, rực rỡ khôn cùng.

Trước mắt hai người chính là thế giới của NO.6.

TO BE CONTINUED